

HLAS NÁRODA

„Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Bud'te svorní!

Jen svorným Bůh zehnavá.“
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roč. (Vol.) XI. — Číslo (No.) 29. a 30.

Sobota (Saturday) 12. 7. - 19. 7. (July) 1986

Z pastorační cesty Jana Pavla II. v Kolumbii.

I letošního 5. července - kdy v Československu opět slavili na Velehradě velmi manifestně svátek svatých Cyrila a Metoděje a na východním Slovensku se chystalo přes sto tisíc poutníků - většina mladých - putovat do mariánské poutní svatyně v Levoči, papež Jan Pavel II. navštívil v jihoamerické Kolumbii město Medellin, kde byl před tím v r. „Pražského jara“ a sovětské vojenské srpnové okupace 1968 už papež Pavel VI., aby tam tehdy zdůraznil zodpovědnost Kristovy církve vůči chudým. Záhy po této návštěvě Pavla VI. vznikla - zvláště v Brazílii - t.zv. „theologie osvobození“, kterou si sice nevymyslili jen sami latinsko-američtí dva či tři theologové pod patronací nějakého biskupa, ale pod zákulisním vlivem několika intelektuálů - marxistů, kteří byli fascinováni italským, nikdy

neuskutečnitelným pokusem o t. zv. „historický kompromis mezi později zavražděným vůdcem Italské křesťanské demokracie a předsedou vlády Aldo Morem a typicky umírněným předsedou Italských komunistů - dnes již také zemských G. Berlingerem.

Důvod k těmto naivním pokusům se mohl zdát sice jaksi pochopitelný jak v Itálii, tak v zemích Latinské Ameriky s podmínkou, že by komunisté upustili od násilného třídního boje a přistoupili na politicky demokratickou konkurenci. To ovšem nikdy neudělají, dokud se nezřeknou militantního ateismu a své nutnosti po vedoucí roli jejich diktátorské policejní strany. A tak nezbývá než bojovat dál, pochopit, že s komunisty nelze dělat žádné kompromisy, dokud nedají druhým lidem možnost svobodně myslet, věřit a pracovat, dokud nepřestanou usilovat o nadvládu ve světě a neuznají porobeným národům právo na svobodné volby a sebeurčení.

A tohle všechno říkal Sv. Otec v různých formách i věřícím v Kolumbii.

Toho 5. července z rána vysvětil papež Pavel II. na starém letišti na kněze 92 jahnu na kněžství; přitom bylo přítomno asi 500 tisíc lidí. Později v týž den při mši svaté na fotbalovém hřišti před shromážděnou městskou chudinou řekl, že utrpení chudých je zlo, od kterého by lidské bytosti-Boží děti měly být pokud možno nejvíce osvobozeny, i když tragedie jednotlivců budou asi stále existovat. Také řekl, že chudoba lidských mas v Latinské Americe byla zčásti zaviněna nespravedlivým mezinárodním ekonomickým systémem, který pouze hledá maximalizaci svého výdělků. Tento systém by měl být pozměněn tak, aby také pomáhal rozvojovým zemím nalézt účinné vyřešení jejich ekonomických problémů.

Kněžím pak řekl, že jejich povolání není slučitelné s tím, aby zastávali politické funkce, které mají zůstat i v křesťanské politice vyhrazeny schopným lajkům. Také jim není dovoleno adoptovat ideologie, které nejsou slučitelné s křesťanským učením Kristova evangelia.

V týž den Sv. Otec projevil své rozhorlení nad tím, že sandinistická vláda Nikaragvy poslala do Hondúrasu do vyhnanství biskupa Pablo Antonio Vega, místopředsedu národní konference nikaragžských biskupů, protože prý je nepřítelem nikaragžské revoluce a tím se staví na stranu rebelů, podporovaných Spojenými státy. Biskup Vega se pouze dopustil toho, že otevřeně kritizoval sandinistickou opresivní a prokomunistickou diktaturu. Týden předtím sandinistická vláda zabránila návrat do země Msgr. Bismarck Carballo-vi, ředitele katolické vysílací stanice Nikaragvy. Dne 26. června byly z vládního rozhodnutí zastaveny noviny „La Prensa“, dotud jediné existující noviny vládní opozice v Nikaragvě.

Dne 13. listopadu 1985 v důsledku náhlého výbuchu sopky Nevado del Ruiz, roztál ledový příkrov této sopky a pak v

K mariánské poutní basilice v Levoči na východním Slovensku a k letošní pouti se vrátíme po prázdninách, až se dovíme, jaké to tam letos bylo.

několika minutách obrovská množství bahna zatopila blízké město Armero, kde zahynulo na 23 tisíc lidí. Dnes z tamního uschlého bahna vyčnívají pouze některé vrcholky střeš. Dne 6. července papež Jan Pavel II. navštívil toto dnes liduprázdné město a pomodlil se u tamního obrovského žulového kříže, postaveného na památku této katastrofy. Mohl tam pobýt pouze 15. minut, protože vědci se obávají, že každou chvíli tam může dojít k novému sopečnému výbuchu. Pak navštívil blízké město Lerida, kde dosud žijí v Táboře v bídě stovky lidí, kteří tento sopečný výbuch přežili. V předvečer ještě odletěl Sv. Otec do tropického města Bucaramanga, 185 mil severovýchodně od Bogoty, kde sloužil mši svatou a kázal.

Potom se ještě zastavil v turistickém městě Cartagena s 530 tisíci obyvateli na pobřeží Karibského moře. Ve svém proslovu tam velmi vážně káral obchodníky a podporovatele ilegálního obchodu s kokainem a marijuanou v Kolumbii. (Ostatní až příště).

UPOZORNĚNÍ NAŠIM ČTENÁŘŮM

Dnes dostáváte do rukou rozšířené vydání H.N. jako dvojčíslo. Vzhledem k zaměstnanecské dovolené, přinese Vám listonoš další dvojčíslo s datem 9. srpna 1986. - Děkujeme za porozumění a přejeme Vám všem tu nejkrásnější pohodu letních dnů.

Redakce

Kolumbijci si ovšem neodpustili, aby si sv. Otce Jana Pavla II. na chvíli úplně nepřivlastnili aspoň tím, že bude nosit jejich tradiční slaměný klobouk.

Sloupek informací

o nutnosti společné politiky západu v obraně svobody a sebeurčení národů proti „socialistickým“ diktaturám proletariátu a úsilí Moskvy o nadvládu ve světě a nesmyslu marxistického dogmatu, že vítězství komunismu nad kapitalismem ve světě je historickou nutností.

SSSR používá k rozříšení své plánované nadvlády nad světem stejně násilných prostředků jako Hitler, ale zároveň i daleko promyšlenějších prostředků, adaptovaných k sociálním podmínkám a mentalitě různých zemí.

Polský básník a politik Stefan Kisilewski zveřejnil v Europäische Rundschau v červenci 1976 zahraničně politickou analýzu z východoevropského hlediska: „Podle mínění lidí ve východní Evropě se Sovětský svaz pokouší důsledně, podobně jako svého času Hitler, získat nadvládu nad světem. K tomu používá nesrovnatelně bohatší a diferencovanější arzenál prostředků od otevřeného a neomaleného vydírání až po subtilní, často utajené prostředky politické, sociální a ideologické propagandy. Tyto prostředky jsou variabilní, mnohostranné a velice elastické, nicméně není pochyby, oč Sovětský svaz celosvětově usiluje. Stačí se

podívat na globus, abychom si uvědomili, čeho Sovětský svaz geograficky po druhé světové válce dosáhl a jak rozšířil své panství.“

Kisilewski konstatuje, že politická a duchovní svoboda nemůže existovat bez ekonomické svobody a říká: „Přeji Západu, aby si zachoval své svobodné hospodářství, protože reformovaný kapitalismus ve státním blahobytu je nejrepresentovanější a nejzdařilejší věc, kterou západní civilizace dala světu.“

Obavu, že Západ je příliš zbabělý a příliš měkký, sdílejí všichni ti, kteří znají Sovětský svaz. Amalrik vyzval v roce 1977 tehdy do úřadu vstoupivšího amerického prezidenta Jimmyho Cartera, aby podmínil hospodářskou a technologickou pomoc s plněním helsinských postulátů a dodal, že v jednání s Moskvou je zapotřebí více silné vůle a větší trpělivosti, než kolik Západ dosud projevoval. V září 1977 vytkl Vladimír Bukovskij v

interview v týdeníku L'Express francouzskému prezidentu Valéry Giscardu d'Estaingovi, západoněmeckému kancléři Helmutu Schmidtovi a předsedovi Sociálně demokratické strany Německa Willymu Brandtovi politiku moskevských splněných přání a požadoval tvrdší postoj Západu. Řekl: „Rád bych věděl, aby se Západ rozhodl bránit své hodnoty.“

Sovětský svaz má vše jiné než celistvý politickoekonomický systém. Hospodářsky viděno je marxismus - leninismus zmírněnou náhražkou ranného kapitalismu, které slouží akumulace kapitálu na státně monopolním kapitalistickém základě. Zahraničně politicky se Sovětský svaz pohybuje ve stopách velkoruské imperiální politiky, přičemž na rozdíl od carů tuto imperialistickou politiku ideologicky zdůvodňuje jako údajné obšťastnění vlastního panství. Pokud jde o vnitřní mocenskou strukturu, je Sovětský svaz diktaturou, uplatňující moc umlčením svědomí, manipulací lidmi a vytvořením jejich závislosti na státu.

Sovětský svaz žene svou ofenzivní mocenskou politiku vždy až na pokraj konfrontace, vždýcky tak daleko, pokud to Západ připustí. Vedoucí londýnského Institute for the Study of Conflict Brian Grozier určil tato pravidla, jimiž by se měl Západ řídit, aby v míru přežil:

Dvacet pravidel pro západní státníky jak rozložit rudé sovětské koloniální carství a definitivně zvítězit nad jeho vývozním laciným zbožím - komunismem.

1. Je zapotřebí ujasnit pojmy mír, lidská práva, nevměšování, uvolnění, mírová koexistence, sebeurčení, suverenita - to je jen několik pojmů, jejichž obsah je nám často nejasný, a které se na Západě a Východě naprosto rozdílně vykládají.

2. Západ by měl mít politickou vůli k obraně a k politické ofenzivě.

3. Dokud Sovětský svaz není ochoten ukončit svou expanzi proti ostatnímu světu v jakékoli formě mezinárodního třídního boje, musí být Západ připraven a schopen odrazit každý útok, a to jak v klasické diplomacii, tak při zastupitelské válce, v subverzi, infiltraci a terorismu.

4. Přednostním cílem je zabezpečit svobodu Západu. To znamená získat zpět politický terén ve všech ohrožených nebo sporných otázkách. Dlouhodobým cílem je zachování míru ve svobodném světě.

5. Při všech konfrontacích mezi svobodou a totalitním sovětismem musí Sovětský svaz a jeho spojenci vždy narazit na společnost, která je připravena bránit svou nezávislost, svůj životní styl a svobodu. Proti lidové frontě, která je ve skutečnosti frontou lidové poroby, postavit frontu nezávislosti a svobody.

6. K zajištění míru patří i duchovní ozdravení univerzit a veškerého školství, svoboda sdělovacích prostředků a kultury, sociální tržní hospodářství a veškerý svobodný společenský život.

7. Když Sovětský svaz způsobí - ať už prostředky klasické politiky nebo subverzí - nátlak a napětí, je nejjistějším způsobem sebevraždy zachraňovat uvolnění jednostrannou povolností. Naopak, na nátlak je třeba odpovědět snahou o vyrovnání tlaku.

8. „Nevměšování do vnitřních záležitostí“ je vznešenou zásadou zahraniční politiky. Aby se ale uvolnění na jedné a subverze na druhé straně nestaly jednosměrnou ulicí zahraniční politiky - pokud Moskva vyváží světovou revoluci - musí Západ zabezpečovat a prosazovat současnou svobodu všude na světě. Jestliže se Západu podaří vyrovnat současnou asymetrii mezi sovětským exportem revoluce a prosazováním svobody a lidských práv na světě, pak má svobodný svět před Moskvou dokonce náskok, protože národy v sovětské mocenské sféře se automaticky stávají jeho spojenci. Zabezpečování základních práv na světě jako protíváha subverzního exportu revoluce je úspěch slibující politika podle zásady „svoboda proti socialismu“.

9. Je třeba intenzivněji oslovovat lidi v sovětské mocenské sféře, a to objektiv-

ními informacemi ze svobodného světa. V otevřené západní společnosti má Sovětský svaz všechny možnosti působit na tamní občany, v izolovaném systému nesvobody v sovětském bloku je pronikání myšlenek ze Západu ztíženo. Je proto třeba nasadit všechny technické prostředky k překonání této bariéry, například televizní vysílání přes zpravodajské družice.

10. Na sovětskou výzvu je třeba najít patřičnou odpověď. K tomu je zapotřebí odbourat politiku zájmových sfér, respektovanou pouze jednostranně. Západ disponuje vyššími ideály: lidskými právy a právem na sebeurčení. Tyto ideály je třeba uplatňovat vždy a všude. Boj o myšlení a city lidí není privilegium sovětských komunistů.

11. Rozdělené Německo a Berlín jsou obrazem rozděleného státu. Ve všeobecném zájmu mírové politiky je třeba ponechat otevřenou německou otázku. Cílem je znovusjednocení Německa ve svobodě, k čemuž se zavázaly i tři západní mocnosti ve smlouvě o Německu z roku 1954. Stejně tak východní smlouvy Spolkové republiky nechávají německou otázku otevřenou.

12. Svobodná Evropa musí konečně hovořit stejnou řečí. Prozatím dochází v Evropském společenství k rozhodnutím na základě většiny často se značnými obtížemi. Podle idejí Konrada Adenauera a Roberta Schumanna by měla svobodná Evropa pěstovat společenskou politiku všech partnerů.

13. Atlantická obranná aliance musí být plně na výši a musí obstát za všech okolností. Nestlačí evropská ochota převzít odpovědnost, aliance musí být schopna postavit hráz jakémukoliv ohrožení Západu a koordinovat svou obranu také v

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-62000)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilů a potřebám našich drahých doma
BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVÁ KAŽDOU SOBOTU:
„VELEHRAD“, ČESKOAMERICKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO
PUBLISHED EVERY SATURDAY BY:
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWDALE AVE. CHICAGO IL. 60623
Telefon: 762-2044

EDITOR - ŘÍDÍ: Father VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
s redakčním krubem
POSTMASTER: Send address changes to:
HLAS NÁRODA, 2657-59 S. Lawdale Ave. Chicago, IL. 60623

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT CHICAGO, IL.
Subscription prices: Roční předplatné:
BY MAIL: In US per year \$30
To Canada per year US \$33
Overseas per year \$35
BY AIR MAIL: \$30 + AIR STAMPS
První poradce a zástupce: Henry T. SYNEK
111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60662
(312) 263-6060

Redakce si vyhrazuje právo zastane články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah.

July 12, 1986 — Vol. XI. No. 29., 30.

DO ČESKOSLOVENSKA 1986

Hlavní skupinové odlety do Prahy a Bratislavy z Chicaga a New Yorku 10. a 24. července, 7. a 21. srpna a 4. a 16. září. Do Vídně, okružní letenka jen za \$649.00.
EXPO 86, Vancouver a San Francisco. 12-denní zájezd vlakem a busem. Dva odjezdy: 3. července a 8. září. Cena \$859.00.
Nabízíme levné letní výlety na Hawaii, Floridu, Californii, Bahamas, Jamajku, Acapulco, Cancun a jiné. Zavolejte o podrobnosti.
Vyřizujeme přesně a spolehlivě návštěvy Vašich přibuzných z Československa.

WEBER

TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMÁK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402
TELEFON: (312) 242-1512 nebo 749-1333

případě zásahu v zastupitelských konfliktech a při obraně zdrojů důležitých surovin (jako jsou zdroje nafty) a při ochraně důležitých námořních spojení. K tomu přistupuje přinášet oběti při pořizování výzbroje, urychlení standardizace zbraní a zlepšení spolupráce. Celková struktura aliance musí být v soulase s aktivní zahraniční politikou.

14. Uvnitř atlantické aliance je třeba uplatňovat evropské zájmy. To platí zvláště ve vztazích ke Spojeným státům. V minulosti se mohlo zabránit vážným chybám, například v americké politice v Africe, kdyby Evropané jasně formulovali své mínění vůči Washingtonu. Ke zvýšení obranyschopnosti patří i dobře vybudovaná civilní obrana.

15. Je zapotřebí zřizovat ve světě sekundární gravitační centra, která by byla schopna stabilizovat politickou situaci ve prospěch svobody.

16. Západ musí být ochoten a schopen postavit se vhodným způsobem možné jednostranné sovětské ofenzivě, jakou by například mohlo být porušení rakouské neutrality, rozšíření sovětského vlivu na Jugoslávii, subverze nebo zastupitelský konflikt na Gibraltaru nebo na naftových ložiscích na Středním východě a pod.

17. Čínská lidová republika je v základních problémech v současné době přirozeným spojencem Západu. Aliance s Pekingem však v žádném případě nemůže být náhradou nutného úsilí Evropy a Spojených států. Možnost spolupůsobit s Čínou je v oboustranném zájmu a je třeba tuto možnost rozšířit. K evropské politice na Dálném východě patří také dobrá spolupráce s Japonskem. Taková politika slouží vytvoření rovnováhy ve světě vzhledem k sovětské hegemonii. Svoboda Evropy není ohrožena vzhledem k sovětské hegemonii. Svoboda Evropy není ohrožena pouze v Atlantiku, ve Středozezemní moři, v Indickém oceáně a v Pacifiku, cílem musí být globální zajištění bezpečnosti v celém světě.

18. Obchod s východními zeměmi, především poskytování úvěrů, je nutno koordinovat mezi západními zeměmi. Zásadou přitom musí být neposkytovat nezdůvodněné úvěry, nepodporovat sovětský zbrojní potenciál, nepřipustit hospodářskou závislost na východních státech.

19. Rozvojová pomoc Západu musí sloužit podpoře svobodných struktur bez snahy uplatňovat v rozvojových zemích

západní systémy. Také kulturně zahraniční politika musí sloužit rozšíření a posílení ideálu svobody.

20. Západ musí pěstovat jasnou politiku, kterou lze spolehlivě odhadnout, a to na základě smluv a dohod, jež se nesnaží zachovat politiku uvolnění, ale které pomáhají k oboustrannému odstranění příčin napětí a slouží mírovému soužití zemí s různými společenskými systémy.

Proti sovětské ideologii násilí nepotřebuje Západ stavět nějakou protiideologii. Západ nepotřebuje bránit ideologii, ale hodnoty, vyplývající z jeho tradice. K nim patří i víra a humanita, stejně jako lidská a občanská práva a svobody. Kdosi jednou řekl, že Západ se rozkládá na třech vrcholcích: na Golgotě, na Akropoli a na Kapitolu, z nichž čerpá své duchovní hodnoty, humanitu a svůj řád.

Zvláště mládeži, která ohrožení nebo potlačení svobody nezažila, je třeba objasnit, jakou hodnotu má svoboda pro každého jednotlivce. Neboť se svobodou je to jako se vzduchem, který potřebujeme ke každému nadechnutí a jehož nezbytnost si uvědomujeme teprve ve chvíli, kdy nám hrozí zaškrtnutí.

Vymyšleným dogmatem o „historické nutnosti“ vítězství komunismu nad kapitalismem sovětské bonzové marxismu ohlupují svět. Demokratická svoboda dává lidem v kapitalistických zemích možnost stále nové chyby opravovat, kdežto totalita komunistů lidem bere svobodu ze strachu, aby nepřišli o svá nezasloužená privilegia.

Jedno nás v každém případě může naplňovat důvěrou. Neexistuje „historická nutnost vítězství socialismu“. Naopak. Lidé za železnou oponou nám to stále znovu dokazují. Dokonce i mladá generace, která svobodu nepoznala, o ni usiluje.

Předpokladem pro uhájení svobody a jejího získání pro všechny je ochota a odvaha se za ni zasazovat a bojovat za ni. Ústupnost vůči diktátorům nezabezpečuje, ale ohrožuje svobodu a mír. Připomeňme si slova A. Solženicyna, který hovořil o ústupnosti Chamberlaina vůči Hitlerovi: „Duch Mnichova dokonce převažuje v celém dvacátém století. Malověrný civilizovaný svět nemá co by postavil proti smrti divokého barbarství než povolnost. Ale cenou za zbabělost může být pouze utrpení.“ (Hans hrabě Huyn: Útok - úryvek z IX. kapitoly)

Srdečné pozvání na rodinný piknik Klubu Domov z NSČK a Spolku sv. Vojtěcha z ČKJ.

Srdečně zveme Vás, Vaše rodiny, přátele a známé na náš tradiční letní piknik, který letos pořádáme v neděli 10. srpna v lesní rezervaci čís. I. Desplaines Ave a 29. ul. v No. Riverside

Začátek pikniku je ve 12 hodin v poledne, kdy se začnou prodávat piknikové speciality: bramboráky, opékané moravské klobásky, párky, chléb se špekem a paprikou. V tuto dobu se začne i čepovat u našeho lesního baru.

Na pikniku máte možnost se svými přáteli sportovci si zahrát volejbal anebo kteroukoliv Vaši oblíbenou hru.

Budeme mít opět závodivé hry pro děti, ve kterých vítězové získají jako vždy nějakou sladkou odměnu. Můžete zkusit své štěstí i v naší tombole.

Jelikož v této lesní rezervaci

je i pěkný taneční parket, budete si moci při hudbě zatančit. Budte tak hodní a pokud můžete, přineste si stolký a židle neboť jak dobře víte, stolů v lesních rezervacích je málo.

Těšíme se na srdečné shledání v zeleni desplainské lesní rezervace.

V případě nepříznivého počasí se piknik koná v příjemně chlazeném sále chicagského Velehradu 2657-59, S. Lawndale Ave. v Chicagu. Příhodné parkování je na parkovišti firmy Edmar hned naproti Velehradu.

Za Klub Domov z NSČK a Spolek sv. Vojtěcha z ČKJ.

Otec Vojtěch Vít, O.S.B.
duchovní rádce

Ludvík Pospíchal
předseda Klubu Domov

Anna Ryšavá
pokladní

Rudolf Solfronk, st.
předseda Spolku sv. Vojtěcha

Františka Uhlířová
tajemnice

Klub Domov z NSČK a Spolek sv. Vojtěcha z ČKJ

srdečně zvou na svůj tradiční společný

RODINNÝ PIKNIK,

pořádány

V NEDĚLI 10. SRPNA 1986

V LESNÍ RESERVACI GROVE NO:1
(Desplaines Ave & 29. ul. v North Riverside)

Začátek ve 12:00 hod. v poledne

- * Speciality "piknikové kuchyně"
- * Chlazené nápoje tuzemských i importovaných značek
- * Volejbal — hudba — zpěv — závodivé dětské hry
- * Přijďte všichni, kdo chcete v letním vedru pookrát v přátelském ovzduší a v Boží přírodě!

V případě nepříznivého počasí se „piknik“ koná v sále Velehradu na Lawndale Ave. v Chicagu.

DISTRIKTNÍ SVAZ ČESKÝCH KATOLÍKŮ V CLEVELANDU, OHIO

srdečně zve všechny své členy a přátele
na

NÁRODNÍ DEN ČESKÝCH KATOLÍKŮ

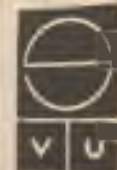
V NEDĚLI 20. ČERVENCE 1986

POZOR!

Bohoslužby ve 12:00 hod. v poledne v kostele sv. Prokopa.

Od 1:00 P.M. se podávají obědy v České síni Karlin.

Od 2:00 P.M. občanská slavnost s národopisným programem a lidovou veselicí.

Společnost pro vědy a umění

NAŠÍ MLÁDEŽI

Milí mladí přátelé,

máte život před sebou a mnozí z Vás se jistě zajímáte, jak řešit úkoly a problémy, které život přináší. Možná, že se chcete seznámit s mladými lidmi stejného národního dědictví a vědomí. V tomto případě členové SVU by Vám rádi pomohli a poradili. Máte-li zájem, napište si o náš dotazník spolu s případnými návrhy a podněty a zašlete na následující adresu:

SVU-Chicago
c/o Joseph Pavelčík
P.O.B. 104
Melrose Park, IL 60160

Klub Domov z NSČK
koná svou schůzi
v pondělí 14. července 1986
7:00 P.M.
v budově Mid-America Savings
5900 Cermak Rd., Cicero Ill.

Na programu:

Stručná promluva Otce Vojtěcha Víta, O.S.B.

Příprava našeho letošního srpnového pikniku a naše prázdninová činnost. Je to naše poslední předprázdninová schůze.

Řekněte o našem klubu svým známým, o nichž se domníváte, že mají zájem o zdejší naši národní křesťanskou větev a národně náboženskou práci.

Přejeme Vám všem hezké prožití prázdnin a těšíme se s Vámi na shledanou na našem pikniku v neděli 10. srpna v lesní rezervaci čís. I Desplaines.

Otec Vojtěch Vít O.S.B.
duchovní rádce

Anna Ryšavá
Pokladní

Ludvík Pospíchal
předseda

Františka Uhlířová
tajemnice

DEN ČESKÝCH KATOLÍKŮ V NEW YORKU

Den českých katolíků v New Yorku se koná v neděli 20. července v parku „Sokol-Orel“ na 2694 Schurz Ave., Bronx, New York.

Den českých katolíků bude zahájen v 11:30 A.M. mší svatou. V 1:30 P.M. začne program oslavy. Od 2:00 P.M. do 6:00 P.M. bude vyhraněn oblíbené dechové hudbě.

Těšíme se s Vámi na srdečné shledání na této naší tradiční národní slavnosti.

Pořadatelé

DOBA "BĚHEM ROKU"

16. NEDELE „BĚHEM ROKU“

VSTUPNÍ MODLITBA: Sntuj se, Bože, nad námi svými služebníky, - a ve své dobrotě v nás rozmnož dary své milosti. - Dej, ať pevně ve víře a naději - planeme láskou a věrně vytrváme - na cestě trvých příkázání. - Skrže tvého syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

ČTENÍ Z PRVNÍ KNIHY MOJŽÍŠOVY (Gn 18,1-10a)

Hospodin se zjevil Abrahámovi v Mamreově doubravě, když seděl za největšího parna dne u vchodu do stanu. Když totiž zdvihl své oči, podíval se a hle - tři muži stáli před ním. Sotva je spatřil, běžel jim vstříc od vchodu do stanu, poklonil se až k zemi, a řekl:

„Můj pane, jestliže jsem nalezl přízeň v tvých očích, nepřecházej kolem svého služebníka. Připraví se trocha vody, abyste si umyli nohy a odpočinete si pod stromem. Přinesu kousek chleba, posílíte se a pak můžete jít dál, neboť proč byste jinak šli kolem svého služebníka?“ Řekli: „Nuže, udělej, jak jsi řekl!“

Abrahám pospíšil do stanu k Sáře a řekl „Honem vem tři měrice mouky, té nejjemnější, zadělej a upeč placky!“ Potom Abrahám běžel ke stádu, vzal mladé krmné tele a dal je služebníku, který je rychle upravil. Pak vzal kyselá a sladká mléka, tele již upravené a předložil jim je. Obsluhoval je pod stromem, zatímco jedli.

Řekli mu: „Kde je Sára, tvá žena?“ Odpověděl: „Tady ve stanu.“ (Hospodin) řekl: „Vrátím se k tobě napřesrok v tento čas a tvá žena Sára bude mít syna.“

ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA KOLOSANŮM (Kol 1, 24-28)

Bratři! Ted' sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože já vím na svém těle doplňuji to, co ještě zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; obrací se to k prospěchu jeho těla, to je církve. Do jejich služeb jsem se dal, jak to bylo ve shodě s Božím darem, který mi Bůh svěřil, abych vám plně oznámil Boží slovo.

Ono tajemné rozhodnutí, o kterém od věků a od pokolení nikdo nic nevěděl, ale které ted' bylo odhaleno jeho věřícím: že totiž Bůh chtěl uvést ve známost, jaké bohatší božské dobroty je pro pohany v tomto tajemném rozhodnutí. A toto tajemné rozhodnutí je: Kristus je ve vás, naděje na věčnou spásu.

O něm my kážeme, každého člověka napomínáme, každého člověka učíme a snažíme se to podat co nejlouběji, aby každý člověk byl v křesťanské víře dokonale obeznánem.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE. (Lk 10, 38-42)

Ježíš přišel do jedné vesnice. Tam ho přijala do svého domu žena jménem Marta, která měla sestru Marii; ta si sedla k Ježíšovým nohám a poslouchala jeho slova. Ale Marta měla plno práce, aby ho obsloužila. Přišla k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí prece, ať mi pomůže!“

Pán jí odpověděl: „Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Jen málo je třeba, ano jen jedno. Marie si vybrala nejlepší úděl, a ten jí nebude odňat.“

17. NEDELE „BĚHEM ROKU“

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, v tobě je všechna síla a svatost, - ty jsi ochránce všech, kdo v tebe doufají. - Skloň se k nám ve své bo-

haté dobrotě, - osvécuj nás a ved', - ať věci stvořených užíváme tak, - aby nás už nyní přiváděly k tomu, co je věčné. - Skrže svého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

I. ČTENÍ Z PRVNÍ KNIHY MOJŽÍŠOVY (Gn 18, 20-32)

Hospodin řekl: „Nárek na Sodomu a Gomoru je velký. Jejich hřích je velmi těžký. Chci sejít a podívat se, zda dělají vskutku vše, co hlásí stížnost, která ke mně přichází, nebo ne. Chci to znát!“

Tři mužové se vydali odtamtud na cestu a šli do Sodomy, zatímco Abrahám stále ještě stál před Hospodinem. Abrahám přistoupil a pravil: „Chceš skutečně zahubit spravedlivého s viníkem? Snad je padesát spravedlivých uvnitř v městě, chceš zahubit a neodpustit onomu místu kvůli padesáti spravedlivým, kteří jsou v něm? Vzdal od sebe takovou myšlenku, že bys mohl takhle jednat: usmrtit spravedlivého spolu s viníkem. To by se stejně vedlo spravedlivému jako viníkovi. Vzdal od sebe takovou myšlenku! Což by mohl soudce celé země nejednat spravedlivě?“

Hospodin řekl: „Najdu-li v Sodomě padesát spravedlivých uvnitř v městě, odpustím celému onomu místu kvůli nim.“

Abrahám se ujal slova a řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel. Snad bude scházet pět z padesáti, zahubiš kvůli těm pěti celé město?“

(Hospodin) odpověděl: „Nezahubím, jestliže jich tam najdu čtyřicetpět.“

(Abrahám) pokračoval v rozmluvě s ním: „Snad jich tam najdeš jen čtyřicet.“ Odpověděl: „Neudělám to kvůli čtyřiceti.“

(Abrahám) řekl: „Necht' se nezlobí můj Pán a dovolí mně mluvit: Snad se jich tam najde jen třicet.“

Odpověděl: „Neudělám to, najdu-li jich třicet.“

(Abrahám) řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu. Snad se jich tam najde dvacet.“

Odpověděl: „Nezahubím kvůli dvaceti.“

(Abrahám) řekl: „Necht' se nezlobí můj Pán a dovolí mně mluvit ještě tentokrát. Snad se jich tam najde jen deset.“ „Nezahubím kvůli deseti.“

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA KOLOSANŮM. (Kol 2, 12-14)

Bratři! Křtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu a tím také zároveň s ním vzkříšeni, protože jste uvěřili, jak velikou moc má Bůh, který ho vzkřísil z mrtvých.

I vás, když jste byli pro své hříchy mrtví a když vaše tělo bylo neobřezáno, zase oživil zároveň s ním. Odpustil nám všechny hříchy, zrušil dlužní úpis, na kterém nám bylo připsáno k tíži, že jste nezachovali předpisy Zákona, a zničil ho nadobro tím, že ho přibil na kříž.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE (Lk 11, 1-13)

Jednoho dne se Ježíš modlil na nějaké místě; když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jak tomu naučil své učedníky i Jan.“

Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte:

Otče,

buď posvěceno tvé jméno.

Přijď tvé království.

Náš denní chléb nám dávej každého dne.

A odpusť nám naše hříchy,

nebot' i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám.

A neuved' nás v pokušení.“

Řekl jim: „Někdo z vás bude mít přítele, půjde k němu o půlnoci a řekne mu: „Příteli, půjč mi tři chleby, protože právě ted' ke mně přišel přítel, který je na cestách, a já mu nemám co dát.“ On mu zevnitř odpoví: „Neobtěžuj mě! Dveře jsou již zavřeny a děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát, abych ti jej dal.“ Říkám vám, i když nevstane a nevyhoví mu proto, že je to jeho přítel, vstane pro jeho neodbytnost a dá mu, co potřebuje.

A tak pravím vám: Proste a bude vám dáno; hledejte, a naleznete: tlučte, a bude vám otevřeno. Nebot' každý, kdo prosí dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Který otec mezi vámi, když ho syn požádá o rybu, dá mu místo ryby hada? Nebo ho prosí o vejce a on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, ačkoliv jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“

Tajemství statečnosti

Co je statečnost?

Scholastika bohatě sesbírala a přehledně roztrídila mnoho bystrých poznatků a životních zkušeností o podstatě statečnosti.

Z tohoto pramene se poučíme, co je statečnost a co ne, jaké má vlastnosti a jak se rozvíjí její záře. Od klasiky převzala definici, že statečnost je pevné rozhodnutí vůle, obstát v nebezpečí a vydržet zlo - a to podle zásad rozumu. Jako každá ctnost je v podstatě silou duše, ne nervů či svalů. Kdo chce být statečný, nic mu v tom nebrání. Zdraví a síla těla jsou výhodné předpoklady pro statečnost, tělesná slabost zase svádí k duchovní slabosti a poddajnosti. Na rozhodnutí a závěru duše mává často podíl i slabost těla, nervů či vůle. Od nemocných a unavených lidí se velká statečnost nečeká. Tim víc si zaslouží obdiv ten, kdo silou duše přinutí křehké tělo ke statečným činům. Statečnost je v podstatě vždy výkon duše. Proto jsou v době nebezpečí nejstatečnější duchovní, kultivovaní, vnitřně ušlechtilí a šlechetní lidé a naopak, nejdříve propadnou panice a nesmyslnému strachu ti, kdo se dají vést jen hrubou, zvířecí prudkostí a rvavostí.

Pasivní prvek statečnosti

Při myšlence na statečnost se nám vynoří obvykle voják, vrhající se nebojácně na nepřítele. Ale statečnost má i pasivní prvek: tedy nejen se něčeho odvážit, ale i něco snášet. Vytrvalé snášení nesnázi je obtížnější, protože pozornost neodlákává napjatá vlastní činnost.

Necinnost statečného vojáka v palbě se může stupňovat až k nesnesitelnosti a výzva k boji je pro něho vysvobozením. Stejně nucen čekání lidí v krytech. Sílicí zvuk motorů hlásí blížící se letadla, vzduch se chvěje střelbou, v krytech je cítit tlak vybuchujících bomb, světlo bliká a uhasíná, zmlknou rozhovory, je slyšet jen třeskot nárazů a hroutících se domů - v takových hodinách si člověk víc uvědomuje, že existuje statečnost, spočívající v trpělivém a vytrvalém snášení obtíží. / Autor psal knihu těsně po válce, pozn. red./

Trpělivost

Je jádrem statečnosti. Je to namáhavě získaná schopnost. Z prožitků a utrpení. Je to nahromaděná a udržovaná síla, plná napětí, ale ovládaného napětí. „Trpělivostí získáte svůj život.“ (Lk 21, 19). Je to

599-4872

ROZPOČTY Z DARMA

Independent Glass Service
VEŠKERÉ SKLENÁŘSKÉ PRÁCE

KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS — ZRCADLA

8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE

BURBANK, ILLINOIS 60459

WILLIAM KRÁTKÝ

evropský vyučený sklenář u dědy a otce v Československu

majetek duše, která umí svobodně zacházet se svými schopnostmi. Pak dokáže klidně uvažovat o situaci, uvědomit si obtíže, čekat na okamžik, k činu nejvhodnější. Netrpělivost je znamením slabosti, neumí se ovládat a ztrácí rovnováhu; a tak rozmnožuje zlo, proti němuž chce bojovat. K statečnosti patří rozhodnost jak v odvaze, tak v snažení, a umírněnost čili rozvaha. Rozhodnost je ostruha, umírněnost uzda statečnosti.

Rozhodnost

chrání před tím, co je příliš málo, rozvaha před tím, co je příliš mnoho. Člověk má strach riskovat a nést odpovědnost. Rád přenechává rozhodnutí jiným nebo nebi. Pak lehce upadne do trapného, rozervaného váhání, přešlapování, což včasné zásah ztěžuje nebo znemožňuje. Statečný musí proto obstát v první, často nejtěžší zkoušce své odvahy. Bez rozhodnutí se žádná obtížná situace nevyřeší. Ale rozhodnutí musí být pevné - ne chabé, které se polovičatými prostředky dostává k polovičatému cíli. Rozhodnost musí ochotně převzít riziko, tj. nejistotu. Čím těžší a důležitější je podnik, tím je menší jistota úspěchu a proto je třeba větší odvahy, aby se možnost úspěchu změnila v jistotu. Odvážný musí s důvěrou riskovat, zkusit štěstí a za jistých okolností v kritickém okamžiku vsadit vše na jednu kartu - aby získal vše. Může to být těžké rozhodnutí, hlavně u lidí s velkým smyslem pro odpovědnost, kteří nemyslí na to, jaké to má následky pro ně, ale pro druhé! Právě vědomí odpovědnosti je zavazuje k jasnému, pevnému rozhodnutí. V hodině nebezpečí je nejhorší nerozhodnost - jako kdyby někdo pustil za bouře kormidlo lodi. Váhání a nevěšlavost neosvobozuje od odpovědnosti; naopak, víc přitěžují než nesprávná volba prostředků, protože takoví lidé se od začátku vzdávají pokusu o záchranu.

Kohsání a váhání

Uprímnému rozhodnutí se staví často do cesty podvědomá snaha, nepoznat svou povinnost. Tak lidé mučí mozek, svěřují se s úzkostmi jiným, že nevědí, co dělat a tvrdí, že jsou ochotni ke každé oběti, jen aby se zbavili pochybností a viděli před sebou jasnou cestu. Ale při bližším zkoumání zjistíme, že váhavost není v rozumu, nýbrž v nerozhodné vůli, která nemá odvahu postavit se proti těžkostem složité situace! Prostě - uchopit býka za rohy! Tímto váháním trpí, ale zároveň

cítí, že jejich nejasnost je trochu jakoby omlouvána. Domnívají se, že se nemusí odhodlat k činu. Ale v obtížných situacích nesmí člověk čekat, až bude jeho rozhodnutí naprosto jasné a zastavit se u neustálého hloubání, nechat všechno nedokončené. Jinak propase vhodný okamžik.

Musí volit mezi pro a proti a pustit se odvážně do toho, k čemu se rozhodnul. Má se rozhodovat svobodně a nedat se pokud možno ovlivňovat vnějšími okolnostmi. Jakmile podlelehne naladám a vlivům, neodhodlá se k činu. A k tomu se musí rozhodnout, i když nema docela jasný přehled o věci.

Rozvaha - prozíravost - opatrnost

Statečný není ten, kdo podlelehne naporu slepých vášní. [Nezamenujme odvahu za vztek nebo hněv. Odvahu neženou ani vášně, ani tvrdohlavost, ale vede ji rozum. Kdo vyřadí z činu rozum, jedná lehkomyšlně, překotně, hledá nebezpečí jen pro nebezpečí, vrhá se do všeho se silnou smělostí - nemá dost rozvahy. Nerozvážnost, hra s nebezpečím - nemají s odvahou nic společného. Ani není odvážný ten, kdo se vychloubá svou silou nebo podceňuje nepřítele. Člověk musí znát hranice svých sil - jinak ztroskotá. Statečný člověk netouží při klidném moři po bouřce a nestaví si domek na sopce. Nevyhledává nebezpečí, pronásledování a utrpení bez nutného a závažného důvodu. Prvotní církev si cenila mučednictví jako největšího hrdinství, ale odepřela jméno mučedníků těm, kdo se do mučednictví úmyslně hnali.

Snaha o bezpečnost

není zbabělost. I ve vojsku se dbá o to, aby se vojáci bez váž-

ného důvodu nevrhali do boje, aby se kryli - tak jak to dělali za poslední války Američané, na rozdíl od Rusů. Svědomité vedení armády se snaží, zmenšit nebezpečí pro vojáky na nejmenší míru a proti novým bojovým prostředkům dávat vojákům nový způsob ochrany a obrany. Statečný se neproviní, když před každým krokem pečlivě zkoumá situaci, vyčkává, až nadejde vhodná chvíle a nedostane-li rozkaz, upustí od toho, co zamýšlel. Opatrnost je tedy lepší část statečnosti. Dokonce i ústup před nepřítelem, aby se vyhnuli zajetí, neodporuje statečnosti „Když vás budou pronásledovat v jednom městě, utečte do jiného.“ (Mt 10,23). Pokračovat ve ztraceném boji není statečnost, ale bláznovství. „Když některý král vytáhne proti jinému králi, aby s ním vedl válku, napřed si přečte sedne a uvažuje zdali se může se svými deseti tisíci vojáky utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci.“ (Lk 14,31). Znemožňují-li okolnosti provedení plánu, musíme plán změnit nebo se vzdát a to včas. Kdo chce uniknout nebezpečí za každou cenu, ten není statečný. Ostatně, setká se s nimi později v ještě horší podobě a tak se vlastní vinou připravuje na velmi nepříjemná překvapení.

Vítězství nejlépe zaručuje strážlivá rozvaha a pečlivé přípravy, spojené s odvahou a vytrvalostí. Povrchní nadšení shorí jako sláma; dobrý není ani svazek mezi přílišnou odvahou a selháním. Správná je klidná rozvaha, která má cíl jasně před očima a kráčí k němu s neustupnou vytrvalostí - to je nejlepší vnitřní postoj, aby člověk uskutečnil dílo statečnosti. /podle Max Pribilla, S.J.: Odvaha a statečnost/

Petr Vašíček (Řím)

Česká poezie polsky

V řadě „Biblioteka narodowa“ vydal polský bohemista Jacek Baluch před dvěma lety ve Vratislavi výběr české symbolické, dekadentní a anarchistické poezie přelomu 19. a 20. století. Zastoupeni jsou: Machar, Sova, Březina, Hlaváček, Karásek ze Lvovic, S.K. Neumann, Dyk, Toman, Geller, Šrámek, Bezruč, Theer a Deml, ale i poetae minorum gentium Klášterský, Kvapil, Borecký, Irma Geisslová, Houdek, Jan z Wojkowicz, Emanuel z Lešehradu, Jan Opolský, Xaver Dvořák, S.L. Boušek, Karel Dostál - Lutinov, Adam Chaloupecký, Jiří Mahen, Josef Mach, Leo Freimuth, Josef Holý, Ot. Fischer a Petr Kříčka.

Básním jsou předesílány kratší profily života a díla jednotlivých autorů, které navazují na celkový přehled daný šedesátistránkovým úvodem. Baluch zde neopomíná polemiky kolem Háka, Vrchlického, manifesty „České moderny“ a „Moderní revue“, „Nový kult“, rozhodující roli největšího z kritiků F.X. Šaldy a podává spolehlivý pohled na děj literárních a vůbec kulturně - politických bojů epochy. Druhá část Baluchova úvodu informuje o česko - polských, především literárních kontaktech; ve třetí uvádí, jaká byla kritéria výběru. Bibliografie uvádí nejdůležitější práce české a polské bohemistiky po roce 1948.

Důvěrná znalost vydavatele se projevuje ve správném zdůraznění jednotlivých autorů (Březina, Sova, S.K. Neumann, Šrámek), ale stejně záslužné je i zařazení již téměř zapomenutých autorů.

Můžeme mít jistě radost, že se polské veřejnosti dostává do rukou tak široký a zasvěcený výběr části naší poezie.

O VŠECH DESETI

Doslov ke knize „O deseti svatých“

Vybral jsem do galerie, kterou jsem ukázal, takové svaté, jejichž dílo imponuje i tomuto světu. A přece jsou to většinou zakladatelé řeholí, kněží nebo řeholníci. Ne že by nebylo jiných. Myslím však, že není nijak náhodné, že chtějící vybrati z nesčetných světců právě ty, kteří jsou přístupni dnešnímu průměrnému člověku, jsme musili právě vybrat těch deset. Největší dílo, i pro svět, nevykoná totiž ten, kdo se zaplétá do nesčetných vnějších záležitostí, nýbrž ten, kdo se umí soustředit, kdo se dovede na svět dívat z vyššího hlediska, kdo nabyl oné moudrosti, již dává život vnitřní.

Na těch deseti svatých lidech je vidět, třebaže nebo právě proto, že jsou vybráni celkem náhodně, podle kritérií více méně vnějších, jak mocná je síla tradice. Ne tradice mrtvé, jež dusí každý živější podnět, nýbrž tradice živé, jež působí, že památka spravedlivého jest požehnáním i pro generace budoucí do tisíců pokolení. Svatý Augustin se dovolává svatého Petra, svatý Benedikt myslí při zakládání řehole na svatého Augustina, na Benedikta myslí František z Assisi, na svatého Františka vzpomíná Kateřina Sienská. Na její hrob do Santa Maria Sopra Minerva se chodí modlit svatý Filip Neri. Příklad světců dávno mrtvých působí právě tak živě na svatého Jana z Boha jako na svatého Františka Saleského a na Jana Křtitele Vianneye. Když pak hledá Don Bosko pro svoje moderní dílo sociální péče o mládež patrona a jméno, volí svatého Františka Saleského. Tradice je stromem, z něhož pučí vždy nové větve, jest skrytým kořenem.

Vyrizujeme spolehlivé letenky, uhytování v hotelích, půjčky aut, návštěvy Vašich příbuzných z Československa, tuzexové objednávky. Dobrá služba zákazníkům je naší mnohaletou osvědčenou zásadou.

Skupinové odlety do Československa 1986: 7. srpna, 18. září.

CERMAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

Pravidelné české bohoslužby jsou každou sobotu v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské V Cicero, Ill. - 2414, S. 61st Ave.

NAVŠTIVTE

JOHNNY'S MORAVIA RESTAURANT

in Lyons, Illinois

8744 W. Ogden (3 blocks west of First Ave.)

Budete překvapeni chutnou českou domácí kuchyní při velice přístupných cenách a vzorné obsluze.

- DENNĚ PŘIPRAVOVANÉ SPECIALITY
- TAKE OUT ORDERS
- VÝBĚR IMPORTOVANÝCH PIV
- CATERING SERVICE

Otevřeno denně kromě pondělí: 11:30 a.m. - 8:00 p.m.

Na Vaši návštěvu se těší noví majitelé Jirřich & Ludvík

☎ 447 - 6776

Josef Koláček:

**V duchu
schválené
koncepte**

(Tohle napsal Otec Koláček S.J. z vatikánského radia loni před loňskými oslavami 1100. výročí smrti sv. Metoděje.)

My, Bystrčáci, jsme hrdě říkali, že jsme z farnosti svatých Janů, tedy Jana Křtitele a apoštola Jana, toho, kterého miloval Ježíš, neopomenul nikdy dodat pan arcikněz Adamec, veliký včelař pod sluncem a lékař našich školáckých rozpaků a nevědomostí, ale i našich chrapotů a angin. To sáhl hluboko do kapsy svého už hodně odřeného kabátu a vytáhl pečlivě zavázanou sklenici medu a podal ji při návštěvě mamince s dodatkem: „Smíchat se zázvorem a cibulí a podávat po lžičkách“. Ty chrapoty a angíny mizely dříve, než byl med u dna a my už zase lítali venku. O ochranu svatých Janů jsme se dělili s Rozdrojovicemi a Kníničkami, které k nám byly přifařeny. S Rozdrojovčáky jsme my kluci neměli nikdy nějakou zlou krev. Po ranní či po hrubé v neděli byla válečná sekera zakopaná a při poutích, svatbách nebo pohřbech nebylo chuti na nějaké rozmišky. Tu a tam jsme se dovídali, že došlo ke rvačce po některé zábavě u Helánů, ale

to byly záležitosti dospělých. Zato Kyničáci byli hned na ráně, jen přes kopeček a ne jak Rozdrojovčáci na kilometry. Od pradědu, dědu a otců jsme zdědili úderné Kyničáky a žádní Kníničáci, a i na náhrobcích a na křížích u cest stálo vytesáno „Kyničky“, jenomže jakýsi učitel vyhrabal, že se spisovně musí psát Kníničky, a tak se i přehrada na Svatce jmenuje Kníničská. Každému Bystrčáku se to v hubě válí, lepší, jako chuchvalec hořkých slin, jen to vyplivnout, ale není pomoci, zůstane to černé na bílém.

Přišel však rok 1936 a rozhodlo se, že Kyničky budou zatopeny přehradním jezerem. Všechna řevnivost utuchla. Dřívější posměch, hanlivé předzívky i nadávky se proměnily v hejmánkový soucit, tichou solidaritu s těmi, kteří museli vyklízet své rodné domy a stavět si novou vesnici na trati u Hlubočka podél silnice do Rozdrojovic. Dříve Kyničky vévodily celému údolí Svatky od Panské Horky až k Veverským lesům, a teď, už soustavně psané, „Kníničky“, musely do podnájmů do bystrčké kotliny. Málo jim byly platné nové střechy, vyzděné předzahrádky, dlážděná silnice, zatopené osudy celých místních rodů, tam za kopcem na jihozápad, jako by braly vůni vši té novotě.

I při slavnosti na rozloučenou s Kyničkami, odsouzenými k zatopení - konala se u pomníku

padlým z první světové války - ovanula nás kluky, kteří se těšili víc na párky a sodovku, jakási osudová atmosféra. I ten kamenný lev na pomníku se zdviženou hlavou, jako by nehleděl na domy schoulené do ovocných zahrad, ale kamsi dál, odkud přichází či vane mrazivý dech nebezpečí. Odzpívali jsme vlastenecké písně, odrecitovali básně, snědli párky, ti šťastnější dostali od nějakého strýce či tety na turecký med, a přesto nám při návratu domů, z Kopečku kolem dokončované přehradní zdi napravo a kolem řady nových domků nalevo, nebylo nijak rozverně, ani jsme se nekočkovali, a to už je co říci, protože bez toho se neobešla ani školní vycházka pod přísným pohledem pana řídícího.

Pak se vzvednul příboj vršený, když se jedné noci objevila polární zář. Strýc Ignác, ale ten z Antiochie, ne z Loyoly, i když i toho si vážím, dodával hrdě, krácející paměť místních rodů a dávných skazek, rozený písmák, i když nic nenapsal, zato hrozně rád vyprávěl, ten tedy komentoval hned druhý den u nás na večerní návštěvě: „To je to velké znamení budoucích trestů. Bude válka.“ Já si tenkrát sice nedovedl představit žádné „budoucí tresty ani válku“, zato jsem dlouho vyčítal mamince, že mě nezbudila, abych také mohl říkat, že jsem viděl polární zář. To muselo přece něco být, když jí strýc Ignác dal takový

prorocký přídomek - velké znamení budoucích trestů.

Najednou se roztrhl pytel historie a události se nám sypaly k nohám, někteří vzdychali, že na hlavu jako brambory. To se stávalo často, když byl pytel zteřelý. Při jarní mobilisaci jsme se seznámili s puškami a kulomety, obskakovali kolem polních kuchyň a hrozně se nám nechtělo do školy. Pak přišla druhá mobilisace, 21. září 1938, Mnichovský diktát; tatínek se sice vrátil, ale už si s námi tak často nehrál. V naší vesnici se objevily první rodiny z obsazeného pohraničí. Na svatého Josefa, to jsme měli oba s tatínkem jmeniny, po prvé v dlouhé historii Bystrce nevyhrávali muzikanti dům od domu Josefům, protože i k nám dojela německá obrněná vozidla a celá kompanie s háknkrojci na motorkách se sajdkárou. Strýc Ignác měl pravdu. Vypukla válka právě, když jsem se těšil na dort s deseti svičičkami. Pak padla Varšava, Hitler dal zavřít všechny české vysoké školy, obsadil Holandsko i Belgie a 14. června 1940 padla Paříž.

Zatímco tatínek se sousedy Čandrou, Stodůlkou, Bartlem, Moučkou a strýcem Ignácem sedali stále častěji u rádia a nás kluky vyháněli na kutě, zatímco stále častěji postávali před mapou Evropy, kterou jsme měli na zdi na verandě a vedli přitom takové divně vášnivé řeči, že jim ani hra v karty nešla od ruky, my ze Zámostí, z Chaloupek i z Výhonu jsme stále častěji pořádali výpravy na Panskou Horku, odkud jsme pozorovali, jak se plní přehradní jezero a jak pohlcuje jeden dům Kyniček za druhým. Já tam tehdy nebyl, ale Klvaňa se chlubil, že viděl, jak zmizela ve vodě i vížka kapličky.

Asi proto jsem si vždy tak se zálibou prohlížel vížku a pozlacený křížek nové kaple na návsi Nových Kníniček. Kdykoliv jsem šel kolem na pole pomáhat rodičům, a to jsem musel spěchat, avšak přesto jsem se aspoň trochu pokochal její rotundovitou líbezností. Připomínala mi rotundu svatého Jiří na hoře Řípu. A jak mě to pohladilo, když to pan arcikněz Adamec zdůraznil i v kázání na svátek svatých Cyrila a Metoděje, kdy se slavilo v Kníničkách posvěcení. Celá kaple byla vyzdobená chvojím a krušpánkem a těch váz s krvavými a bělostnými pivoněmi, mezi nimiž stály jako meče modravé kosatce. Nebyl jsem asi sám, kdo si při pohledu na oltář v duchu napřimoval národní sebevědomí a skandoval - červená, modrá, bílá. Tatínek dával znamení

muzikantům, kdy mají začít hrát. Jen dvě trubky pana Huláka a pana Emila dokázaly přetrušnout stovky zpívajících hrdel, když tatínek křikl: Poslední sloka! Od kaple svatých Cyrila a Metoděje v Kníničkách se neslo přes Svatku až k bystrčkému kostelu:

*Nech at' se pyšná nevěra kol
vzmáhá
a peklo seje koukol nových
zmatků.
nebudem dbáti odvěkého
vraha,
nedáme věčných bráti sobě stat-
ků.
Víte vždy věrni budou
Moravané.
dědictví otců zachovej nám,
Pane.*

Kdekdo znal tuhle sloku nazpaměť, takže nebylo zapotřebí nakukovat do zpěvníků. Zpívali jsme ji často. Německá kmotřička censura sice řádila leckdy jako pomínutá, ale tahle sloka nějak proklouzla okem sítě její bdělosti. Za nacistické okupace musela mít oči všude; třeba se jí tehdy nějak nechtělo do kostela, ačkoliv my jsme ta slova zpívali každý rok při návratu z vranovské pouti, když se procesí blížilo kolem školy ke kostelu. Česká kmotřička censura však ihned zastříhala ušima a byla náramně dotčena, ba uražena. Sloka musela ze zpěvníků zmizet. Má však trápení s lidskou pamětí. Tam její kosa neutne ani stéblo. Ti, kdo se narodili už v oboře její potměšilé ostražitosti, nenajdou ve zpěvnících tuhle poslední sloku písně „Bože, cos ráčil“, a tak se musí uchýlit k ústnímu podání jako ve starověku, kdy kultura celých generací vyrůstala jen z toho, co si uložily do paměti. Má to však kmotřička censura trampoty s neposlušnou lidskou pamětí! Sotva si hodí šlofička, už se někde objeví rozvratnický či kontrarevoluční text anebo mladí, vyrostlí už v oboře její vyžíhané ostražitosti, spustí zakázanou, a tedy z jejího rozhodnutí jednou provždy neexistující poslední sloku.

Nad tím by se i dalo mávnout rukou jako nad nějakou lapálií, ale co když lidská paměť začne ožívat, a ne jenom v jedné hlavě. Čeština se jaksi ošívá, když chce použít příměru: jako z kapek vzniká moře, tak z ponorných potůčků lidské paměti vzniká - pro kmotřičku censuru - jakési nevyzpytatelné moře, kde je nutno se obávat nevládnutelných bouří a uragánů; vždyť i jen příboj dokáže napáchat nezahladitelné stopy.

Něco podobného se muselo odehrát v oboře její potměšilé ostražitosti, když se blížilo 1100.

UPŘÍMNÁ BLAHOPŘÁNÍ

K SŇATKU

naši milované dceři, sestře, tetě a švagrové, slečně

Evě Veis

s panem

Ken Baronas

Jejich sňatku bude požehnáno v kostele

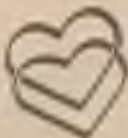
St. Anthony v Ciceru Ill.

v sobotu dne 26. července 1986

ve 2 hod. odpoledne

Láska, která provází
v manželství vás dnešní den,
necht' vám celé žití sází
samé vonné růže jen.

May all the love
within your hearts
grow richer as the years unfold
so that your married live will be
the sweetest story ever told.

To vám z upřímných srdcí přejí:

Jaromír a Božena Veis, rodiče;

Jerry, bratr s manželkou Nancy;

Jana, sestra s manželem Jerry a dětmi Christine a Johnny;

Paul Horák, kmotr s manželkou Helmou

a všichni příbuzní z Kanady a z Československa.

výročí smrti prvního moravského biskupa a apoštola Slovanů, svatého Metoděje. Ideologické radary nad Vltavou, Moravou i Váhem reagovaly jako při epidemii soustředěného útoku virů hongkongské, filipínské a chilské chřipky. Jejich elaborátem jsou „Vnitřní instrukce strany a vlády CSSR k 1100. výročí sv. Metoděje“. Hned první řádek textu vzbuzuje podezření. Je těžké předpokladat, že by to byl pouhý preklep. „Vnitřní instrukce začíná tedy botou: „Na 19. dubna 1985 připadá výročí úmrtí Metoděje, jednoho z předních činitelů mise...“ Datum smrti slovanského věrozvěsta je posunuto o 13. dní. Nebo je snad uváděno podle juliánského kalendáře, jaký platí v Rusku. A všetečná podezřivost ihned vytáhne: Má v tom prsty sovětská předloha nebo sovětský poradce?

Hned první řádky uvádějí vysoce varovný tón a není divu, vždyť celá instrukce má burcovat povážlivě klímající ideologickou bdělost: „V souvislosti s tímto blížícím se výročím se objevují u nás i v zahraničí pokusy o nové hodnocení některých období našich nejstarších dějin, nehistoricky se zdůrazňují především náboženské aspekty byzantské mise...oživují se různé

nevědecké a nepravdivé informace o nálezech na Velehradě, zejména o Metodějově hrobu apod.“ Stylem Hlavní správy tiskového dozoru, jak se eufemicky přebarvila censura, instrukce upřesňuje: „Zvláštní pozornost je věnována Velehradu a archeologickým vykopávkám v Uherském Hradišti, kde na základě osobních domněnek, publikovaných před několika lety bez náležitého ověření vedoucím archeologického výzkumu na této lokalitě, prof. V. Hrubým, byl oznámen nález hrobu Metoděje (bez zbytků) a později i fragmentu jakési desky, na níž byla za pomoci katolického kněze objevena hlaholská písmena a čísla dokumentující dobu Metodějovu. Nežádoucí pozornost umožnila objektivní publicita těchto nálezů v denním tisku. Takové informace a fakta mohou být nyní zneužity.“ A pak že je censura bez srdce, vždyť zná i lítost, dokonce i pozdní lítost! Než všechno se dá napravit, když se to vezme za správný konec. A tak ideologický rozbor tohoto vážného ohrožení socialismu vyústí do tohoto závěru: „Naší vědecko-kateistické propagandě i vědeckým institucím se nabízejí možnosti koncepčně a ofensivně objasnit a vědecky dokumentovat skutečná fakta (zduraz-

něno mnou) o Cyrilu a Metodějovi. Například vyvrátit tvrzení, že přinesli křesťanství, protože v té době ještě v této podobě neexistovalo (sic!), odmítnout interpretaci církvi uváděných dat, etapizaci jejich života, ukázat na pokrytectví církve, která je exkomunikovala (sic!) a až po dlouhých staletích přilála a zapřísala do seznamu svatých, ukázat politické příčiny těchto kroků, pravdivě posoudit jejich kulturní přínosnost apod. Celkově tak navázat na historické tradice a vvracet směle vytvořeny cyrilometodějský kult, který nemá v dějinách opodstatnění.“ Jak by se radovali germanisátoři starého Rakousko - Uherska i Henleinovci, vždyť usilovali o totéž.

A nezůstane jen u burčující proklamace. Svě úkoly v tomto protimetodějském tažení dostanou krajské a okresní stranické orgány a národní výbory, ministerstvo školství zařídí, aby byly zapojeny v první polovině roku 1985 v rámci učiva i střední, odborné a vysoké školy. Největší porci úkolů zdědí ČSAV, Archeologický ústav v Nitre a v Brně, ovšem s malou apanáží asi 100.000 Kčs. Mají uspořádat mezinárodní vědeckou konferenci, připravit a vydat publikaci se zásadními příspěvky. V březnu 1984 už

byly předloženy rukopisy 8 autorů (5 ČSR, 3 SSSR). Odpovědní redaktori jsou J. Poulík, B. Chropovský, N. Richter, ředitelé AÚ ČSAV a SAV.

Pro marxistické historiky, kteří se v diskusi o dokumentu Charty 77 „Právo na dějiny“ snažili dobýt posice jeho autorů ztečí, je tahle „Vnitřní instrukce strany a vlády“ danajským darem. Potvrzuje totiž autoritativně, co napsal v téže diskusi Dr. Radomír Malý:

„Vycházejí z vlastní zkušenosti práce historika v muzeu začátkem 70. let, mohu s klidným svědomím říci, že většina historiků je nepoctiva, aspoň dle mých kritérií poctivosti, které nepovažují za morálně čestné psát na zakazku drobné články o dějinách KSC v tendenčním pojetí bez jakéhokoliv solidního bádání. A toto dělají a jsou nuceni dělat prakticky všichni, kdo pracují v historickém ústavu ČSAV, popř. na vysokých školách, v muzeích či archivech.“ Zmíněná instrukce zařazuje do obrněné vozby této bratrské pomoci i archeologické ústavy ČSAV od jejich ředitelů až po posledního pomocného knihovníka či kopáče, aby si napříště nedovolovali vykopávat nějaké fragmenty desky s hlaholskými písmeny a číslicemi a dokonce je

dávat katolickému knězi k rozluštění. Stejně tak se ozývá mezi řádky sedmadvadesáté vážné varování na adresu archeologů, aby nevyslovovali nějaké domněnky ohledně nalezení hrobu svatého Metoděje, dokud to nebude schváleno shora, že je to vědecká domněnka jako třeba materialismus.

O čestných úmyslech strany svědčí i tahle věta instrukce: „K oslabení činnosti předpokládané aktivity katolické církve využít vhodnou formu angažovaných ordinářů, duchovních a postojů dalších církví, např. starokatolické, husitské a pravoslavné.“ Těm tisícům věřících, kteří volali na pruvod kněží a biskupů a ordinářů, vycházejících z velehradské basiliky při pouti 10. dubna: „My chceme věrné biskupy a kněze“, těm není třeba vysvětlovat, kdo jsou oni „angažovaní ordináři a duchovní“, o kterých vnitřní instrukce sama říká, že „oslabují katolickou církev.“

Až budete číst články v tisku či poslouchat rozhlasové nebo sledovat televizní pořady, vzpomeňte si, že jejich šéfredaktori mají úkol „eliminovat nežádoucí vlivy a dopady plynoucí z oslav výročí úmrtí Metoděje a že je mají orientovat na aktivní publicitu stranických posic (v originále je našich) v duchu schválené koncepce.“

Antonín Kratochvíl:

„Hospůdka“ Bedřicha Svatoše

Před časem vyšla v Římě kniha próz, předního českého prosaika v exilu, Bedřicha Svatoše. Bedřich Svatoš patří ke staré literární generaci známé již z domova. Jeho nová kniha „Hospůdka na nároží“ je již šestnáctým literárním dílem autora, který má trvalé místo nejen v exilu, ale v celém českém písemnictví a národní kultuře.

Autor knihy čtrnácti próz „Hospůdka na nároží“ patří k té staré obdivuhodné spisovatelské české generaci v exilu, z nichž jsou literárně stále činní, stále noví a neopakující se, prakticky dnes pouze tři autoři. Vedle našeho Bedřicha Svatoše je to Ivan Jelínek, který znovu ukázal na dynamičnost svého nového básnického projevu ve sbírce „Akropolis“, a Viktor Fischl neboli Avidgor Dagan románem „Píseň lítosti“, napsaným vysokou kulturou slova a dramatičností stylu. K nim se ještě řadí Nikolaj Terlecký, narozený sice v Petrohradě, ale publikující nyní pouze česky. Ostatní se již před

lety odmlčeli.

Bedřich Svatoš, ročník 1908, pochází z Bělče u Krivoklátu. Po absolvování filozofické fakulty University Karlovy působil nejprve jako středoškolský profesor a po válce v r. 1946 jako hostující profesor bohemistiky na universitě v Lille a po komunistickém puči 1948 zůstal v zahraničí a působil v Bruselu. Nyní žije ve Francii, ale jeho zamilovaným koutem, kterému věnoval část svého díla, jsou severoitalské jižní Tyroly, kde se také sprátně s nejvýznamnějším interpretem svého díla dr. Karlem Vránou.

Do literatury vstoupil Svatoš romanem „Čardáš a polnice“ v r. 1936. Tehdejší kritika upozornila již, že zde vstupuje do literatury autor nových výbojů myšlenkových i stylistických. Druhá Svatošova kniha „Ruce laskají zemi“ z r. 1941, potvrdila zcela očekávání kritiky a dosáhla v několika letech tří vydání a je dnes v Československu znovu, tentokrát opisována v samizdatu. „Ruce laskají zemi“ je generační román českého selství s dávkou sociálně-kriticizmu, který svým ruralistickým zaměřením se řadí k dílům Josefa Knapa, Jana Čepa, Františka Křeliny a Václava Prokūpka. Ruralisté byli po

komunistickém puči v procese proti tzv. Zelené internacionále, inscenovaném tzv. Státní bezpečnosti, odsouzeni k dlouholetým žalářům. Bedřich Svatoš, stejně jako Jan Čep unikli komunistickým stalinsko-gottwaldovským koncentračním táborem odchodem do exilu. V exilu se Bedřich Svatoš z velké části odchýlil od ruralistické tematiky a v jeho románech a povídkách, napsaných v exilovém prostředí, nacházíme novou dimenzi, ale i vystupňovanou dramatičnost děje, at' již v románech „Mlha šatí strach“ či „Zatmění“, nebo v prózách „Hranolem vzpomínky“, „Krupěje zašlého času“. Povídky a fragmenty, „Nechodí po horách“ a v dalších. Nová Svatošova kniha „Hospůdka na nároží“ je knihou vzpomínek na Prahu třicátých let - začínající hospodářské krize. Najdeme zde nejeden autobiografický rys.

Knihy mají někdy trpký osud. O trpkém osudu knihy próz „Hospůdka na nároží“ vypráví v doslovu profesor Lateránské university a rektor universitní koleje Nepomucenum v Římě Karel Vrána. Římské vydání je vlastně druhé vydání Hospůdky na nároží - ovšem první vydání, které vyšlo v Bavorsku, autor

nedovolil distribuovat, neboť lektor mu zčásti pozměnil styl, některé prózy zkrátil a jednu vynechal.

Na tomto případě vidíme rozdíl mezi situací autorů v Československu, kde censura hraje dominující roli a autor, chce-li, aby kniha vyšla, se musí prostě podrobit, aby nakonec nepřišel do konfliktu se Státní bezpečností. V exilovém prostředí je autor svobodný a nikdo do jeho díla nesmí zasahovat, i když většina exilových nakladatelství není státně či stranicky aubvenčována. K této situaci by se ještě dalo ledasco říci.

K povídkám knihy „Hospůdka na nároží“ se budou čtenáři často vracet. Autor v několika odstavcích načrtl celou atmosféru knihy:

„Hospůdka stála na rohu Kanálky a Mánesovy ulice. Kdysi se v ní i vyvažovalo; potom jen čepovalo přes ulici. A večer se tam scházelo několik sousedů, skoro pořád týchž. Protože tam bylo tak obzvlášť útulno. Nebo prostě proto, že si na sebe zvykli. Přicházeli i z dosti daleka: pan Svatoněk bydlel až v Řípské ulici, pan Kašpar ještě dál, až někde v Lucemburské. A pan Šubrt na Smetanově náměstí, které vrostlo po válce, té první, na místě

Velkého a Malého moře na rozhraní mezi Vinohrady a Žižkovem. Tísnil se tam u tří stolů pod obrazem Lešetínského kováře a řadou klecí. Bylo, když člověk překročil práh, jako by se byl vrátil zpátky o kolik desetiletí. A vrátil-li se někdo do zpátečního času, propadne se do vzpomínek, jeho úponku...“

Povídky pochopitelně nemají všechny stejnou literární úroveň. Jsou ovšem vzácným svědectvím o drobných, skromných pražských postavičkách první republiky. Autor dovede k jejich osudu přitisknout svou duši a vycítit v jejich životních ranách jiskru Boží. Jeho básnický zrak dovede krváčet i usmívat se minulostí. Člověk cítí v každé vzpomínce tu první republiku, k níž neodmyslitelně patřila i Podkarpatská Rus, jak se to zrcadlí např. v povídce „Jak končí přátelství“. Přátelství dvou mužů se rozbíjí, vstoupí-li do jejich osudu žena.

Knihy má svůj význam i pro mladou generaci, aby si znovu připomněla, že mezi námi skromně žije velký prosaik, Bohem nadaný vyprávěč, a také, aby se zamyslela nad osudem drobných lidí v Praze na začátku velké hospodářské krize, i když o ní autor v povídkách přímo nemluví.

Antonín Kratochvíl:

HISTORIE LIKVIDACE ŘEHOLNÍCH ŘÁDŮ

/Psáno r. 1985 k 35. výročí obsazení klášterů orgány bezpečnosti/

Před 35 lety se konaly StB vykonstruované procesy s představiteli řeholních řádů. Po těchto procesech přepadly jednotky tzv. Bezpečnosti nejprve mužské a později ženské kláštery a řeholní školy. Řeholníci a řeholnice byli svezeni nejprve do tzv. sběrných táborů a drženi tam jako vězni. Později byli řeholníci nasazeni na těžkou nucenou manuální práci a řeholní sestry poslány většinou do JZD a fabrik či do ústavů pro debilní děti. Stát jim neposkytoval ani základní životní minimum. Úmrtí dosahovalo u řeholnic přes 50 %.

Uvolnění politických poměrů a rehabilitace v letech 1968/69 neměly dlouhého trvání. Mezinárodní procesy způsobily, že dnešní taktika proti řeholím ztratila sice masový charakter, ale persekuce neustala. Nicméně nemá režim pod kontrolou všechny řeholníky a mnozí z nich patří k signatářům Charty 77.

Přepadení klášterů jednotkami Bezpečnosti

Letos si připomínáme 35. výročí tragických událostí ze dnů 13. a 14. dubna 1950, kdy byly v nočních a ranních hodinách přepadeny všechny mužské kláštery, klášterní školy, ústavy a rezidence policejními jednotkami a příslušníci těchto řádů bez ohledu na stáří a choroby naloženi do nákladních aut a odve-

zeni do tzv. sběrných táborů. Nebyli zde vedle vážně nemocných ušetřeni ani mladí novici.

K tomuto tragickému výročí vydala Charta 77 významný dokument, ve kterém se mimo jiné zdůrazňuje: „Uplynulých 35 let představuje heroický časový úsek v tisíciletých dějinách řádů na našem území“. Tento svým obsahem významný dokument byl připraven v Bratislavě v říjnu minulého roku. Analyzuje, čím prošly řády a řeholní společnosti, poukazuje na teroristický postup proti příslušníkům jednotlivých řádů a na protiprávní akt zvláště komunistického policejního aparátu.

V dokumentu Charty se poukazuje také na skutečnost, že v žádné zemi komunistického bloku nebyly použity takové teroristické metody proti řeholím jako právě v Československu bez ohledu na zákony a ústavu. V Sovětském svazu např. existují dodnes pravoslavné kláštery, i když jejich počet se stále postupně zmenšuje. Dokument Charty zdůrazňuje, že hlavní faktor celé této rozsáhlé celostátní akce je nutno hledat v Československu samém a v představitelích tehdejšího komunistického vedení.

Svědectví řeholníků

V poslední době se objevila řada svědectví o tragedii řeholních řádů a kongregací o Velikonocích v dubnu 1950. Zvláště surově bylo zacházeno se studenty bohosloví a s mladými novici. Šéfredaktor českého vysílání Radia Vatikán, jesuita a spisovatel Josef Kolářek, tehdy novic, vzpomíná na tuto hrubou teroristickou policejní akci v orgánu Křesťanské akademie ve Studiích /V/1984/.

Miloš Větvicka v Reportéru /č. 7, únor 1969/ uveřejnil ve

zvláštní příloze svědectví o řeholnicích a řeholnicích a o policejním zásahu v roce 1950. V jednom z těchto svědectví se praví: „Kdo určil tento osud posmívaných a neuznávaných páriů? ...Můžeme říci, že to byla padesátá léta a jejich atmosféra?...Tenkrát v noci ze 14. na 15. dubna a pak ze 27. na 28. dubna 1950 zastavila před kláštery auta, čísi ruka zabušila hlasitě na vrata. A obyvatelé míst, kam zpravidla nedoléhala než slabá ozvěna okolního světa, byli nevybíravě, násilně přinuceni vzít si pár osobních věcí - nikdy jich moc neměli - a nastoupit dlouhou strastiplnou cestu do neznáma, cestu absolutního bezpráví a křivd. Pod eskortou Bezpečnosti je odvezli a nejprve drželi jako vězně v internaci.“

V týdeníku Reportér se pak na jiném místě zdůrazňuje, že „hodně jich nevydrželo útrapy a záhy zemřelo“. Byli to především nemocní řeholníci. Jen nepatrný počet porušil slib chudoby - těch, kteří odešli do „civilu“, bylo doslova pár. „Persekuce a likvidace řádů byla v podstatě surovější kopíř nacistických metod proti řeholím. Výnosem z 8. července 1941 zrušily nacistické orgány některé řády a označily jejich činnost za nepřátelskou Říši“.

Co předcházelo přepadení klášterů

Předehrou a součástí této akce byl soudní proces - jak ukázaly rehabilitace z let 1968/69 inscenovaný orgány StB - proti deseti představitelům řádů, zahájený v posledních dnech března 1950. „Nejvyšší představení řádů a významní řeholní kněží byli obviněni ze špionáže, přechovávání zbraní a z přípravy převratu. Tento proces byl jedním z prvních nezákonných procesů padesátých let a v jeho mechanismu nalezneme zárodečné prvky všech deformací a nezákonností, jak je známe z pozdějších politických procesů. Jeho účelem bylo kompromitovat církevní řády, aby byl dán podklad k zákroku proti klášterům.“

Již při oslavách „únorového vítězství“ zdůraznil prezident Klement Gottwald v Rudém právu: „Všichni reakcionáři doma i v zahraničí stojí ve spojení s nejvyšším katolickým klérem a připravují boj proti naší lidově - demokratické republice!“ Tímto autoritativním prohlášením Klementa Gottwalda byl položen odrazový můstek a linie pro právní zdůvodnění procesů a obsazení klášterů.

Vládní výnos byl pak uveřejněn až čtyři dny po obsazení

klášterů. V prohlášení se praví: „Bylo zjištěno, že katolické řády a jejich představení jsou loutkami v rukou cizích nepřátel republiky...Proto byla učiněna opatření, aby řády plnily svá původní náboženská poslání“. V tomto prohlášení ani v žádném z pozdějších se nemluví o zrušení řádů, ale přední časopisy otiskovaly útočné články na řeholní řády mužské i ženské jako na centra nepřátelské propagandy a jako na organizace, které se v socialismu přežily. Charakteristický byl článek šéfredaktora Josefa Turka v Lidových novinách s titulem Zbytečný přežitek. Turek znovu opakuje fráze o špionážních centrech a dokonce i o centrech germanizace. Neří jistě v této souvislosti bez zajímavosti, že většina představených řádů či významných řádových osobností byla za války v nacistických koncentračních táborech (salesián Štěpán Trochta, jesuité Adolf Kajpr, Fr. Šilhan, basilian Pavel Gojdič, premonstrát Norbert Fr. Hrachovský).

„Zárok proti klášterům / akce K/ byl připraven ve spolupráci s ministerstvem vnitra jako vojenská akce“. Současně s likvidací řádů byla provedena izolace některých biskupů, kteří byli ještě na svobodě. Nejprve byli internováni ve svých rezidencích a byl jim znemožněn jakýkoli styk s vnějším světem. Později byli významní biskupové odsouzeni, jako např. Dr. Štěpán Trochta, biskup litoměřický, na 25 let těžkého žaláře (letos si připomínáme 80. výročí Trochtona narození, byl později jmenován kardinálem, a 10 let od jeho tragické smrti). Kardinál Trochta byl nejprominentnějším členem salesiánského řádu, který měl po válce velké úspěchy především mezi mládeží a skauty. Basilian řecko - katolický biskup Gojdič z Prešova byl významným byzantologem, zemřel r. 1960 v Leopoldovské pevnosti.

Co stálo vlastně z velké části v pozadí všech těchto akcí? Byly to především vnitropolitické potíže, způsobené nespokojeností obyvatelstva se zásobováním a distribucí: tyto potíže dostaly ventil - boj proti reakci.

Teror tohoto ventilu padesátých let je dnes téměř nepochopitelný. Žádná z opozičních skupin dnes - včetně církve - není vystavena takovému morálnímu a fyzickému útlaku, zesměšňování a urážkám a v neposlední řadě mučení a popravám, jakým byli vystaveni členové řádů, at' již premonstráti, benediktini,

jesuité, piaristé či minorité a další. V době obrovského procesu se psalo, že vinu nesla padesátá léta a jejich atmosféra. Byli to především řádoví kněží, ale i kardinál Beran, kteří zdůraznili, že taková odpověď zbytečně zamlžuje fakta; především to byli určití lidé, strýčkové procesů a vykonavatelé deformací, nositelé bezzákonnosti a jejich propagátoři v tisku a v masových organizacích.

Zatčení řeholní Otcové - kněží, bratři i novicové a studenti byli 14. a 15. dubna a pak v noci ze 27. na 28. dubna 1950 eskortováni do vzdálených internačních táborů a museli vykonávat práce na hony vzdálené jejich kvalifikaci a vzdělání. Kříklavé to bylo zvláště u řeholních sester: učitelky, kvalifikované ošetřovatelky, lékárnice, profesorky ovládající mnohdy několik jazyků, musely pracovat v lese, na státních stanicích i při stavbách silnic. Pracovaly tvrdě a téměř zadarmo, vždy za mnohem nižší mzdou než jejich civilní spolupracovnice.

Bilance atmosféry padesátých let

Jestliže chceme sumarizovat tragedii klášterů v r. 1950, docházíme k těmto zjištěním:

Mužské kláštery v r. 1950 byly všechny zlikvidovány administrativním škrtnutím pera. V r. 1950 bylo celkem v klášterech 1.950 řeholníků (od universitních profesorů až po nemocniční ošetřovatele). V roce 1969 zbylo po popravách, vězení a předčasně smrti, především v Jáchymově, celkem 1.221 řeholníků. Ztráta na životech 689, což činí zhruba 31 %, trvalá těžká invalidita 281 což je 23 %. Ženské kláštery a ústavy byly v r. 1950 všechny rozpuštěny. Počet řeholnic v r. 1950 činil 10.660. V r. 1969 po vězení (některé sestry byly vězněny až 16 let) a tvrdém pracovním nasazení klesl počet řeholnic na 4.982. Ztráta na životech činila celkem 5.678 což je 53,2 %, trvalá invalidita 2.702 což činí 25,3 %! To jsou poslední dostupná oficiální čísla.

Život řeholníků a řeholnic v letech 1950 až 1967 byl nepředstavitelně těžký. Číslo úmrtí jsou toho otřesným dokladem. Situaci vystihl velmi pěkně a objektivně orgán Svazu čs. spisovatelů „Literární listy“ ve studii např. Ženy v černém. Orgán Svazu čs. spisovatelů zde doslova odhalil, jak socialistický stát vykořisťoval řeholní sestry (řeholní sestry musely např. kopat s debilními dětmi kanály atd.)

Zatímco rehabilitace katolické inteligence, spisovatelů a světských kněží probíhaly celkem bez větších

Serving your
family's financial needs
for over 60 years

 MID AMERICA
FEDERAL SAVINGS

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700
4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770
RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700
LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400
WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990
CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300
NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001
9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000
WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800
ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over
\$650,000,000

"You're never more than 5 miles from a
Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

problému již od r. 1966, otázka členů řeholních řádů byla odkládána a značně uměle komplikována. Pokud se k rehabilitacím přistoupilo, byly zdlouhavé, právně komplikované a brzděné. Po mnoha intervencích na tuto skutečnost poukázala i Erika Kadlecová, která v době obrodného procesu převzala řízení úřadu pro církevní záležitosti při předsednictvu vlády. V rozhovoru s redakcí Lidové demokracie zdůraznila: „Zde bych chtěla poukázat také na jednu potíž, na kterou mezi jiným stále narážíme. Mnozí duchovní přes naše výzvy, přes vyjádření Národního shromáždění nepodali žádosti o rehabilitaci. Zavinila to iluze, že tyto případy se budou řešit hromadně.“

U členů řádů vysvětlujeme si to tím, že vyčkávali rozhodnutí představených, zda mají podat žádosti o rehabilitace. Obsazení klášterů byla kolektivní akce, nikoli osud jedinců. Mnohdy zde „hrála roli nedůvěra a obavy z dalšího vývoje“. To je příznání nejednoho z řeholníků a vývoj jim dal za pravdu. Mnozí operovali „prohlášením generální prokuratury v Praze“, ve kterém se zdůrazňovalo: „Žádný zákon nezrušil kláštery a řehole a není tudíž překážek je obnovit.“

Plány na obnovu řádů a řeholního života zůstaly na papíře. Vývoj od dubna 1969 a znovupřevzetí Státního úřadu pro církevní záležitosti Karlem Hruzou znamenaly postupné realizování dřívější církevní politiky. Není jistě bez zajímavosti, že prosovětská rozhlasová stanice Vltava si v té době vzala na mušku katolickou církev a řeholní řády mužské i ženské. Tvrdila, že je nesmyslné mluvit o pronásledování u biskupů, kněží i řeholníků a řeholnic, neboť „byli spravedlivě potrestáni za protistátní činnost a pomlouvání Sovětského svazu.“

Rovněž týdeník Zprávy, který vydávala a řídila „Redakční rada při sovětských vojskách“, napadl několikrát katolickou církev a její řeholní bratrstva a tehdejšího pražského biskupa dr. Františka Tomáška. Komunisté, podobně jako jejich nacističtí předchůdci, nikdy nepochopili hloukou a spekulativní zaměření řeholních řádů a proto viděli v duchovních a jejich představených nebezpečné neznámé ideologické odpůrce.

Pokus o návrat do padesátých let

Do roku 1980 postupovala StB ve svých akcích proti řeholím obezřetně, i když

dominující počet uvězněných duchovních tvořili řeholníci, ovšem jen ve funkcích světských farářů, kaplanů atd. Útoky ateistických časopisů v tomto období, především orgánu Ateismus, který vydává Ústav ateizmu Slovenské akademie věd, byly zaměřeny především na katolickou církev všeobecně a na politiku Vatikánu či na náboženskou problematiku v nejširším slova smyslu, od církevního umění až po „dialogy marxistů s věřícími“ a jejich revizionistické deformace.

Teprve na počátku 80. let nabyly administrativní zásahy a policejní akce dvakrát masové podoby. Dokument Charty č. 21/1984 o tom praví: „Po prvé v roce 1981, kdy je trestního stíhání proti dominikánskému knězi užito jako záminky k drastickým razím ve dvou charitních domech“. Jeden z nich obývalo 90 řeholnic - nemocných a důchodkyní, jejichž průměrný věk byl 70 let. Při policejních akcích bylo zabaveno veškeré legální náboženské písemnictví. Dokument Charty zdůrazňuje: „Zatím největším pokusem o rozbití řehole byl celostátní zásah proti františkánům v březnu 1983. Desítky osob byly obviněny a vzaty do vazby, stovky byly vyslýchány. Pevný postoj řeholníků a rozhořčení, které tato akce vyvolala v naší i mezinárodní veřejnosti, nakonec přiměly represivní orgány ke změně taktiky: všichni obvinění byli bez soudu propuštěni, nebo odsouzeni toliko k podmíněným trestům. Moc se však svých záměrů nevzdala, jak ukazuje případ sedmi františkánů z Liberce, proti nimž bylo stejné obvinění vzneseno v listopadu 1984.“

Při všech těchto akcích a současných persekucích se policejní orgány vyhýbaly uvést právní podklad a zdůraznit, že jde o řeholní kněze či jeptišky. Uvěznění se formuluje jako obvinění z trestného činu maření dozoru státu nad církvemi a náboženskými společnostmi. Zároveň s řeholníky bývají v této souvislosti zatčeni i laici (případ Liberec). Tutéž formulaci používá režim při zatýkání či výsleších duchovních jiných církví, které nemají řády. Dnešní komunistický režim se řídí již řadu let oficiální formulovanou tézí, kterou uveřejnil již v r. 1972 ve stranickém teoretickém orgánu Nové myslí. V této tézi se zdůrazňuje, že „celkově je možno konstatovat, že dosažený stupeň vývoje naší socialistické společnosti nedává předpoklady pro další rozvíjení řeholního života...protože ani mládež o této způsob života

dnes už nemá zájem.“

Pravdou je však pravý opak. V období reformního kursu v letech 1968/69 byl velký zájem mezi mládeží o řeholní život a také citelný numerus clausus na teologických fakultách vyvrací toto teoretické tvrzení. Určitou ilustrací k poměru pražského režimu k řádům je postup proti biskupům - řeholníkům, kteří nemají dovoleno vykonávat svůj biskupský úřad. Zatímco biskupové, kteří byli světskými knězi nebo profesory, mohou vykonávat alespoň funkci faráře, biskup jesuita je stále pronásledován a vyslýchán. Jde o biskupa Jána Korce, který byl pracovní nasazen v chemické továrně, kde vážně onemocněl. Polský episkopát mu projevuje zvláštní sympatie. Tak např. primas kard. Glemp mu poslal k jeho šedesátinám 10. ledna 1984 zvláštní list, v němž ho oslovuje jako „ctihodného bratra v biskupství“. Rovněž kardinál Tomášek podle dobře informovaných zpráv mu projevuje svoje sympatie a několikrát protestoval proti jeho výslechům orgány Bezpečnosti. Tento postup obou kardinálů dokazuje, že plně respektují biskupskou hodnost Jána Korce.

Závěr

Zůstává historickou skutečností, že žádná z tzv. opozičních institucí nedokázala odolávat nátlaku režimu ve všech jeho nejrůznějších fázích jako katolické řády a kongregace. Od poprav, umučení, věznění až po zastrasování překonaly 35 let komunistického teroru a zůstávají stále aktivně činné. Není tak náhodou, že nejznámější teologové byli signatáři Charty 77 a jsou i dnes literárně činní. Stačí uvést prof. Josefa Zvěřinu či biskupa Jána Korce z Tovaryšstva Ježíšova, případně bývalého provinciála dr. Františka Šilhana. Rovněž dominikáni neustali ve své vědecké a pastorační činnosti, ať již šlo o Romualda Dacika či oblíbeného Metoděje Habáně a další. Mohli bychom pokračovat jmenováním profesorů z dalších řádů. Česká řeholní tradice stále žije a přináší bohaté plody v těžkém domácím prostředí a v zahraničí. Česká a slovenská kultura a spiritualita je nedílnou součástí našich moderních dějin.

Co zůstane trvalou skvrnou na komunistickém režimu, je vandalské zničení vzácných uměleckých církevních památek a hlavně knihoven s historickými tisky a rukopisy. Charakteristický je zde případ z Teplé, jednoho z nejvýznamnějších klášterních objektů ve střední Evropě.

ZA † SPISOVATELEM LUDVÍKEM AŠKENAZYM

Dne 18. března 1986 zemřel v severoitalském městě Bolzanu ve věku 65 let český spisovatel, dramatik, herec a oblíbený autor knih pro mládež Ludvík Aškenazy. Zemřel po delší ledvinové chorobě. Jeho smrt znamená velkou ztrátu nejen pro českou literaturu.

Aškenazy se narodil 24. února 1921 v Českém Těšíně. Gymnasium vystudoval v Polsku, ale maturoval ve Stanislavi, která leží v západní Ukrajině. Na universitu se dal zaplat ve Lvově a jako studijní obory si vybral kulturní a všeobecné dějiny a hlavně slovanskou filologii, pro kterou měl zvláštní nadání. Po vypuknutí války pracoval nejprve jako suplující učitel dějepisu na střední škole v Berčeguru, ale v roce 1942 vstoupil do československé východní armády, s níž se zúčastnil mimo jiné známé bitvy u Sokolova. V roce 1943 absolvoval zkrácenou důstojnickou školu v Sadaguře a byl přidělen jako styčný důstojník ke štábu prvního a čtvrtého ukrajinského frontu.

Od roku 1945 se aktivně zapojil do rozhlasové práce - a díky svým velkým jazykovým znalostem stal se komentátorem cizojazyčného vysílání Čs. rozhlasu. Jako rozhlasový reportér procestoval prakticky celý svět od Spojených států až po Japonsko. Od konce padesátých let a začátku šedesátých let se vzdal části žurnalistické práce a věnoval se jen literatuře jako spisovatel z povolání.

Aškenazy byl nadaným všetranným autorem od dětské a humoristické literatury až po politické reportáže. Svým literárním vývojem se Aškenazy - od doby, kdy se stal nezávislým - osvobodil se od všech realisticko - socialistických zátěží, přiklonil své srdce k prostému ušlápnutému malému člověku, k trpčím i veselcím se dětem a zamyslel se nad mnohdy trpkým osudem zvířat. Avšak i u těchto příběhů nezapřel Aškenazy svůj kultivovaný humor. Nebyly to pohledy emocionální, Aškenazy se stává psychologem dětství v kouzelných prózách a zde bych chtěl jmenovat knihy „Etudy dětské i nedětské“, „Osamělý létající talíř“, „Vajčko“, které v přepracovaném vydání z roku 1967 znamenají určitý vrchol Aškenazyho próz pro děti. Kouzelný, osobitý je „Cestopis jezevčikem“. Převážná část nákladu této knihy byla na zásah

cenzury v roce 1970 zničena. Tehdy byl již Aškenazy na Západě a žil v Mnichově. Kniha o jezevčikovi - cestovateli vyšla krátce nato v Mnichově v němčině.

Zvláštní místo v jeho díle má hra z roku 1963 „C.k. státní ženich“, ve které satirou a parodií zesměšnil období kultu osobnosti.

Aškenazyho knihy pro mládež si s velkou chutí četli i dospělí. Od tohoto období se strukutra jeho prózy rytmizuje a Aškenazy si vytyčuje nové estetické formy - na což zvláště nyní poukazují bohemisté, případně překladatelé jeho děl. Co zvláště z Aškenazyho próz čtenáři utkví hluboko v paměti je jeho integrální humanistický pohled na lidi i zvířata - je to humanita podepřená tím št'astným uměním, že Aškenazy jak málokdo dovedl lidskost spojit s šibalským úsměvem na tváři. Škoda, že jeho celému literárnímu dílu, které zahrnuje na třicet knih a asi 20 rozhlasových her a scénářů, které většinou sám režíroval, nebyla dosud věnována vyčerpávající studie - stejně tak jako jeho velkému hereckému nadání, především ve filmu a televizi.

A na závěr dovolte mi krátkou osobní vzpomínku. Mnichovský katolický studentský domov Paulinum byl znám svou kulturní aktivitou. Bydlela v něm asi před 10 lety řada českých studentů. Tito studenti pořádali veřejná čtení českých autorů, pochopitelně v češtině. Návštěvníků byl vždy plný sál. Jeden večer padla volba na Ludvíka Aškenazyho a na mne. Aškenazy četl kouzelné satirické povídky, v nichž dominoval kultivovaný židovský humor. - Já měl úplně jiné téma. Četl jsem o spisovatelích - politických věznicích českého stalinismu, tuším, že to bylo z knihy „Básníci ve stínu šibenice“. Když jsem skončil, tak mi Aškenazy stiskl ruku a řekl: „To je dobře, to je moc dobře, že připomínáte ty vězně - nezapomeňte na to i v budoucnosti.“ A po nějaké době, kdy byla v německé televizi opakována Aškenazyho dramaturgie a úprava Kischovy „Tónky šibenice“, zatelefonoval jsem Aškenazymu, abych mu řekl, jak se mi film líbil. A na konci rozhovoru najednou mi řekl: „A nezapomínejte na ty vězněné spisovatele.“ Myslím že jsou zde jakákoli slova zbytečná.

Čest světlé památce spisovatele a člověka Ludvíka Aškenazyho.

Antonín Kratochvíl

Trocha úvah o stáří lidové písně na jižní Moravě

Donedávna převládá mezi našimi znalci národopisu názor, že lidové písně vznikly nejdříve někdy počátkem 18. století, hlavně prý vlivem zpěvu a hudby na šlechtických sídlech. Dnes je ovšem jasno, že tomu bylo trochu jinak, že písňová tvorba lidu je prastarého puvodu, i když nelze popírat, že byla patrně od nepaměti ovlivňována hudební a pěveckou kulturou šlechty.

Stáří písní se zkoumá především studiem a rozbořem jejich melodií. Pro určitá období jsou totiž charakteristické určité tóniny. Tím se ovšem zde nechceme zabývat - to je záležitostí profesionálů. Zato chceme upozornit na jiné možnosti datování některých písní na naší zpěvné jižní Moravě.

Tam na „Kopanicích“ - (poblíž Velké nad Veličkou) - se často zpívá píseň o „starých babách“, která by rozradovala srdce každého milovníka staré

češtiny. Práví se v ní:

*A ty staré baby jesú,
od starostí vajca nesú.*

Tvar „jesú“ by ukazoval tak přibližně na 14. století. Neutvořil si ho ale náhodou písničkář proto, aby měl rým? Těžko rozhodnout!

Profesor Bohumil Fišer ve své historii města Uh. Hradiště pokládá píseň „U Hradišča na trávníčku“ za jednu z nejstarších a má asi pravdu. Jedna její sloka totiž zní: „Povídajú na Zálesí, že šohajka kat oběsí.“ Zálesí byla osada na Hradištsku, která zanikla za třicetileté války. Dnes se dost dobře neví, kde stávala.

Píseň tedy musila vzniknout před r. 1648, snad na počátku 17. století, či ještě dříve. Na to poukazuje také její starobylá tónina.

Za ještě starší se donedávna pokládala jiná slovácká píseň, rovněž z Hradištska.

*Hopsa Matyáš,
z turkyniska boty máš,
sochorem sa podpasuješ
a pytle sa podpíráš.*

Věřilo se o ní, že je to satira

na uherského krále Matyáše, složená asi za obléhání města Hradiště Matyášem Korvínem v letech 1465-1470. Když si ovšem uvědomíme, že „turkyň“ (t.j. kukuřice) přišla do Evropy až po objevení Ameriky, t.j. po r. 1492, a že to jistě dlouho trvalo, než se u nás začala všeobecně pěstovat, je jasné, že nemůže jít o píseň tak starou. Také její melodie zní jaksi nově a vypadá spíš na dětskou říkanku, než na starobylý popěvek.

Z období tureckých válek pochází píseň o Bělehradu:

*Beograd, Beograd,
tá turecká skála.
Nejedna maměnka,
synka oplakala.*

Poněvadž turecké války skončily rokem 1735, vznikla píseň patrně nejpozději v této době.

Dost dobře lze datovat některé vojenské písně, protože popisují určitou historickou událost. Tak např.:

*Ked' sem jél k Agramu
přes to širé pole,
tam mi zastavili
moje vrané koně.*

Píseň zřejmě naráží na krvavou bitvu u Wagramu r.

1809, kterou svedl Napoleon s rakouským vojskem.

Z období napoleonských válek je známo několik dalších písní, které mluví o francouzském vojsku, ale nemají tak přesné datování, jako píseň o Wagramu:

*Tá mutěnská silnica
je velice úzká.
Po ní si maširuje
pěchota francúzká,
ej, pěchota francúzká.*

A druhá:

*Jede Francúz s dva sta koňmi,
žáden sa mu neubrání,*

Tato mi vždycky vrtala hlavou, kde totiž vzala hezkou, ale neslováckou melodii a cizí rytmus. Nedávno mne upozornil Dr. František Schwarzenberg, že melodie je španělská. Jak se dostala na jih Moravy, to věru nevím. Že by ji přinesl nějaký starý vysloužilce, který byl někdy posádkou též ve Španělsku? Snad!

Mnoho slováckých písní lze obsahově zařadit do doby panování Marie Terezie, či ještě dále před jejím vládařením. Ukazují na to např. ličení jak se

lákalo na vojnu, jak se rekruti násilně chytali, upláceli závdavkem, či jak se užívalo jejich citových problémů:

*Ked' na vojnu verbovali,
moje potěšení vzali,
bubnovali, trúbili,
až Janička zlúdili.*

*V Kněždubě na rohu,
ej, v Kněždubě na rohu
/brál šohaj na vojnu/.*

*Při červeném víně,
ej, při červeném víně
/na zdory svéj milěj/.*

*Ked' sem já šel z Hodonína
chytali ňa za legrúta,
chytali ňa hajduci:
Stój synečku! Odkád' si?*

Kdybychom pozorně studovali lidové písně sebrané na Moravě Bartošem či Sušilem, kdybychom prošli sborníky Polaškovy atd., našli bychom nepochybně dost dalších písní, jejichž vznik lze více-méně přesně datovat. To by ovšem vyžadovalo hodně práce a nadšení, k němuž chce být tento malý náčrt povzbuzením.

J.N.

V Kalifornii zemřela exulantka, která byla doma první ženou, promovanou na doktora práv

V kalifornském městě Santa Barbara ve Spojených státech zemřela 1. června 1986 ve věku 89 let JUDr. Anděla Jírová - Kozáková. V listopadu r. 1918, krátce po vzniku Československé republiky, vstoupila na právnickou fakultu University Karlovy v Praze, která tehdy poprvé připustila ženy jako řádné posluchačky. Dne 19. prosince 1922 byla promována jako první žena - nejen v Československu, ale i ve střední Evropě - doktorkou veškerých práv. Její slavnostní promoce se účastnil zástupce presidenta republiky T.G. Masaryka, který jí věnoval na její žádost svoji fotografii s vlastnoručním podpisem, neboť žádný dar ve skvostě si nepřála.

Dr. Jírová - Kozáková se narodila 14.5.1897 v Humpolci, rodině četnického důstojníka. Po právnických studiích zahájila právní praxi nejdříve jako personální referentka Československé tiskové kanceláře, zanedlouho vstoupila do služeb ministerstva sociální péče, avšak jejím cílem bylo stát se notářkou; toto povolání však bylo do této doby vyhrazeno pouze mužům. K tomu cíli musela nejdříve získat dlouholetou právnickou praxi. Roku 1930 dosáhla prvního ús-

pěchu, když byla po složení notářské zkoušky s vyznamenáním, jako první žena ustanovena substitutem notáře. Konečně 21. září 1938 - po třináctileté notářské praxi - byla ministerstvem spravedlnosti jmenována první československou notářkou. Stala se tak první ženou notářkou ve střední Evropě vůbec.

Byla zároveň činná v právnických spolcích, především v Ústředí československých právníků, které mělo tehdy přes dvacet tisíc členů. Po r. 1945 byla místopředsedkyní tohoto vrcholného orgánu čs. právníků, byla stálou delegátkou v komisi ministerstva spravedlnosti, pracující na nové legislativní úpravě čs. zákonů, dále byla stálým zkušebním komisařem pro zkoušky kandidátů notářství. Byla i jednatelkou a posléze místopředsedkyní Sdružení vysokoškolsky vzdělaných žen, účastnila se různých konferencí, mj. Mezinárodní federace universitně vzdělaných žen. To bylo ještě za života T.G. Masaryka, který delegaci osobně přijal.

Dr. Anděla Kozáková musela od svého mládí překonávat mnoho předsudků právních a jiných obtíží, aby dosáhla rovnoprávnosti s muži, avšak svojí znamenitou právnickou kvalifikací a soustavnou prací upravila cestu ostatním ženám k účasti na studiích k vyššímu právnímu vzdělání, zaměstnání a ve veřejném životě. Vdala se za JUDr. Jaros-

lava Jíru, právníka a vědce v oboru civilního, trestního a mezinárodního práva, který byl v letech 1936-39 soudcem Vojenského divizního soudu v Praze a zároveň předsedou Nálezacího soudu. V letech nacistické okupace pracovali Jírovi v protinacistickém odboji. V letech 1945-48 se dr. Jírová - Kozáková brzy dostala ve své právní praxi do konfliktu s komunisty, kteří neuznávali právní řád republiky. V nových koncentracích byli vězněni českoslovenští občané, jejichž majetek komunisté protiprávně zkonfiskovali. Dr. Jírová byla nenáviděna komunisty za to, že při hájení svých klientů usvědčila jejich režim z podvodů a z porušování zákona. Když pak po komunistickém puči byl její manžel zbaven soudcovského postavení, poněvadž z jeho iniciativy začalo Státní zastupitelství trestně stíhat zločiny spáchané po válce v Československu sovětskými vojáky, byla i dr. Jírová zbavena funkce veřejného notáře, a její kancelář zabavena. Aby předešli Jírovi dalšímu pronásledování i zatčení, odešli do exilu.

Od konce května 1948 žili nejprve v Paříži, kde se zapojili do pomocné akce ve prospěch prvních exulantů, kteří přicházeli z Československa do Francie. V prosinci 1949 emigrovali Jírovi do Kanady. V té době neměly západní země zájem o inteligenci, a tak podobně jako mnozí jiní první čs. uprchlíci, také Jírovi museli

pracovat manuálně. V dubnu 1951 emigrovali do Spojených států. Usadili se ve Washingtoně D.C., kde se dr. Jaroslav Jíra stal pracovníkem ve Středoevropském oddělení Knihovny amerického kongresu. Dr. Jírová se tam ihned zapojila do činnosti Čs. ženské národní rady v exilu, která - podobně jako ostatní krajanské a exilové spolky - organizovala materiální pomoc pro uprchlíky z Československa. Po odchodu jejího manžela do pense r. 1976 usadili se Jírovi v Santa Barbara. Byla členkou Společnosti pro vědy a umění.

Za své dlouholeté právní a především notářské praxe, uveřejnila v odborných revuích četná právní pojednání. Byla spoluautorkou rozsáhlého spisu o „Společnostech s ručením omezeným“, vydaném v roce 1934. Tento spis byl pomůckou profesorům na universitních přednáškách a uplatňován v praxi československými soudy. Její dizertační práci „Právní postavení ženy v českém právu zemském“ odměnila Karlova universita první cenou a r. 1926 ji vydala knižně pod záštitou ministerstva školství a Všehrdu. Za pobytu ve Washingtoně D.C., napsala dr. Jírová - Kozáková rozhlasový projev k domovu na téma: „Československé ženy v boji proti komunismu doma i v exilu“.

Před třemi roky, dr. Jírová ovdověla. I při vysokém věku a dlouhotrvající nemoci se až do své smrti zajímala o dění v exilu,

iv mezích svých možností podporovala peněžitými dary kulturní akce. Zvláště naše římské Nepomucenum jí bylo drahé, s upřímnou radostí vítala každou novou knihu, vydanou Křesťanskou akademií a s prof. Karlem Vránou, rektorem Nepomucena a současným naším předním filosofickým myslitelem a spisovatelem, udržovala čilou korespondenci.

Mnohaletou právnickou, veřejnou a publikační činností už ve vlasti, se dr. Jírová zařadila mezi ty průkopnice, které už před šedesáti a sedmdesáti roky usilovaly o zrovnoprávnění českých a slovenských žen s muži. Jako právnička se snažila o to, aby všechna práva žen byla vtělena do zákonných ustanovení. V historii čs. ženského hnutí patří dr. Jírové - Kozákové čestné místo. Jožka Pejscar

I M P O R T E R

VALAŠSKÉ PAPUČE

dokud zásoba
postačí

Velikosti 6—12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

T.B. Hlubuček:

**SOCHA SVOBODY
A NAŠI KRAJANÉ.**

Třídenní celonárodní oslavy 100. výročí Sochy Svobody v newyorském přístavu jistě vyvolaly mnoho vzpomínek u starších generací našich krajanů na jejich osobní příjezd do Ameriky. Newyorský Historik Tomáš Čapek odhadoval počet Čechoslováků všech generací v této zemi na přelomu stelení na jeden milion. V dobách kdy ještě nebylo takových leteckých dopravních prostředků jako dnes, převážná většina emigrantů se plavila do Nového města přes Atlantik na lodích. Nedávno bylo hlášeno, že emigračnímu úřadu na Ellis ostrově prošlo na sedmáct milionů emigrantů ze všech končin světa a bylo mezi nimi také mnoho tisíc našich lidí, kteří přijeli z historického království českého před zrozením první svobodné republiky Československé. Mnozí jistě vzpomínají jak při shlédnutí obrysu metropole Nového Yorku, viděli, jak se z hlubin moře vynořuje obrovská symbolická socha Svobody, dar to francouzského národa nové zemi. Také jest vzpomínáno, že z počátku nebyl tento dar přijímán s nadšením a povděkem a že to vzalo několik let, nežli význam sochy byl plně oceněn.

V Cedar Rapids Iowa místní anglický denník „The Gazette“ přinesl také úvodní článek o

soše Svobody.

Byl to pisatel této statě Ted Hlubuček, který přijel na francouzské lodi v roce 1920 a paní Drymlová, která přijela o tři roky později. Pro oba první pohled na sochu Svobody působil mohutně a vzbuzoval v nich obdiv. Ale vzalo to několik let pobytu a zápasu o zapojení se do amerického způsobu života, nežli si plně uvědomili pravý význam sochy, která po sto let vítala nové poutníky do zaslíbené země, ve které i naši lidé hledali lepší příležitost k uplatnění svých schopností a hlavně svobodu. Čechy s Moravou i Slovenskem byly - jak známo - po plných tři sta let částí rakousko-uherské monarchie a teprve na sklonku první světové války zrodila se první skutečně svobodná republika Československá, jejíž nezávislost byla podepsána v historické radnici ve Filadelfii se zárukou vlády Spojených Států, Anglie a Francie. My ovšem dobře pamatujeme co přineslo několik následujících desítek let, po její krátké dvacetileté svobodě; nejdříve totalita hnědá a pak rudá, která ještě trvá dodnes.

Zmíněné třídenní oslavy zahrnují také 4. červenec se odbývaly nejen v Novém Yorku, ale i ve Washingtonu a mnoha jiných městech. Podrobnosti byly sledovány miliony na televizi, rozhlasem, neb světovým tiskem. Náklady s oslavami a hlavně televizními programy činily mnoho milionů dolarů.

**DEN
POROBENÝCH
NÁRODU
V CHICAGU**

Letošní Den porobených národů se v chicagské oblasti koná v neděli 20. července.

Bude zahájen mší svatou v 11:00 A.M. v kostele St. Nicholas na Oakley a Rice Str. v Chicagu.

Po skončení mše svaté se půjde do Kostela St. Volodymyr a Olha na Oakley a Superior Str., kde bude manifestace příslušníků porobených národů za osvobození jejich sovětským komunismem porobených vlastí.

Zúčastněte se této manifestace pokud možno v největším počtu!

S členy ostatních porobených národů připomeneme takto americkým spoluobčanům důležitý význam tohoto Dne „porobených národů“, který byl poprvé vyhlášen prezidentem Eisenhowerem na podporu návratu svobody a ochrany lidských práv v zemích za „Železnou oponou“. Rovněž naši doma tím budou vědět, že na ně nezapomínáme!

Děkujeme Vám už předem za obětovaný čas a za početnou osobní účast!

Redakce Hlasu Národa

**Z ÚŘADOVNY
NÁRODNÍHO SVAZU
ČESKÝCH KATOLÍKŮ**

Milí členové, přátelé a příznivci NSČK!

Náš Chicagský distriktní svaz českých katolíků pořádá svůj tradiční „Den českých katolíků“ v neděli 5. října v sále Česko-Amerického kulturního střediska „Velehradu“ 2657-59, S. Lawndale Ave. Jako každým rokem čistého výtěžku z tohoto kulturního podniku bude použito k podpoře našich zásluhných kulturně potřebných a dobročinných organizací a tisku.

K čistému výtěžku hodně přispívá i zisk z knížek „Štěstěny“.

Snažíme se vždy, aby vlastníci štěstěných loterních čísel dostali za jejich odkoupení losů a svou dobrosrdečnost nějakou pěknou výhru.

Abychom měli však bohatou tombolu, potřebujeme také Vaši pomoci.

Obracíme se proto již nyní na Vás s prosbou, abyste i letošního roku na nás pamatovali nějakým pěkným dárkem do tomboly.

Své dary můžete přinésti buď do úřadovny NSČK, anebo do administrace H.N.; obě jsou jak víte v budově chicagského Velehradu. Nemůžete-li nám dary sami přinésti, rádi si pro ně přijedeme, když nás zavoláte: telefon NSČK: 522-7575; telefon H.N. 762-2044.

Předem přijměte naše srdečné Pán Bůh zaplat za Vaši štědrost a snahu pomoci, aby se dobrá věc opět podařila.

Distriktní svaz českých katolíků - Chicago.

Úmrtní oznámení

Všem našim českým přátelům, krajanům a exulantům, kteří jej znali v hlubokém zármutku oznamujeme, že po delší nemoci nám odešel na věčnost můj milovaný manžel, adoptivní otec, bratr, strýček a prastrýček, pan

Antonín Gavenda

ředitel pohřebního ústavu ve výslužbě

Narodil se 18. července r. 1919 v Želechovicích nad Dřevnicí v Československu (Morava) a zemřel po delší nemoci v úterý 8. července 1986 v nemocnici v Hinsdale, Il. Za deset dní by se dožil 67 let.

Pohřeb bude mít v pátek 11. července v 9. hodin dopoledne z obřadní síně pohřebního ústavu „Heritage funeral Home (3117, S. Oak Park Ave. v Bervynu Il.) a po zádušních bohoslužbách v katolickém kostele sv. Kleta - papeže v La Grange, Il. (v 10 hod. dopol.) jsme uložili jeho tělo na hřbitově Woodlawn v North Riverside Il. k věčnému spánku.

Děkujeme všem, kdo si s námi na Tonika vzpomenu v tiché modlitbě.

Francesca Gavendová - Levičková, manželka;
Svatopluk Gavenda s chodí Květou, bratr
bratři s rodinami v Československu
Charles Friedlander s manželkou Susan, nevlastní syn;
neteře, praneteře a prasynovci.

Ondrus & Son

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;

hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic;

soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen; sklad hotových prošivaných dek a polštářů z husího prachového peří a dacronu.

Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obsloužíme česky či anglicky.

Máme 52-letou zkušenost a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERMAK RD., BERWYN ILL. 60402
GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pancnera

**PRAGUE SAUSAGE
& DELICATESSEN**

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCÍ UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎(312) 795-0250

Rádi vas obslouží a na vás navštíví se těší
MARY & STANLEY DYSLA

Damašek - Syrský prezident Hafes Assad ujistil 30. června US kongresníka Roberta K. Dornana (R.-Calif.), že Sýrie prý bude pokračovat ve svém úsilí o dosažení osvobození US zajatých rukojmí v Libanonu, kteří jsou v rukou pro-iránských teroristů „svaté války Jihad.“ Tím prý chce dokázat svůj humanismus a klást důraz na lidskou stránku celé této záležitosti: na cítění příbuzných zajatých Američanů, a zapomenout na politické neshody mezi Sýrií a Spojenými státy. V roce 1983 byl na syrský zásah osvobozen bývalý ředitel Americké university v Bejrútu David Dodge, a vloni bylo syrským úsilím osvobozeno devět amerických cestujících letadla TWA.

● ● ●
Bagdád - Irácká armáda právě utrpěla svou druhou závažnou porážku v tomto roce. Letos v únoru se totiž iránské síly zmocnily iráckého olejářského přístavu Faw při Perském zálivu, nyní se znovu dobylo iránské město Mehran, kterého se irácká armáda zmocnila letošního 17. května, a které byla ochotna vyklidit výměnou za iránské vyklizení města Faw. Podle zprávy z Teheránu irácká armáda měla při bojích o město Medran 1,250 padlých vojáků. Bagdád přiznal, že irácká armáda byla donucena stáhnout se za mezinárodní uznávanou hranici mezi oběma zeměmi. Irácká armáda má přesilu v letectvu, v pancéřích, dálkových střelách i v tancích avšak iránská armáda vítězí svou početní převahou a fanatickou houževnatostí svého pozemního vojska. Má sice obrovský počet padlých, avšak postupuje kvůli vysokému počtu svých vojáků, které posílá na frontu vlnu za vlnou. Západní vojenští znalci jsou tím překvapeni. Irácká armáda se naopak snaží utrpět na svých vojácích co nejnižší ztráty. Irán prý nyní připravuje svou ofensivu, jejímž cílem je odříznout od Iráku jeho druhé největší město, milionový olejářský přístav Basra. Tato ofensiva bude vedena přes močály a může být úspěšná.

Paříž - Pro-iránské teroristé mají v moci celkem sedm Francouzů, které drží jako své zajatce a rukojmí. Francouzská vláda právě vyjednává s Iránem o jejich propuštění na svobodu. Už vyslovila svou ochotu, uvolnit zadržené iránské fondy ve výši jednoho bilionu dolarů a vypovědět ze země iránské uprchlíky, kteří jsou v opozici proti Khomeiniho režimu. Spojené státy vyslovily 29. června svůj nesouhlas s tím, že prý Francie v této věci ustupuje nátlaku a vyjednává s teroristy. Dne 20. června byli propuštěni na svobodu dva zpravodajové francouzské televize, držení v zajetí pro-iránskými teroristy v Libanonu. Irán mimoto před týdnem propustil z vězení ředitele Air France v Teheránu, který byl odsouzen, protože vesele oslavoval ve svém bytě se svými přáteli jakýsi večírek, což bylo v rozporu s nově platným islámským zákonem. Irán ještě vytýká Francii, že prodává své zbraně Iráku, iránskému úhlavnímu nepříteli. Pro-iránské teroristé drží v zajetí ještě navíc čtyři Američany. Za jejich propuštění žádají, aby Kuwait propustil 17 pro-iránských teroristů, uvězněných v Kuwaitu, kteří tam dříve podnikli útoky na francouzské a americké objekty.

● ● ●
Vatikán - Papež Jan Pavel II. ve svém dopise anglikánskému primasu Robertu Runcieovi, arcibiskupu v Canterbury vyslovil varování, že dovození anglikánské církve, udělovat ženám kněžské svěcení, by bylo velmi vážnou překážkou ke sjednocení obou církví. Generální synoda anglikánské církve, která se má brzo sejít na schůzi v New York University, má totiž o této věci jednat a rozhodnout. Už v roce 1984 tato synoda učinila výzvu k přípravě zákona, kterým by se dovozovalo udělovat v anglikánské církvi ženám kněžské svěcení. Na celém světě je zatím (v 9 z 27 anglikánských provincií včetně americké episkopální církve) vysvěceno na kněžky 750 žen. Římskokatolická církev za

LETEM

SVĚTEM

papežů Pavla VI. a Jana Pavla II. obnovila a zdůraznila dosavadní tradiční postoj církve, že ženám nemůže být udělováno kněžské svěcení z následujících teologických důvodů: Panna Maria, Matka Kristova byla mnohem významnější než byli apoštolové, ale kněžkou nebyla. Kristus Pán sám nepovolal ani jednu ženu k tomu, aby byla jeho apoštolkou. Jen apoštolové jsou jediným základem církevního kněžského úřadu a Církev nikdy ve svých dějinách neuznávala kněžské svěcení žen, i když celá věc tkví v biblické tradici židovství. Je ovšem „lidsky“ zajímavé to, že ve východních církvích i těch, které jsou sjednoceny s Římem a jejichž kněží se mohou ženit a mají rodiny, se dosud nikdy neozval hlas, že dcery ruských, bulharských, podkarpatorusínských, slovenských, či maronitských popů by chtěly být „kněžkami“. Manželkami kněží východních ritů ano, ale samy dosud oficiálně nikdy kněžkami být nechtěly. Když mají východní (tzv. pravoslavné církve i uniatská církve) dvojí klerus světský - ženatý a řeholní - neženatý, ve východních církvích se dosud ani jejich sestřičky nedožadovaly „sufražetsky“ kněžského svěcení. To je moderní výplod západního a zvláště amerického „ženského hnutí“ pro „rovnoprávnost“ mezi mužem a ženou.

Jestliže však někdo vůbec položil základ k zrovnoprávnění muže s ženou, byl to Ježíš Kristus - Boží Syn sám. Evropské 12. a 13. století s mariánskou úctou a pozdějšími „Minnesangry“ lidskou a duchovní rovnoprávnost ženy s mužem jen podtrhly a zevšeobecněly. Daleko pozdější evropské a americké hnutí „sufražetek“ nevědělo zřejmě nic ani o biblických velkých ženách, ani o naší Libuši a Dívčí válce, o anglických a švédských královnách, o rakouské Marii Terezií a dokonce asi zapomenělo i na ruskou carevnu Kateřinu Velikou. Určitě by si zasloužil zvláštní studii problému demokratického Švýcarska a Itálie, kde bylo ženám dáno volební právo sice až v polovině našeho 20. století, ale kde byly ženy od nepaměti „krkem“ manželů a točily s jejich hlavami i politicky.

Snad v žádné jiné zemi se však některé ženy - ctihodné sestřičky - (zmámeny jinak zpravidlivým bojem amerických žen o naprostou rovnoprávnost s muži naprosto ve všem) nederou k oltáři a do řad

jako v USA. Nikdo jim neupírá schopnosti, že by v mnohých případech mohly být třeba i obětavějšími a úspěšnějšími „pastýřkami“ svého stádece než jsou někteří kněží, ale žena má zcela zvláštní apoštolskou milost a horlivosti, zůstane-li věrnou svému ženství, stejně tak, jako když je matkou a nechce ze sebe dělat mužatku.

● ● ●
Washington - Bývalí obyvatelé atolu Bikini zahájili soudní proces proti vládě Spojených států; požadují odškodné ve výši 450 milionů dolarů za ztrátu své země. V roce 1946 tamních 160 obyvatel - jichž počet vzrostl mezitím na 1.300 - bylo US vládou nuceně vystěhováno na sousední ostrovy. Polovina Bikiňanů byla tehdy umístěna na ostrově Kili (vzdáleném 400 mil od Bikini) kde jim však chybějí úrodná půda a možnost bohatého rybolovu, jimiž byl obdařen jejich původní atol. Spojené státy pak provedly na Bikini 23 pokusných nukleárních výbuchů. Tamní půda se tím stala silně radioaktivní a její silná radioaktivita dosud trvá. Spojené státy však jsou ochotny dát Bikiňanům v příštích 15 letech pouze 75 milionů dolarů a zaručují se, že vyčistí atol od radioaktivity tím, že by bylo odstraněno 11 inčů tamní povrchové půdy. Pak by se tam Bikiňané mohli zase vrátit. Atol Bikini je součástí Marshallských ostrovů, jichž správa byla po druhé světové válce svěřena Spojeným státům. Dnes se tyto ostrovy už spravují samy; pouze jejich vojenské záležitosti a obranu mají na starosti Spojené státy.

● ● ●
Moskva - Sovětský týdeník „Moskevské zprávy“, považovaný za málo významný, nečekaně přinesl zprávu o tom, že starý skalní bolševik Vjačeslav Molotov (pravá ruka Stalinova, který v posledních 30 letech upadl do politického zapomnění) je dosud na živu. Je mu 96 let, žije na své dače v blízkosti Moskvy, každý den se hodinu prochází na čerstvém vzduchu, těší se ze svých vnuků a pravnuků, kteří jej jednou týdně přicházejí navštívit, a prý by se chtěl dožít 100 let. V příručkách dějin Sovětského svazu už není žádná zmínka ani o něm, ba ani o Kruščevovi. O Molotovovi existuje jen malá zmínka v Sovětské encyklopedii, kde je o něm pouze řečeno, že se po něm nazývá gazolinová bomba, Molotov cocteil, a že po něm byla kdysi

pojmenována města, hory a továrny; tato jejich jména však byla už dávno změněna. Molotov kdysi považovaný za „železnou kalhotu“ Stalina, vyjednával v roce 1933 uznání Sovětského svazu Spojenými státy, v roce 1939 podepsal s nacistickým Německem v osobě Ribbentropa smlouvu o neútočení, která umožnila Hitlerovi vpád do Polska, a nazýval Spojené státy i jejich spojence „imperialisty“, avšak pouze do doby, kdy začal naléhat na to, aby Spojené státy vstoupily do války s Hitlerovým Německem.

● ● ●
Hanoj - Vietnamská komunistická vláda tvrdí, že prý žádní Američané z doby vietnamské války už na území Vietnamu nežijí. Dosud však 1,792 amerických vojáků z této války zůstává nezvěstnými a jejich smrt nebyla nikdy potvrzena a ani dokázána. Kromě toho se rozšířily mnohé zvěsti, že prý živí Američané z doby vietnamské války, (která skončila před 11 roky) byli spatřeni na mnohých místech ve Vietnamu; žádná z těchto zvěstí však nemohla být potvrzena. Vláda v Hanoji nyní slíbila, že dá Spojeným státům písemně všechny informace o zvěstech, kdy údajně Američané byli viděni na území Vietnamu, jakož i informace o vyšetření těchto zvěstí. Zároveň bude prý také dovoleno, aby Američané se těchto vyšetřování sami zúčastnili.

● ● ●
Chicago - Letos Spojené státy oslavily 4. července svou nezávislost se zvláštní okázalostí. Město New York oslavilo čtyřdenním festivalem 100. výročí „Sochy svobody“, a zároveň dokončení jejího restaurování. Sám prezident Reagan se svou chotí Nancy, byli přítomni při rozsvěcení světél, které ji za noci osvětlují. Celé malé loďstvo přitom vypalovalo prskavky ohňostroje, jaký Amerika ani svět dosud neviděl. Chicago oslavilo den nezávislosti neméně okázale. Dne 3. a 4. července bylo při ohňostrojích v Grant Parku přítomno téměř milion chicagských občanů. Místní státní a městské vlády se tedy náležitě postaraly o zábavu svých občanů. Kromě toho po celé zemi mládež i dospělí ukazovali své vlastenecké city vystřelením bilionů prskavek menších rozměrů. Všechna tato okázalost stála stamiliony dolarů. Je možno dodat, že těchto peněz, vypálených do

Pěkné posezení najdete v přívětivém prostředí restaurace

CAFÉ EUROPE

u Mirka a Stelly Umlaufových

5710 West Cermak Road v Cicero

RODINNÉ OSLAVY — PARTY — PODLE DOHODY

ČESKO-AMERICKÁ KUCHYŇE

DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA — BAR

TELEFON: 656-3555

vzduchu. Amerika mohla užitečněji užít ke zmírnění bídy těch svých občanů, kteří nic nemají, anebo žijí ve velké chudobě. To by bylo sice křesťanštější a lidštější, jenomže lid chce už podle starého Říma hry, zábavu a chleba.

● ● ●
Manila - Zatímco Aquinová usiluje o vyjednávání s komunistickými rebely kvůli skončení občanské války na Filipínách, dne 3. července komunisté obvinili vládní armádu, že prý zintenzivněla své vojenské operace proti nim a vyslovili pochybnosti o tom, že by vláda s nimi chtěla upřímně vyjednat. Zároveň komunisté na ostrově Mindanao veřejně „popravili“ 40 zajatých vládních vojáků, stali hlavu jednoho civilisty a zastřelili čtyři další. Na ostrově Luzon v jeho severní provincii Ilocos - komunisté zaskočili a zastřelili dalších 11 vládních vojáků. Předtím 30. června zastřelili v provincii Quezonu 13 vojáků.

Aby měla presidentka Aquinová o „starosti postaráno“, pokusil se Marcosův místopresidentský kandidát ...v neděli 6. července s asi 160 vojáků o revoluční puč, obsadit jeden hotel v Manile a prohlásil se za presidenta. Když však viděl, že se k němu další vojáci nepřidali, vzdal se Aquinové a Marcos nyní prohlašuje, že s domnělým vojenským pučem neměl nic společného, protože se chce za každou cenu držet ve svém havajském exilu na území USA.

● ● ●
Bogota - Dne 1. července papež Jan Pavel II. zahájil svou už 30. pastorační cestu do ciziny a svou sednou cestu do Latinské Ameriky. Navštívil jihoamerickou zemi Kolumbiu, která trpí v posledních letech guerilovou válkou, přírodními katastrofami, chudobou lidových vrstev a moderním zesvětštěním kolumbijské společnosti. V Jižní Americe také vznikla tak zvaná „teologie osvobození“ založená na úsilí církve, povznést chudé lidové vrstvy provedením sociálních reforem podle marxistických názorů. Někteří hlasatelé této teologie však adoptovali i zásady marxismu o třídním boji, kterou církev nemůže nikdy přijmout. Sv. Otec navštívil v Kolumbii celkem 11 měst, kde v sedmi dnech pronesl 27 naukových proslavů. Při svém příjezdu na letiště Bogoty prohlásil: „Vím, že vaše země byla v posledních letech zkoušena těžkými událostmi, jichž nevyslovitelná bolest a utrpení dolehly na její lid. Také však vím, že váš duch tím nebyl oslaben, a že si udržujete naději

a pevnou vůli bojovat proti protivenství. Od této chvíle budu kráčet po cestách Kolumbie s Kristovým křížem míru“. Dne 2. července pak papež Jan Pavel pronesl jednu ze svých nejsilnějších výzev proti terorismu a násilí a prosil levicové guerily aby složili své zbraně a usilovali o mír. Při jeho mši pod širým nebem bylo přítomno 500 tisíc lidí. Den předtím zamítl žádost dvou teroristických skupin, aby byl prostředníkem mezi nimi a vládou presidenta Belisario Betancur pro skončení guerilové války a konfliktů mezi oběma stranami. Řekl, že úsilí o zprostředkování v této věci je zodpovědností vlády země a vedení místní církve, jejíž biskupové, kteří znají podstatu konfliktu na této věci už pracuje. Důrazně také požadoval sociální spravedlnost, bez které nemůže existovat spravedlivý mír. Za kolumbijské guerilové války, která už trvá 30. let, zahynulo podle odhadů na 300 tisíc lidí. V roce 1984 vláda podepsala příměří s guerilovými skupinami s asi 30 tisíci bojovníky. Dnes tuto smlouvu zachovává pouze pro-komunistická skupina, „Revoluční ozbrojené síly“ od června r. 1985 však extrémní skupiny tuto smlouvu nezachovávají, pod záminkou, že prý vláda sama ji rovněž nezachovává. Mezi těmito extrémistickými rebely vyniká zvláště vojensky silně „Hnutí 19. dubna M-19“. Dne 3. července (ve třetí den své návštěvy Kolumbie) Sv. Otec odletěl ve vrtulníku na mariánské poutní místo Chiquinquiera, 70 mil severně od Bogoty, kde se podle vyprávění měl stát zázrak, že Panna Maria v roce 1586 „sesoupila z jednoho obrazu a pak se po několika minut „vznášela ve vzduchu“. Tam papež zasvětil Kolumbii Panně Marii z ChiQuinquiera. Ve své řeči vyzval 25 milionů katolických Kolumbijsců, aby nadále zůstali věrni své lásce k Matce Boží a chudým. Později v týž den navštívil jedno z nejhudších předměstí Bogoty, kde mělo na jeho mši v parku podle odhadů policejních úřadů - účast přes milion lidí. Ve svém kázání řekl, že přírodní bohatství Kolumbie nemůže být výlučně vyhrazeno pro bohatou menšinu jejich obyvatel. Doslovně řekl: „Bůh vás obdařil v této zemi velkým přírodním bohatstvím. Nyní je vaší zodpovědností zajistit, aby tyto zdroje přinášely ovoce pro dobro všech. Nikdo nesmí zapomenout, že dobro, která Bůh dal lidstvu, mají všeobecně určená, a proto nemohou být výsadním oborem jen pro několik málo lidí.“ Zároveň však varoval přítomné, aby

nepodlehli pokušení nastoupit na cestu třídního boje pro vyřešení ekonomických nespravedlností Latinské Ameriky.

Dne 4. července navštívil ostrůvek Tumaco v Tichém oceáně, kde žijí černoši, potomci bývalých otroků. Řekl přítomným, že přišel upevnit jejich víru a zároveň vychválil pět století práce misionářů v Kolumbii. Potom v týž den ještě promluvil ke shromážděným Indiánům, jichž bylo podle odhadů na 200 tisíc. Jejich vůdce - Guillermo Tenorio - požádal Sv. Otce v otevřeném dopise, který přečetl, aby upozornil na problémy kolumbijských Indiánů Komisi O.S.N. pro lidská práva, a požádal Spojené národy, aby se ujaly jejich věci. Když se jeden kolumbijský kněz pokoušel řeč indiánského pohlavára přerušit vypnutím elektrického proudu v mikrofonu, Sv. Otec výslovně požádal, aby pohlaváru bylo umožněno ve své řeči pokračovat. V Kolumbii žije z 27 milionů obyvatel asi 450 tisíc Indiánů.

● ● ●
Londýn - Různí odborníci britského ministerstva financí nehledí na blízkou budoucnost americké ekonomie příliš optimisticky. Srovnávají ji s britskou ekonomikou za Thatcherové; ekonomie obou zemí se jim totiž zdají být velice podobné. Dnes je britská ekonomie charakterizována vysokou nezaměstnaností, zastořeností zařízení průmyslových podniků a stálým „utahováním pásků“. Přitom za vlády Thatcherové hodnota britské libry klesla ze 2 dolarů na 1.50 dolaru. Toto klesnutí britské měny však nepřineslo příliš citelné ozdravení britské ekonomie; bylo spíše realistickou odpovědí na její stále zhoršování. Britská produktivita se totiž vůbec nezlepšila a anglickou ekonomii by zachránila pouze vyšší produktivita. Případ Spojených Států se jim zdá být podobný. Říkají, že silná měna je náznakem toho, že ekonomie země je zdravá a silná, že průmysl v zemi je účinný, že dělníci mají vysokou výkonnost a všechny výrobky jsou schopny soutěžit. Toto však v případě Spojených států se nedostavilo. Silná ekonomie země není tradičně slučitelná s vysokým schodkem jejího zahraničního obchodu se silně schodkovou mezinárodní platební bilancí. President Reagan zahájil ve svém prvním termínu politiku silného dolaru, avšak umělou cestou a jen „kosmetickými“ opatřeními; vysoká hodnota US dolaru neměla vůbec základ v silné a zdravé ekonomii. V tom mu pomáhala

Federální rezerva, která v boji proti inflaci a kvůli vysokému rozpočtovému schodku rozhodla zavést vysokou úrokovou míru. Hodnota dolaru byla tak uměle vyhnána nahoru, avšak jeho skutečná hodnota byla daleko nižší. Nakonec musila být tato peněžní politika opuštěna; US průmyslové podniky totiž ztrácely svá odbytiště v cizině, neboť jejich výrobky byly příliš drahé a jakostně nebyly nijak lepší než výrobky jiných západních zemí. Tak US průmyslové výrobky nebyly schopny obstát v mezinárodní konkurenci. Pro zlepšení této situace bylo pak rozhodnuto zvýšení ceny dolaru. Tím se americké výrobky staly na čas levnějšími a schopnými větší soutěže.

Na neštěstí však klesnutí hodnoty měny nakonec vyvolá v zemi stejně silný inflační tlak, jako měly Spojené Státy na konci šedesátých let a v sedmdesátých letech. Bude pak nutno dovolit další klesání hodnoty dolaru, aby americké výrobky mohly být prodány. Toto potrvá několik let. Snížením hodnoty měny se však neobnoví dlouhodobá soutěživost amerických výrobků. Jediným opravdovým lékem pro ozdravení ekonomie by bylo zvýšení produktivity dělníků a zároveň i zlepšení kvality produktů; jen tak se dosáhne nutné soutěživosti. Zvýší-li se produktivita, či zlepší-li se jakost produktů, pak není třeba si dělat starosti s hodnotou národní měny. Kosmetická úprava však národní hospodářství neozdraví, stejně jako zalíčení vrásek stárnoucí pleti nenahradí přirozenou krásu mladosti.

● ● ●
Bělehrad - Šejk Mana Saeed Oteiba, ministr olejové těžby Spojených arabských emirátů, řekl 30. června na tiskové konferenci, že ministři olejové těžby zemí OPEC, shromáždění na schůzi v jugoslávském městě Brioni, se sice shodli na tom, že ceny zemního oleje by měly být 19 dolarů za sud, avšak neshodli se na plánu, jak skončit pře-

bytek zemního oleje snížením těžby jednotlivých zemí kartelu. Některé země nesmlouvavě zamítají jakékoliv snížení své národní těžby. Čeká se, že v důsledku této neshody ceny ropy ještě poněkud poklesnou. Nyní už dva a půl roku země OPEC vytěží denně 19.1 milionu barelů oleje; všeobecně bylo navrženo, že toto množství by se mělo snížit na 17.6 milionů barelů. Problém však vznikl, když se chtělo konkrétně rozhodnout, o kolik každá členská země by musila snížit svou těžbu. Příští konference zemí kartelu OPEC se bude konat 28. července opět někde v Evropě.

● ● ●
Washington - Mluvčí US vlády 30. června oznámil, že na vládní rozkaz všechny americké olejářské společnosti už ustaly svou obchodní činnost v Libyi, a že Washington zároveň silně naléhá na své evropské spojence, aby i oni omezili dovoz libyjského oleje. Tak cílem Spojených států je omezit co nejvíce libyjské příjmy, a tím i schopnost libyjského diktátora Moammara Gadhafyho podporovat mezinárodní terorismus a vměšovat se do záležitostí cizích zemí. Vloni Libye vydělala za svůj olej 11 bilionů dolarů; Spojené státy chtějí dosáhnout toho, aby její letošní příjmy za olej byly pouze 4 biliony dolarů. Hlavní příčinou tohoto poklesu však bude všeobecné klesnutí cen oleje v celém světě. Nyní se prý evropští spojenci budou musit „postavit do linky“ a omezit svůj dovoz libyjského oleje, protože už se nebudou moci vymlouvat na to, že americké společnosti stále v Libyi pracují. Také Itálie odvolává své občany z Libye; ještě vloni bylo v Libyi na práci 17 tisíc Italů, avšak nyní jich tam už je méně než dva tisíce. Washington chce plně rozdrtit mezinárodní terorismus, podporovaný Libyí, který je zejména namířen proti Izraeli a USA, a měl za cíl podpořit úsilí PLO a donutit Israel k odchodu ze zabraných území.

Do New Yorku a okolí

S & M PORK STORE

Evropské a zvláště československé
uzenářské speciality
Prvotřídní maso všech druhů
masné výrobky –
i dle Vašeho přání

Josef Skrkon

35-10 Ditmars Blvd.

☎ (718) 278-8468 Astoria, L.I. City N.Y. 11105

SPORT

ARGENTINA MISTREM SVĚTA V KOPANÉ

XIII. MS V KOPANÉ POD MIKROSKOPEM LÁDI PRŮDKA

FRANCIE se po vítězství 2:0 nad Itálií kvalifikovala mezi posledních osm a soupeřem jí byli nejvíce favorisovaní uchazeči o letošní titul MS - Brazilci. Byl to krásný zápas, lahodný pro oko diváka, bez závažnějších faulů s perfektními přihrávkami. U Francouzů vynikala čtveřice středových hráčů (záložníků): Platini, Giresse, Fernandez a Tigana. Ještě 20 minut před koncem druhého poločasu byl brankový poměr nerozhodný. Nařízenou penalty (desítku) proti Francii Ziko neproměnil a score se nezměnilo ani po prodloužení. V rozkopech Brazilcián Cesar nes-

ČSNRA - ODBOČKA „28. ŘÍJEN“
pořádá
TENISOVOU SOUTĚŽ
pro krajany a exulanty československého původu
V SOBOTU dne 6. ZÁŘÍ t.r.
na hřištích Morton - West High School, Harlem & 24. ulice, Berwyn.

Soutěžit se bude:

- 1) v pánské dvouhře
- 2) v dámské dvouhře
- 3) v pánské čtyřhře
- 4) v dámské čtyřhře
- 5) ve smíšené čtyřhře

Zveme všechny činné hráčky a hráče v chicagské metropolitní oblasti k účasti na této soutěži. Jednotlivcům, kteří mají zájem o kteroukoliv čtyřhru a nemají spoluhráče, bude partner vyloučen před zahájením soutěže.

Zápisné je \$5,- za jednotlivce, \$10,- za dvojici.

Přihlášky přijímá: Ota Karásek, 2712 S. 58th CT. Cicero, IL 60650, ☎ 656-9581.

(V případě nepříznivého počasí se soutěž odkládá na neděli 7. září 1986, případně o týden později.)

Za předsednictvo
Odbočky „28. říjen“ ČSNRA
Rozina Nehasilová
předsedkyně

coroval a Fernandez vsílil rozhodující vítězný gól Francie.

Z DALŠÍCH čtvrtfinalových soubojů překvapil vítězný postup Belgičanů, kteří předtím vyřadili SSSR a kvalifikovali se do semifinále dalším vítězstvím nad Španělskem. Je to největší úspěch v historii belgické kopané na MS. Na Argentinu však nestačili. Maradona dvakrát překonal jinak výborného brankáře Pfaffa a zajistil Argentině postup do finále. Opakoval svou střeleckou pohotovost z předchozího utkání s Anglií; rovněž dvě branky (jedinou za Anglii vstřelil Lineker - hraje za Everton), který se stal se šesti góly nejlepším střelcem MS 1986 před Maradonou, Butraguenom, (Španělsko) a Carecou (Brazílie); každý po 5ti gólech. Rekord největšího počtu vstřelených gólů v jednom utkání zaznamenal Butragueno - 4 v zápase proti Dánsku, jež překvapivě vysoko prohrálo se Španěly 1:5.

PO SLABÉM výkonu západních Němců proti Mexiku, kdy o vítězi rozhodly penaltové kopy (v kterých jsou Němci specialisty) - a po výborné hře Francie proti Brazílii, byla Francouzům dávana šance na postup do finále, před jejich střetnutím s Německem. Stalo se však zase něco, co málokdo čekal; Němci vyhráli. Dokonale bránili, někdy i se šesti hráči a též díky svému brankáři Schumacherovi - se ubránili. Z méně šancí než měl soupeř vytěžili dvě branky; první padla hned na počátku hry Brehmem a druhá v předposlední minutě hry. Jejím autorem byl Voller, který v posledních minutách zápasu vystřídal v útoku Rummenigeho. A tak mezi posledními čtyřmi semifinalisty byl jen jeden jihoamerický tým a tři z evropského kontinentu.

ARGENTINA-ZÁPADNÍ NĚMECKO reprezentant Jiří Ameriky a reprezentant Evropy se střetli ve finálovém zápase o titul MS 1986 před 115.000 diváky v „Estadio Azteca“ v hlavním městě Mexika. Domácí „španělské“ hlediště pochopitelně povzbuzovalo Argentince, kteří se ujali vedení v 22. minutě Brownem. Když v 55. minutě Valdano vstřelil druhý gól, zdálo se, že vítězství Argentiny je v bezpečí. Ale Němci se nevzdali a dvakrát po kopu z rohu skorovali. Poprvé to byl Rummenigge v 73. mi-

nuté, a podruhé Voller v 81. minutě vyrovnal na 2:2. Zdálo se, že zápas, který se vyvíjel dramaticky teprve ku konci druhého poločasu bude prodlužován, ale pět minut před jeho skončením nehlídaný Burruchaga po přihrávce od Maradony ocitl se ve volném poli a mohutným padesátimetrovým sprintem - nikým neohrožován - vsílil vítěznou branku a Argentina vyhrála podruhé v historii „El Campeonato Mundial“.

MARADONA, nový genius fotbalového umění, který byl za 8. milionů prodán z Barcelony do Neapole, kde nyní hraje, byl dobře hlídán zejména Matthausem a později Foersterem, ve finálovém zápase žádný gól nevstřelil. Výborně mu sekundoval Burruchaga - (hraje v Evropě za francouzský klub FC. Nancy) a třetí - vždy střelecky pohotový - Valdano (Real Madrid) - doplňoval úspěšně útok. Také někteří další hráči Argentiny hrají za evropské kluby, ponejvíce ve Španělsku. Kdo vítězům MS chyběl - byl obránce a kapitán mužstva Passarella, jenž se stal obětí „Montezumovy pomsty“. Jeho funkci převzal Maradona který se stává po Pelem nejmarkantnější postavou v historii kopané. Není bez zajímavosti si připomenout, že Argentinci byli vloni na pokraji vyřazení v kvalifikační skupině čtyř jihoamerických mužstev. Prohrávali v Buenos Aires v rozhodujícím utkání s Peru 1:2, a teprve vyrovnávací branka 10 minut před koncem jim zajistila postup do Mexika.

NĚMECKO mělo ve svém souboru jen dva „legionáře“. Rummenigge a Briegel; oba hrají v Itálii. Zejména Briegel patřil mezi nejužitečnější členy německého týmu; bylo ho vidět všude: ofensivní, a vracející se obránce. Nejvíce reprezentantů národnímu mužstvu dodal mistr letošní ligy FC. Bayern Mnichov: Matthaus, Eder, Voller a D. Hoenez, z týmu FC Köln hrál ve finále jen Schumacher; Alofs musel ustoupit Rummenigeovi a pravé křídlo Litbarski byl zraněn. Nejlepším hráčem Němců a můžeme říci nejlepším též brankářem MS 1986 - byl Schumacher, brankář mnoha stylů. Schytl řadu ostrých střel ať šly nízko či vysoko, dovedl vyrážeti míč do bezpečí a při jedné z jeho robinsonád vykopnutím obrátil téměř jistý gól. Jeho výkopy házené rukou,

dopadaly přes polovinu hřiště.

ČESKOSLOVENSKO se utkalo v minulých MS s Argentinou jen jednou a sice v r. 1958 na MS ve Švédsku, kde čs. reprezentanti vyhráli půl tuctem branek 6:1. Dva góly vstřelil tehdy Zikán z Pardubic. Hráli ve stejné skupině se Záp. Německem a Severním Irskem. S Němci 2:2 remisovali, když anglický rozhodčí uznal problematickou vyrovnávací branku Němců. S Iry první zápas ČSR prohrálo 0:1, a zápas byl opakován protože na 2. místě skupiny měli Čechoslováci a Irové stejný počet bodů. Teprve v odvetném zápase po prodloužení Irové si zajistili postup do čtvrtfinále vítězstvím 2:1. V těchto zápasech chytal v brance ČSR. Břetislav Dolejší, který později zakončil svou úspěšnou kariéru ve Spartě Chicago. S Německem jsme se ovšem utkali již předtím v r. 1934 na MS v Itálii, kdy v semifinále jsme třemi brankami Oldy Nejedlého zvítězili 3:1. Nejedlý se stal tehdy též nejlepším střelcem tohoto MS, nastřílel soupeřům celkem 5 gólů: první proti Rumunsku 2:1, druhý Švýcarsku 3:2 a ne 4 jak je chybně v současných statistikách z Historie MS z Mexika publikováno. (S letošními finalisty MS, ČSR hrálo v předchozích vyřazovacích zápasech v r. 1985. V Praze na Strahově prohrálo ČSR s Německem vysokým brankovým poměrem 1:5; v druhém zápase ve Stuttgartu ČSR překvapilo remisou 2:2.

1986

„Československý Wimbledon“

Jelikož do wimbledonského finále jednotlivců se letos dostala Martina Navrátilová, Hana Mandlíková a Ivan Lendl, sportovní reportéři nazývali „Wimbledon 86“ československou záležitostí.

Nebylo tomu tak doslova, neboť protivníkem Lendlovým a vítězem nad ním byl mladičkář a od svého loňského wimbledonského vítězství slavný, celému sportovnímu světu proto už známý západoněmecký tenista Boris Becker. Martina je tak dnes občankou USA. Tím nikterak nechceme snižovat vysokou úroveň dnešního československého tenisu a jeho hráčů.

Zápas mužů skončil přesvědčivým vítězstvím Borise Beckera nad Ivanem Lendlem - čís-

Boris Becker

lem 1. světového tenisového žebříčku (6:4, 6:3, 7:5). Boris se prý cítí na wimbledonských courtech „doma“. Martina Navrátilová proti Haně Mandlíkové přesvědčivě a suverenně potvrdila své nynější prvenství v dámském tenisu. Vyhrála ve dvou setech (7:6, 6:3). Bylo to její sedmé wimbledonské vítězství, z nichž jich pět vyhrála za sebou. Zápasu přihlíželi její rodiče, kteří dostali povolení přijet do anglického Wimbledonu.

Martina se svou osvědčenou spoluhráčkou Pam. Shriver zvítězila i ve dvouhře nad Hanou Mandlíkovou a Wendy Turnbull (Australie) 6:1, 6:3.

Škoda, že se jí nepodařilo vyhrát finálový zápas smíšené dvouhry, který hrála se svým švýcarským partnerem Heinz Guenthardtem proti americké dvojici Kathy Jordan a Ken Flach. Američané vyhráli ve dvou setech 6:3, 7:6.

Kdyby se jí to bylo podařilo, byla by vyhrála všechna tři možná finále, ale i takhle si odnášela domů nejen náruč květů, ale i dalších zasloužených úspěchů.

Švédští hráči Joakim Nystrom a Mats Wilander vyhráli pánskou dvouhru nad Američany Gary Dounelly a Petrem Flemingem 7:6, 6:3, 6:3. Je to poprvé od roku 1958, kdy od doby Sven Davidson a Ulf Schmidt Švédové opět získali toto vítězství.

Finále slavného wimbledonského poháru skončilo. Obhájí letošní jeho vítězové příštího roku své prvenství.

**Buy U.S.
Savings Bonds**

PROBLÉMY NAŠÍ DOBY

I školy jsou viny

Varování - před důsledky dlouholetých útoků na rodinný život se strany „odborníků“ a jeho zesměšňování a podřívání „umělci“ v programech národní televize - bylo dlouho odmítáno a odsuzováno jako známka zaostalosti a zpátečnictví, zejména když vycházelo z křesťanských řad. Ale pravda se nakonec projevuje tam, kde se nedá popřít: v závratně stoupajících výdajích na opat-

ření, která mají napravit, co rozklad rodiny způsobil: placení antikoncepčních prostředků a potratů z veřejných peněz, podpory neprovdaným matkám a na nemanželské děti, nápravná opatření pro mladistvé zločince, léčebny pro mladistvé alkoholiky a požívače omamných jedů, debakl školského vzdělání - (studenti neumí číst, psát a počítat) - přetížené soudy a přeplněné věznice. Celonárodně to stojí stovky bilionů ročně.

Zatímco většina činitelů, kteří vytvářejí veřejné mínění, doporučuje vydávat stále více

peněz na léčení symptomů této neblahé situace, některé národní instituce se začínají zabývat otázkou, jak odstranit její kořeny.

Při tomto zkoumání se ukazuje mimo jiné, že velký podíl na šíření proti-rodinné „nové morálky“ mají školy. „National Institute of Education“ uveřejnil důkladnou studii o školských učebnicích, kterou připravil Paul C. Vitz, profesor psychologie Newyorské university. Profesor Vitz přečetl a rozebral 40 učebnic dějepisu a společenských věd, které jsou nejčastěji používány na veřejných školách. Když zkoumal roli, kterou má rodina a rodinný život v těchto učebnicích, zjistil tyto zajímavé skutečnosti:

- Slova „manželství“ a „svatba“ se v učebnicích nevyskytují ani jednou.

- Slova „housewife“ a „homemaker“ se také nevyskytovala vůbec.

- Nikde není zmínka o tom, že základem rodiny je manželství.

- Nikde není zmínka o tom, jak důležitá je role matky a manželky v rodinném a národním životě.

- Naopak, v příkladech, uváděných jako vzor pro žáky, jsou jen ženy, které pracují mimo domov - v lékařství, průmyslu a v politice.

Ruku v ruce se zamlčováním důležitosti rodiny jde potlačo-

vání informací o křesťanství. Ve většině textů je daleko více místa věnováno obsahu a vývoji islamu než křesťanství, o jehož růstu a vývoji se žáci nedoví téměř nic. Z velkých učitelů světových náboženství je nejméně místa věnováno Ježíšovi z Nazareta. Zaujatost vůči křesťanství zabíhá do groteskních forem - na příklad učebnice uvádí, že Inidání se modlí k Matce Zemi, ale ani ve výkladu o Dni děkování (Thanksgiving) není připuštěno, že se vzdávají díky Bohu. O katolických misích v Mexiku se student doví jen to, že sloužily jako obchodní stanice („trading posts“), a že „Indiáni byli nuceni v misích pracovat.“ Zato při popisu náboženství mexických Indiánů se žáci nedoví, že lidské oběti byly jeho neodlučnou součástí.

O tom, že americká ústava byla sepsána na základě křesťanství a víry v Boha, nikde ani slovo. Zatímco určitá role je přiznána křesťanství v 16. a 17. století, v pozdější době jako by zmizelo ze světa. O organizaci, cílech a ideálech milionů současných křesťanů v Americe, ať evangelíků nebo katolíků, není v učebnicích zhořla nic.

Souvěslost mezi nepřátelstvím vůči rodině a křesťanství na straně jedné, a úpadkovými jevy v americké společnosti na straně druhé, je uznávána stále

více. Projevuje se zejména ve státních zákonodárných sborech, kde se volení zástupci občanstva pokoušejí přiznat náboženství aspoň část té úlohy, kterou dříve ve výchově mělo. Tyto snahy zatím vesměs ztroskotaly na soudních rozhodnutích, která vykládají ústavní ustanovení o rozluce (separaci) státu a církve v duchu nenávisti vůči náboženství. Tak prohlásil Nejvyšší soud za protiústavní zákon, kterým stát Alabama zavedl do veřejných škol chvíli ticha pro „meditaci a tichou („silent“) modlitbu“. Nejvyšší soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že zmínka o „modlitbě“ v zákoně porušuje ústavu. Stát New Jersey byl skromnější: nemluvil o modlitbě, ale dal studentům minutu ticha pro soukromé zamyšlení a sebepoznávání (private contemplation and introspection). Ale Obvodní odvolací soud („Circuit Appellate Court“) ve Filadelfii minutu ticha zakázal, protože by jí někteří studenti mohli použít k modlitbě. Tak ústavní záruka, aby někdo nebyl ve veřejné škole nucen se modlit, když nechce, je překroucena v zábranu, aby se nikdo nesměl modlit, i když jenom v myšlenkách.

A tak dvě naše mohutné instituce, školy a soudy, nadále maří volbami vyjádřenou vůli lidu a podkopávají základy, na kterých stojí velikost Ameriky.

Poselství presidenta R. Reagana
americkému kongresu
nazvané
„Freedom, Regional Security
and
Global Peace“

Ve svém březnovém poselství americkému kongresu, hodnotící situaci v různých částech světa, president Reagan řekl závěrem toto:

„I have often said that the tide of the future is a freedom tide. If so, it is also a peace tide, for the surest guarantee we have of peace, is national freedom and democratic government. In the long struggle to reach these goals, we are at a crossroads. A great deal hangs on America's staying power and steadfast commitment.

- If America stays committed, we are more likely to have diplomatic solutions than military ones.

- If America stays committed, we are more likely to have democratic outcomes than totalitarian ones.

- If America stays committed, we will find that those, who share our goals, can do their part, and ease burdens that we might otherwise bear alone.

- If America stays committed, we can solve problems while they are still manageable and avoid harder choices later.

- And if America stays committed, we are more likely to convince the Soviet Union that its competition with us must be peaceful.

The American people remain committed to a world of peace and freedom. They want an effective foreign policy, which shapes events in accordance with our ideals and does not just react, passively and timidly, to the actions of others. Backing away from this challenge will not bring peace. It will only mean that others, who are hostile to everything we believe in, will have a freer hand to work their will in the world.

Important choices now rest with the Congress whether to undercut the President at a moment when regional negotiations are underway and U.S.-Soviet diplomacy is entering a new phase; to betray those struggling against tyranny in different regions of the world, including our own neighborhood; or to join in a bipartisan national endeavor to strengthen both freedom and peace.

I have no doubt which course the American people want.”

-afa-

STANLEY STAWSKI
DISTRIBUTING CO.

Importers & distributors of fine
quality beers, wines, liquors

Známé oblíbené pivo "Gösser" z Rakouska. — Žádejte v obchodech a restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE
Chicago, Ill. 60622 • Tel: 278-1848

Úmrtní
oznámení

Neplačte, že jsem odešel;
ten klid mi dopřejte!
Jen vzpomínku v srdcích svých
mně věrnou zachovejte!

Já pocítil v životě mnoho bolesti,
trpkých klamů, byl jsem na kraji zoufalství;
avšak navzdory tomu neztratil jsem důvěru
a lásku k Bohu.

Hluboce zarmoucení oznamujeme příbuzným, přátelům a známým,
že nás navždy opustil náš drahý tatínek,
tchán, dědeček, pradědeček, bratr a švagr, pan

Leopold Slíva

Zemřel po dlouhé a těžké nemoci dne 6. června 1986
v New Yorku, USA, ve věku nedožitých 90 let.

Pohřeb našeho drahého zesnulého se konal v pondělí
dne 9. června 1986 v New Yorku.

Zádušní mše sv. byla sloužena 9. června 1986
v 7. hodin večer v chrámu Páně v Šumicích.

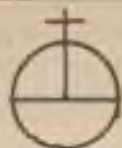
Šumice 9. června 1986.

Za truchlící rodinu:

Františka Slívová, dcera, František a Oldřich Slívovi, synové s rodinami,
Božena Hřibová, Ludmila Marková a Marie Tomková, dcery s rodinami;
Anežka Vaculínová, dcera s manželem,
Ludvík a Antonín Slívovi, bratři s rodinami.

Sv. Otec poslal biskupům a věřícím Vietnamu dva listy: v obou vyslovuje vietnamské církvi obdiv a lásku pro jejich věrnost víře, která je vystavena těžkým zkouškám a utrpení; vyjmenovává všech 39 vietnamských biskupů, z nichž mohli přijet na návštěvu „ad limina“ jen arcibiskupové z Hanoje a Hočiminhville, dříve Saigonu, ještě s jedním biskupem, a všechny ujistí uje svou účastí a modlitbou za vytrvalost a za pokoj a blahobyt celého jejich národa. Jeden list je věnován 25. výročí zřízení tamější církevní hierarchie. * Další list poslal církvi v Nikaragui, kde se před vánočními příostřilými napětí s vládou, novými projevy útlaku a zastrahování a nebezpečím, že další cizí misionáři budou muset odejít ze země; sv. Otec všechny vybízí k jednotě a k důvěře do budoucna; svěruje je ochraně P. Marii Neposkvrněné, v Nikaragui zvláště uctívané jako „Panna přečistá“. - Vládní kruhy ostře krizovaly papežův list: náboženská svoboda a vnitřní církevní život jsou prý respektovány, i přes mimořádně těžkou situaci, ztíženou ještě „akcemi kontrarevolučních band, podporovaných z USA.“ * Při

mši sv., kterou sloužil u sv. Petra k 40. výročí založení OSN a jejího orgánu pro výživu a zemědělství FAO - má sídlo v Římě a v ty dny konal své zasedání - Jan Pavel II. volal po posílení morální i juridické autority OSN; jen tak bude moci uskutečnit cíle, které si předsevzala: upevnit a uchovat mír, uskutečnit vzájemnou spolupráci, rozvoj, pokrok a svobodu všech národů; připomněl též, že Svätý stolec hned od začátku akce OSN, které měly tyto cíle, svými prostředky podporoval, u OSN a mnoha jejích orgánů má své zvláštní pozorovatele. * 7. prosince byla sloužena v římské bazilice P. Marie v Zátibeří mše svatá jako vzpomínka na 20. výročí výměny listů o smíru, odpuštění a přátelství mezi polskými a německými biskupy; hlavními celebranty byli polský primas kard. Glemp a předsedové západoněmecké a východoněmecké biskupské konference kardinálové Höffner z Kolína a Meissner z Berlína. Kazatelé poukázali na význam tohoto usmíření po truchlivých událostech poslední světové války a ujistili pevnou vůli jít dál na této cestě usmíření konkrétnějšími činy na církevním poli. * K 1100. výročí smrti sv.

KŘEŠTANÉ A CÍRKEV VE SVĚTĚ

Metoděje uspořádal krátké symposium také římský polský Papežský ústav pro církevní studia a pro křesťanskou kulturu; na pořadu byly přednášky mj. o počátcích evangelizace Polska díky vlivům z Čech a Moravy a o CM tradici v současném polském kulturním životě. * V Assisi v bazilice P. Marie, Královny andělů, vybuchla v noci na 11. listopad nálož s třaskavinou, která poškodila tzv. Porciunkuli, kapličku zvláště drahou assiskému světcu Františkovi, při níž také zemřel r. 1226, a nástěnné fresky ze světového života z 16. stol.; jiná nálož v horní bazilice, v níž je světec pochován, byla naštěstí včas odhalena a zneškodněna. * Město Milán má letos mimořádný Svätý rok - uplynulo 600 let od položení základního kamene k slavnému dómu nad hroby sv. Ambrože a Karla Boromejského. Milán slavil už jednou mimořádný Svätý rok - povolil jej papež Bonifác IX. na rok 1396. * Z rozhodnutí Apoštolského úřadu pro odpustky mohou věřící získat plnomocné odpustky, také když místní biskup podle svých pravomocí uděluje rozhlasem nebo televizí papežské požehnání; tyto plnomocné odpustky - prominutí všech časných trestů za hříchy, už odpuštěné - byly dosud vyhazeny pro slavné požehnání, které uděluje papež osobně. Podmínky jsou obvyklé při plnomocných odpustcích: svätost smíření (tj. zpověď), sväté přijímání a modlitba na úmysl sv. Otce. * Jan Pavel II. zdá se není první slovanský papež; byl jím Sixtus V. Felice Peretti (1520-1590), narozený sice v Itálii, ale s chorvatských rodičů - potvrdil to vědecký sjezd uspořádaný k 400. výročí jeho zvolení papežem. * Zasedání mimořádného Biskupského synodu sledovalo přes 600 novinářů z celého světa; nejstarším z nich byl býv. apoštolský vikář v Britské Guayaně, pak biskup v Georgetownu, jezuita mons. Richard Lester Guilly, aktivní účastník II. vatikánského koncilu; má 80 let. * Ke cti sv. Otce a synodálních Otců uspořádal orchestr a sbor Italské rozhlasové a televizní společnosti koncert, při kterém byla provedena „Missa solemnis in re maggiore“ od L. van Beethovena, jedna z jeho nejvrcholnějších duchovních skladeb. Dirigoval Günther Neuhold.

Sv. Otec přijal v audienci mj. pražského arcibiskupa Otce

kardinála Františka Tomáška, když dlel v Římě jako zástupce biskupů ČSSR na mimořádném zasedání biskupského synodu; manželku sovětského fyzika, nositele Nobelovy ceny na rok 1975 Andreje Sacharova, Jeleny Bonnerovou - novináři tehdy připomněli, že 23. května 1984 sv. Otce požádala o modlitbu za svou matku a nevlastního otce, Jelenina dcera Tat'ána a že on jen několik dní potom zval věřící k modlitbě „za všechny, kdo jsou kdekoli v zenu, v nuceném pobytu, anebo jejichž svoboda je omezována pro jejich vnitřní odlišné přesvědčení...“; velkého muftiho Syrské arabské republiky dr. Šeiko Mohameda Kaftaru, který byl v Římě na pozvání Islamskokřesťanského výboru - mluvil na téma „Islám a křesťanství, dialog důležitý pro budoucnost světa“; nynější boje v Libanonu, řekl, jsou výsledkem cizího politického vměšování; delegaci Mezinárodní konfederace nezávislých syndakátů; nového velvyslance Jugoslávie při Svätém stolci Stefana Gigoje - v proslovu poukázal na přínos, který církev podává zemi svou činností, když má k tomu patřičnou svobodu, a dotkl se slovanských apoštolů Cyrila a Metoděje:

„Jejich dílo tvoří významný příklad plodného spojení mezi kulturou na jedné straně a vírou a misionářským nadšením na druhé straně, spojení, jehož bylo dosaženo s úctou k osobám a s mírumilovným smýšlením“; biskupy malabarského a malankarského obřadu z Indie, kteří přijeli na návštěvu „ad limina“ - řekl jim, že za své cesty Indií a jejich krajem Kerala prohlásí za blahoslavené jejich věřící Cyriaka Eliáše Chavaru a Alfonsu od Neposkvrněného Početí; biskupy z Tajska, rovněž v Římě „ad limina“ - v projevu k nim zval svět na pomoc uprchlíkům z okolních Vietnamu a Kambodže; účastníky symposia na téma „Církev, ekonomický svět a odpovědnost za budoucnost“, pořádaného mj. Papežskou radou pro laiky a Fundací K. Adenauer: kapitalismus ani marxismus nejsou schopny dát uspokojivé řešení, proto žádal v projevu vytvoření nového ekonomického řádu, který by respektoval jak ekonomii zemí průmyslově vyspělých, tak i zemí rozvojových a nepřehlížel požadavky spravedlnosti a lidské důstojnosti.

Biskup z Bridgeport /USA, Connecticut/, Msgr. Curtis prohlásil, že při udělování svätosti biřmování se bude biřmovanců také ptát, chtějí-li se vzdát užívání omamných jedů a alkoholických nápojů, neboť to jsou vážné překážky, aby mladí mohli žít opravdu svobodně jako Boží děti.

V Singapuru bylo od r. 1970 provedeno 200 tisíc potratů.

Od 13.-16. března se sešla hierarchie z Brazílie na schůzce ad limina s papežem v Římě, přítomni byli také zástupci kurie. Vzhledem k tomu, že mnozí biskupové pokračují v zakázané „teologii osvobození“ nebyla pro ně asi schůzka příjemná.

Mnichovský arcibiskup kard. Wetter dostal světicího biskupa P. Engelberta Zieglera, nar. v Mnichově 29.5.1939. V letech 1975-85 byl ředitelem malého diecézního semináře v Trauensteinu. Jeho titulární diecézí je Tela /metropole Kartágo/.

V NSR probíhá už řadu let alce „Kněží pomáhají kněžím v misích.“ Loni bylo vybráno 3,700,000 DM. Akce se zúčastnilo z celkového počtu 17,000 kněží asi 6,136 kněží - víc než třetina.

Ministr kultury a výchovy provincie Santa Cruz v Argentině doporučil dokument argentinské bisk. konference „Výchova a životní plán.“ Říká, že církev v dnešní zmaterializované společnosti bdí nad duchovními hodnotami.

Na Popelční středu /12.2./ se sloužila v innsbruckém chrámě Panny Marie tradiční mše sv. pro umělce. Universitní kaplan Otec Bernard prohlásil v kázání, že v západoevropských zemích by se místo teologie osvobození měla hlásat teologie sebezáporu, újmy a pod.

Vídeňský administrátor a světicí biskup Msgr. Helmut Krätzl odsoudil v únoru v jednom rozhlasovém pořadu vysoký počet umělých potratů v Rakousku.

Tzv. ekumenická cena, založená římským sekretariátem pro Jednotu křesťanů byla udělena letos poprvé a to prof. Dimitriju Nagobovi z vyšší školy pro archiváře v Bukurešti za jeho disertaci: „Sv. Stolec a moderní Rumunsko v letech 1850-1866.“

Chorvatský katolický měsíčník pro mládež „Malý koncil“ v Záhřebu vyzval čtenáře k novému hnutí modliteb a dobrých skutků, které by se oběto-

PODARĪLO SE NÁM KOUPIŤ

kolekce „ČESKÁ“ jemně broušeného křišťálového skla, BIEDERMEIER dvojité křišťál, EGERMANN tmavo červený leptaný křišťál a jiné moderní barevné sklo z Československa. Přijďte se podívat.

Na cestě z Československa máme velkou zásilku keramiky, panenek a nových věcí, které jsme dříve neměli a sami ještě nevíme jak vypadají.

Také máme na skladě české granáty, kuchyňské potřeby, koření, byliny, čaje z Československa, pentle ke krojům, šátky na hlavu, importované cukrovinky, kuchařské knihy, panenky v čsl. krojích, české a slovenské rekordy, kazety, české knihy, učebnice a slovníky, náboženské sošky a růžence a mnohé jiné.

Martina Navrátilová: „Já jsem já“ (autobiografie světoznámé tenistky). Dostrované, brož., \$15.00, poš. \$16.25.

Autoatlas Československa, \$6.50, poš. \$7.95.

V. Páral: Soukromá vichřice, Mladý muž a bílá velryba, \$6.75, poš. \$8.25.

Emma Jarošová: Dům u dvou skotíků (roztomilé vyprávění pro milovníky psíků a jiných zvířátek), \$8.50, poš. \$10.00.

Zákazníky v Illinois upozornujeme, aby na každý \$1.00 zaslali o 7¢ více na státní daň.

F. PANCNER, Inc. 6514 West Cermak Rd.,
BERWYN, ILL. 60402 ☎ (312) 484-3459.
Zástupce

TUZEX

dárkove společnosti do Československa.
Přijďte se podívat, rádi Vás obsloužíme.

Obchodní Denně od 9:30 hod. ráno do 6:00 hod. večer.
hodiny: V sobotu od 9:00 hod. ráno do 6:00 hod. večer.
V neděli zavřeno.

NEPŘEHLEDNĚTE: Obchod bude zavřen od 4. do 11. srpna 1986 kvůli dovolené.

valy za církev v čele se sv. Otcem a za celé lidstvo. Akci „Zlatá stezka dobroty“ už doporučila Matka Tereza z Kaluky.

Sbírka promluv primase kard. Glempa pod titulem „Z této zkoušky chceme vyjít věrohodní a věrní pravdě“ je výběr textů novinářky týdeníku varšavské diecéze. Nakladatelství ve Varšavě má s vydáváním velké potíže. Církevní úřad odmítl výběr textů, kard. Glomp energicky odmítl návrh, vydat všechny promluvy /homilie/, cena by byla příliš vysoká a nikdo by neměl čas celou knihu číst. Úřady proto omezily náklad na 3 tisíce výtisků a zakázaly prodej knihy v knihkupectvích; kniha je jen pro vnitřní potřebu církve. Nedávno snížili týdeník polského primase z 8 na 4 strany - pryj je málo papíru.

V r. 1985 dodala katol. církev v Polsku misiím 100 misionářů-kněží, boboslovců, řeholnic a laiků. 41 šlo do Afriky, 31 do Lat. Ameriky, 16 do Asie a 4 do Oceánie. Nyní působí ve světě 1444 polských misionářů, z toho 380 řehol. sester.

V západoněm. městě Königsstein i T. se bude 31.7.-3.8. konat kongres na námět „Církev a lidská práva, solidárnost s pronásledovanou církví“. Je to 34. sjezd, který organizuje mezinár. dobročinné dílo „Pomoc trpící církvi“ - P. Werenfrieda se bude především zabývat situací lidských práv v komunistických zemích vých. Evropy a v několika zemích tzv. Třetího světa v Asii, Africe a Lat. Americe.

Známy teolog a prof. v Tübingen /NSR/ Walter Kasper navrhnul vydání tzv. světového katechismu, který by odpověděl na otázky víry asi 900 mil. katolíků na celém světě. Vzor by - podle něho - měl být katechismus pro dospělé, vydaný loni v Německu. Tento katechismus však postrádá mravouku, velmi nedostatečně hovoří o podstatě mše sv. jako zpřítomnění obětí a zmrtvýchvstání Kristovu. Kromě toho se v Římě připravuje oficiální katechismus - po Tridentním sněmu byl vydán za 2 roky a platí dodnes! Také je mnohem úplnější americký katechismus /ne jesuitský/ The Teaching of Christ.

Zásluhou sružení západoněmecké mládeže, Papežského misijního díla, sružení německých katechetů a misionářů-verbistů vyšlo v záp. Německu vydání Písma sv. pro mladé. K vydání této knihy přispěli chlapci, kteří chodili na Tři krále po domech zpívat koledy. Toto Písmo sv. je pokračováním Písma sv. pro děti, které vyšlo

zásluhou Papežského misijního díla a dobročinné organizace „Pomoc trpící církvi“ /P. Werenfried/. Dodnes bylo přeloženo toto Písmo do 40 řečí a vyšlo ho 10 mil. výtisků na celém světě.

Rakouské sdružení katolických mužů zahájilo postní akci pro řidiče a majitele motorových vozidel pod heslem: „Jezděte pro štěstí!“ Má je podnitit k odpovědnému užívání vozidel a větší odpovědnosti vůči okolí, tj. aby dodržovali předepsanou rychlost. Jeden plakát např. zní: „Kdykoliv je to možné, mé auto stojí“; tak vybízí k většímu užívání veřejných dopravních prostředků, kol atd. Také se propagují značky aut s malou spotřebou benzínu.

Katol. církev má na světě asi 500 institutů vyššího vzdělání, mezi nimi asi 200 universit. Mají sloužit církvi i společnosti, hl. hledáním pravdy, formováním studentů a misijnímu svědectví církve. Další poslání katol. universit dnes je kultura, ovlivněná evangeliem. Nesmírně ovšem záleží na katolické kvalitě těchto škol, ne na jejich počtu. - Kolej sv. Bonaventury oslaví brzo 400 let od svého založení. Jejím dědicem je teologická fakulta sv. Bonaventury v minor. koleji Seraphicum.

Bratislavská teolog. fakulta slaví letos 50 let od svého založení.

Evangelík br. Roger Schutz z Taizé se 6.3. sešel v lateránské universitě se studenty. Hovořil hl. o lásce, která je v každém člověku. Večer se zúčastnil v kapli kněžského semináře dlouhého eucharistického klanění, při němž se přítomní modlili za nová kněžská povolání. Miguel D'Escotto, nikaragujský ministr zahraničí a marylknolský misionář, zbavený úřadu a divinis, podnikl od 14. do 28.2. cestu po celé zemi tj. asi 300 km. Osservatore Romano toto gesto přísně odsoudilo. Nevydal se na cestu, aby odprosil katolíky za svou svévolnou neposlušnost, ale zneužívá náboženských úkonů lidí k politickým účelům, aby lid svou vírou sloužil komunistům a aby se stavěl proti svým pastýřům.

Také biskup Mamie z Frýburku požádal sv. Otce o dalšího biskupa.

Na studium bohosloví se hlásí do Litoměřic asi 100 maturantů: Praha 19, Hradec 10, Budějovice 10, Litoměřice 10, Olomouc 32 a Brno 29.

Washington. Arcibiskup z Washingtonu vydal v březnu dokument, v němž zdůrazňuje, že je třeba skoncovat s omyly a chybnými postoji katolíků v této

zemi, pokud jde o otázku lidského života a umělého potratu. Ostře odsoudil prohlášení, zveřejněné v neděli dne 23.2. v listě New York Times, žádající svobodu názorů v této otázce a podepsané téměř tisícem osob, mezi nimiž je několik kněží a řeholnic sester. Arcibiskup označil toto stanovisko za neudržitelné a nepřijatelné. Svůj zármutek nad tímto krokem vyjádřil i kard. Law, arcibiskup v Bostonu s podotknutím, že tu jde o základní lidské právo na život. Označení v novinách otevřeně pranýřoval i arcibiskup z Los Angeles, podle něhož je toto prohlášení v rozporu s jasným a stálým učením církve. Nedotknutelnost lidského života od okamžiku početí je Božím plánem a tuto otázku nelze podrobovat lidskému hlasování.

V USA se slavila řada bohoslužeb za 7 astronautů, kteří přišli o život při katastrofě Challengeru. Biskup z Orlando /Florida/, který je příslušný pro Cap Canaveral, Thomas Grady, sloužil rekviem ve své biskupské katedrále. Arcibiskup z Bostonu, kard. Bernard Law, měl rekviem za astronautku Christu Mac Auliffeovou, 37 letou katolickou učitelku, ve farnosti jejich rodičů, v St. Jeremy ve Framinghamu ve státě Massachusetts. - „Chtěla bych polidštit vesmírový věk tím, že se na něj podívám lidskýma očima,“ řekla učitelka Christina Mac Auliffeová, před svým tréninkem k letu do vesmíru.

Nikaragua. Ministr zahraničí Miguel D'Escoto, suspendovaný řeholník z kongregace marylknolských Otců, vedl v postní době třístakilometrovou křížovou cestu. „Osservatore Romano“ k tomu přineslo 2.3. některé poznámky: „Nezdá se nám, že by tento kněz konal křížovou cestu jako akt osobního obrácení. Jeho gesto se nejvíce jako gesto, pocházející z vnitřního obrácení. Nezdá se, že by se byl vydal na cestu žádat - a to veřejně - odpuštění od církevního společenství za svou trvalou neposlušnost. Využívá tento kající úkon čistě pro politické cíle, aby dal víru lidu do služeb sandinistického režimu, aby dráždil věřící lid proti pastýřům a tak prohluboval stále více rány církevního společenství. Půst a křížová cesta byly v církvi a nadále jsou znakem náročného a opravdového duchovního pokroku. D'Escotův pochod se však projevuje jen jako demagogický nástroj. Suspendovaný kněz se chce představit na této cestě jako inspirovaný křížem,

posuzuje biskupy a žádá je, aby se obrátili a smířili s lidem, a vybízí je, aby se nebáli kardinála Obanda Brava, ale jen Pána Boha, před kterým se jednou všichni shromáždíme. Toto je nedůsledné chování toho, kdo ztratil původní inspiraci svého vlastního kněžství a opovažuje se povyšovat se nad soudce Bohem stanovené když uráží ty, které sám Bůh ustanovil za vůdce duší na cestě obrácení a spásy. Pokouší se zevnitř podřívát důvěru v pastýře, které obviňuje proto, že brání náboženskou svobodu ve vlastní zemi a káží proti politice, namířené vládou proti církvi. Kardinála, kterého D'Escoto označuje za „rouhače a zrádce národa, třeba ukřižovat“ protože vahou své morální síly se stal odvážným hlasem, a to nejen církve. - Je opravdu velmi pozdě očekávat od D'Escota opravdové evangelijní gesto, které by vyšlo z hloubi jeho kněžské duše? Chvilka vnitřního osvětlení, by mu měla připomenout, že před Kristem, církvi, nikaragujským lidem, ale především sám před sebou, je v první řadě knězem. Jako takový bude jednoho dne stát před Pánem Bohem.“

Na toto nekněžské, ba dokonce nekřesťanské jednání nikaragujského ministra zahraničí, suspendovaného kněze, reagoval managujský arcibiskup kard. Obando Bravo v rozhovoru se žurnalisty slovy: „Je to člověk plný nenávisti, a proto je třeba modlit se za jeho obrácení.“

Dne 22.3. vydala místní nikaragujská biskupská konference prohlášení, v němž se ohrazuje proti útokům a pomlouvám proti církvi a hierarchii ze strany kněží a řeholníků, kteří se vzdálili od církve a nyní podněcují věřící k neposlušnosti vůči právoplatným pastýřům. Je mezi nimi i ministr zahraničí Miguel D'Escoto. Kněžská rada hlavního města Managuy vyjádřila 23.3. svou solidaritu arcibiskupu kard. Obandu Bravovi. Všichni společně se energicky stavějí proti nepodložené vládní pomlouváčné kampani proti církvi a jejím představitelům.

Peru. Mezinárodní kongres „o

teologii smíření“ se konal v perianském městě Callao. Jeho účastníci se vyslovili pro osvobozující smíření, jež odpovídá evangeliu a nevypůjčuje si nic od ideologií. Nové teologické hnutí, míněné jako protiváha k teologii osvobození, bylo předmětem mezinárodního kongresu už minulý rok před papežskou návštěvou v jihoperuánském městě Arequipa. Letošního kongresu se zúčastnilo asi tisíc kněží a laiků z celé latinské Ameriky. Organizovalo jej laické hnutí „APRCDEA“, které je činné především v práci s mládeží a ve sdělovacích prostředcích. Arcibiskup z Medellinu, kard. Alfonso Lopez Trujillo, označil ve své analýze latinskoamerické situace za nejostřejší tyto problémy: stále se zhoršující postavení nejhudších, vykořenění lidí a společenství, ideologizaci konfliktů, jež označuje taková stfetenutí za „nevyhnutelná“, praktický a bojovný ateismus jakož i zmatení pojmů. Věřící se musí úžeji semknout s biskupy kolem papeže.

Haití. Místní biskupská konference se v závěru svého zasedání v březnu obrátila ke všem věřícím s poselstvím, týkajícím se zejména nedávných politických událostí a vyhlídek do budoucnosti. Biskupové upozorňují, že iniciativa nesmí být ponechána těm, kdo myslí jen na plnění a pomstu. Vedoucí představitelé mají naslouchat, co si lid opravdu přeje. Nikdo si nemá zjednávat sám spravedlnost, mají být zřízeny vyšetřovací komise. Církev zároveň vyhlásila počátek velké kampaně za odstranění negramotnosti.

Indie. Na hranice „teologie osvobození“ poukázal biskup z Vijayawada, Joseph Thumma, na shromáždění řeholníků. V tomto teologickém směru pocházejícím z Latinské Ameriky, jde sice o teologii zrozenou z bídy a utrpení, ale opravdové řešení chudoby a nouze nedává. Není tedy ospravedlnitelné vykládat biblické texty jen ve smyslu myšlenek třídního boje a sociální revoluce. Víra se nesmí nahrazovat ideologií.

LÉKÁRENSKÝ TELEFON: DOMÁCÍ TELEFON:

☎ 484-0106

☎ 749-0281

Poslání léků vašim příbuzným či kamkoliv rychle a bezpečně vyřídí

HOLEČEK PHARMACY

PH. MR. VLADIMÍR HOLEČEK, R.PH.

NAPROTI BERWYNSKE RADNÍCI

6705 West 26th STREET, BERWYN, Illinois 60402

Jaroslav Dresler (Mnichov)

BUDOUCNOST NÁRODNÍ KULTURY

Česká kultura 50. a 1. poloviny 60. let ustupuje stále víc do pozadí. Knihy z té doby se z velké části už znovu nevydávají, historické přehledy se opírají o několik málo umen. Místo košatého stromu se klátí pahýl s uřezanými větvemi. Socialistická a komunistická literatura z období tzv. budování socialismu selhala, byla k selhání přinucena. Kým? Snad nepříteli socialismu? Snad byl některý z nejhoriivších teoretiků socialistického režimu - třeba Ladislav Štoll - zakuklený imperialistický agent? Námět je vážný, vtípy se nesprovodí ze světa.

Nakladatelství, tiskárny a papírny nemohou mlít naprazdno, a tak se mezera 50. a 60. let zaplňuje literaturou první republiky. Stačí připomenout nedávné i dnešní bestsellery, Voskovce a Wericha, Jaroslava Seiferta, Karla a Josefa Čapky, J.Š. Baara a několik dalších jmen. Není to přirozené celá literatura první republiky, mnoho autorů a jejich knih je nadále na indexu. I tak nají však mladší a mladí čtenáři alespoň přibližný obraz o tom, jak vypadá svobodná, pluralitní a rozrůzněná literatura nedávné minulosti. Srovnání s obdobím tzv. budování socialismu je pro komunismus zdrcující.

Komunistická literatura nesplnila sliby, které kolem roku 1948, dávali Václav Kopecký, Zdeněk Nejedlý, Ladislav Štoll, Václav Pekárek a jejich pomahači. Socialistická literatura v pravém slova smyslu nevznikla, jsou jen literární ředkvičky, na povrchu červené, uvnitř bílé, nezralé. Na staré literární postupy, na dávno překonané kalendářové historiky, románky typu „Večery pod lampou“ a „Rodokaps“ se uměle roubuje současnost, ve skutečnosti partajní propaganda a agitace.

V 50. letech na první pohled jakž takž jednotná fronta stalinské literatury socialistického realismu se v pozdějších letech rozpadla a zpracování tohoto námětu by mohl být úkol pro partajní vysoké školy. Pro

literární historii se tento námět nehodí, když nejde o literární formy a literaturu jako umění, nýbrž pouze o jinou formu propagandy.

Kde jsou harcovníci socialistického realismu z 50. a také 60. let dnes? Mnozí umřeli a jejich literární práce upadly většinou pravem v zapomnění. Výjimkou jsou některé práce Antonina Zápotockého, ne však proto, že by naplňovaly ideál socialistické literatury, ale proto, že je to jen lidové umění, které v tomto socialismu jaksi uplulce „Večery pod lampou“.

Jiní důležitější zastanci socialistického realismu se v 60. letech rychle přizpůsobili nové módě, začali nas poučovat o humanismu a demokracii a nejednou předstírali, že právě oni na to mají monopol. Působilo to spíš humorné než trapné. Jiní své stalinské období hájili jakousi „historickou nutností“, v níž pry sami sebe „realizovali“. Tato jejich seberealizace byla draze zaplácena mnoha jejich spisovatelskými kolegy (procesy) a ve svých důsledcích celou společností. Někteří z nich se odmlčeli v Československu, jiní žijí občas až velmi hlučně v emigraci na Západě. Snad jen Ladislav Mňačko napsal o svém stalinském období plnou pravdu, že má podíl nejen na lhaní, ale i na velkých zločinech té doby.

Je to dobré znamení, že literatura z období stalinismu nemá čtenáře. Národní kultura je živý organismus, který cizorodé části nepřijímá, ale po čase je odhazuje. Tak také německá literatura po druhé světové válce odhodila s překvapivou rychlostí všechny výpody nacistických kolaborantů, kteří rovněž kdysi předstírali, že nacismus je na věčné časy a nikdy jinak. Ani diktatura, ani okupace nezlomí zdravé jádro národní kultury. Její očistná síla se projevuje i v nejhroších obdobích a její působení můžeme sledovat také v dnešním Československu, když se odvrátíme od režimní fasády a věnujeme pozornost podrobnostem. Všude tam, kde se může v kulturní práci projevit jednotlivec, se pomalu, ale jistě připravuje budoucnost.

Řím - Skoplje - Ochrid Film o misijní práci svatých Cyrila a Metoděje mezi Slovany.

Stručně k obsahu. Před očima diváků se dramaticky rozvíjelo apoštolské působení sv. Cyrila a Metoděje. Příběh začíná jejich slyšením u papeže Hadriána II., kdy byla schválena a povolena slovanská liturgie. Zdrárné působení bylo narušováno spory s Wicingem a nepochopením krále Svatopluka. Po Metodějově smrti dosahl Wicing toho, že Metodějovi žáci byli z Velké Moravy vyhnáni. Část, ve které byl také sv. Kliment Ochridský, sv. Naum, Chrabr aj., byla přijata v Bulharsku a k působení jim byla dána západní část říše v okolí Ochridského jezera.

Dějem provádí prof. Altamura, který klade otázky prof. Veselému. V zahradě Angelika prof. Veselý vypravuje, jak minulé události probíhaly. Jeho líčení je divákům dramaticky i instruktivně přiblíženo záběry krajiny (např. panorama a vykopávky), pohledy na město, záběry památek (mj. fresky u sv. Klementa v Římě), hranými částmi (např. slyšení u papeže Hadriána II.) nebo bojovými scénami (byly použity části odpovídajících starších filmů).

Italský divák se tak mohl seznámit s kulturou, která je odlišná od kultury italské ve stejném období. Není možné se o tom více rezeptisovat a konstatování - zde křesťanství a tam teprve misie - není vůbec výstižné. Ale byl zde lid, který křesťanství přijímal a chápal. A přijal Krista, pochopil ho a vytvořil vše, co bylo třeba. Přes všechny těžkosti a překážky. A v těchto počátcích působili skvělí mužové a oddaní křesťané - sv. Cyril a Metoděj - kteří vychovali a vzdělali schopné následovníky. Vzpomínka na ně se uchovává v naší tradici. Připomíná ji Nitra i Velhrad. Že je studnicí bohaté inspirace, to dokazuje sousoší na Karlově mostě v Praze - tento film.

Jako každý film tak i tento se připravoval mnohem dříve než byl vyslán. Italská televize (RAI 1) jej uvedla na pokračování ve dnech 6., 16. a 20. března. Natočen byl v koprodukcii RAI-TV oddělení vzdělávací a školní a TV Skoplje.

Skupina, která film natáčela, byla složena z italských a makedonských televizních pracovníků. Z italských to byl prof. Roberto Altamura (režisér), Claudio Elena (kameraman) a Adriani Adriano (asis-

tent kameramana). Z makedonské strany byl přítomen odpovédný redaktor programů odborných, vzdělávacích a školních Vasil Tocinovski, pak Smilevski Blaže a Pop-Giorčev (redaktoři - režiséři) a Kitanovski Kosta (organizační pracovník). Tolik jen k těm nejvýznamějším. Z makedonské strany byly pro tento účel přiděleny neomezené prostředky, což zaručoval generální ředitel jugoslávské televize Stojan Dimovski a ředitel makedonské televize Ljupče Jachimovsku.

Pracovalo se v Ochridu od 7. do 15. srpna 1985. Byla na to čena bohatá dokumentace, hrané části atd., pak sestřih a ozvučení, tedy vše až k promítáníhodné verzi. Scenář napsal náš dominikán prof. Jiří M. Veselý O.P. ve spolupráci s prof. Věrou Stojčevskou - Antonovičovou (Universita Cyrila a Metoděje ve Skoplji). Filmaři měli při práci možnost zúčastnit se na svátek sv. Klimenta Ochridského ortodoxní mše sv., kterou celebroual biskup Timotej Jovanski (poďotýkáme, že studoval i v Římě).

(Podle materiálů prof. Jiřího M. Veselého O.P. zpracoval bohoslovec římského Nepomucena Petr Bouček.)

Opět zemřel jeden z bývalých komunistických idealistů, který komunismus nakonec prohlédl, ale pozdě - snad teprve až v Hamburku.

Z Hamburku nám přišla zpráva, že známý československý novinář a publicista Jiří Žák náhle zemřel ve věku 68 let. Rodák z Plzně býval již za studentských let rebelantem a revolučním romantikem. Když vypukla ve Španělsku občanská válka, vydal se tam Jirka na vlastní pěst se svým kamarádem Zdeňkem Škampou jako dobrovolník. Jejich dobrodružná pout' skončila někde ve švýcarském vězení a odtud policejním šupem domů.

Od svých studentských let byl Jirka v socialistickém hnutí a brzy také v Komsomolu. Od té doby měl však na sobě takový malý politický škrálop, který mu nikdy nebyl prominut. Když se totiž v období „trockistických“ afér Zinovjev - Kameněv - Bucharin ve třicátých letech konala v Plzni demonstrace proti stalinistickým monstrprocesům, byl Jiří v průvodu, a prý dokonce nesl transparent.

Po hitlerovské okupaci v r. 1939 byl Žák mezi prvními, kdo

se dostali do koncentráku. V Buchenwaldu si jako politický odkroutil plných šest let lágru, až do osvobození v r. 1945. Jako spolehlivý a osvědčený bojovník byl v lágru aktivním členem mezinárodního výboru antifašistických politických vězňů. V osvobozenem Československu pracoval nejdříve jako úředník ministerstva informací, později byl vedoucím propagace Rudého práva, pak šéfredaktorem Haló nedělních novin a později Květů. Z té doby byl dobře znám svými reportážemi z domova i cestopisnými a politickými reportážemi ze světa.

Pak přišla na Žáka tvrdá léta šikanování a pronásledování. Vytáhli proti němu starou historiku o demonstraci proti procesům. Ve svém deníku píše, jak na té schůzi náhle vyskočila žena menší postavy na židli a začala hystericky řvat: „Tady to vidíte, soudruzi, to jsou ti praví trockisti, má oprátku na krku a ještě je drzej... Toho musíme jako nepřítel strany a národa vyvrhnout...“

Po vyloučení ze strany musel Jiří Žák odejít z tisku a měl vůbec zákaz vykonávat novinářské povolání. Několik let pracoval na Slapské přehradě jako pomocný dělník, kopáč a betonář. Nikdy poté se nemohl ke své oblíbené redakční práci vrátit. Jen mnoho let, prakticky až

do pražského jara roku 1968, pracoval na volné noze, když za pomoci svých kamarádů z lágru uveřejňoval články pololegálně, pod pseudonymem, psal propagační brožury o československém průmyslu, o krásách naší přírody a lázeňských městech.

Za pražského jara, jako už několik let předtím, jezdil na mezinárodní kongresy bývalých politických vězňů. Když po roce 1969 již stál v čele KSČ Gustáv Husák a pražskému jaru už odzvánělo, odešel Jiří Žák do exilu. Ve známém hamburském magazínu Der Spiegel působil jako novinář téměř patnáct let; získal si tam uznání i autoritu zejména v oboru mezinárodní politiky.

Jirka Žák se vždycky a všude s hrdostí hlásil ke své antifašistické minulosti. Za roky v koncentráku zásadně odmítal jakékoli odškodné od západoněmeckých úřadů, a až do konce života, hmotně znevýhodněn, zůstal českým exulantem a hrdým Čechoslovákem.

My, kdo jsme ho léta znali, jsme obdivovali humor, jeho šprýmy a legrace. Zároveň víme jak naplnil svůj život bojem proti zlu a pokrytectví, jak bránil důstojnost člověka. Takový zůstane v naší paměti.

Mikuláš Ezrovič, Curych

MINARIK'S BAKERY

FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES
WE SPECIALIZE IN
PARTY AND WEDDING CAKES

- Všechny pekařské a cukrářské výrobky
- Evropské speciality
- "Special Homemade" cukroví
- Velmi chutné máslové housky a štrůdl

5832 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60650
OLympic 2-2854

Možno
objednat
telefonem:
laskařů
a rychlá
obsluha česky
i anglicky

Prof. Jaroslav Krejčí:

Nové strukturální parametry „nových tříd“ komunistické společnosti

Během 40 let sovětizace se podařilo vtěsnat mnoho rozdílů do jednoho společného kadlubu. Jsou to sice více institucionální podmínky než postoje, nicméně i to má vliv na sblížení politických kultur našich národů.

Všude lze pozorovat tendenci ke společné stratifikaci a hierarchizaci mocenských elit. Šlechticko-selský vzorec, který v Maďarsku a do jisté míry i v Polsku setrval až do 20. století, zanikl. Stejně tak i kantorský - živnostenský typ, který se v dvacátých a třicátých letech našeho století rozšířil z českých zemí na Slovensko. Zanikla nejen vlastnická buržoazie, nýbrž i nezávislý střední stav. S výjimkou Polska jsou sedláci jakožto individuálně hospodařící jedinci vzácností. Co přežilo, je průmyslový proletariát, který byl před sovětizací početný jen v českých zemích, a námezdní buržoazie, která se všude s pokračující industrializací a sofistikací hospodářství rozmnožila více než proletariát.

Mocenská elita se zprvu krutovala hlavně z proletariátu. Sociální vzestup však přinesl změnu nejen společenského statusu, nýbrž i mentality. Naproti tomu degradace politických odpůrců do řad proletariátu změnila zpravidla jen společenský status postižených, nikoli jejich mentalitu. Spolu s důchodovou nivelizací na střední úrovni zaměstnanosti, t.j. mezi dělníky a administrativními pracovníky, se tak začal množit střední stav námezdního typu. Dělníci povýšení na vedoucí místa si rychle osvojovali životní styl buržoazie a jako novicové si namnoze dali na něm záležet. Taky u nich začala působit snaha uvést své potomstvo do stejné společenské pozice, jakou si vydobili svou politickou aktivitou.

Nová mocenská elita v SSSR.

Sociální mobilita však nadále zůstává značná. Dopomáhá k tomu zvláštní struktura elity, která na středních a nižších stupních hierarchizace vykazuje pluralitní charakter. Na nejvyšším stupni je však sovětská elita, jak správně postřehl Dahren-dorf, uniformní. Malia ji nazval ideokratickou univerzální byrokracií. Naznačil tím jak její všeobšahlou působnost, tak její ideologickou dominantu. Tímto názvem však nepostihl její diferencovanou strukturu, dik-

tovanou potřebami industriální společnosti a velmocenského postavení.

Diferencovanost sovětské elity dala některým sociologům, a to jak na Východě /v Polsku a Maďarsku/, tak na Západě, podnět, aby o sovětské elitě mluvili jako o elitě pluralitní. To je však zřejmou nadsázkou, která nebere na zřetel podřízenost všech středních a nižších složek elity, vrcholné elity, která má výlučně ideologicko-politický ráz.

V každé mocenské elitě sovětského typu vystupuje celkem 5 kategorií: ideokrati /přesněji řečeno dogmatokrati/, machiokrati /vedoucí ozbrojených sil/, fylakokrati /vedoucí útvarů státní bezpečnosti/, technokrati /at' už vědeckého či provozního zaměření/ a byrokrati /úředníci známí z každé moderní společnosti/. Nazývat celý tento soubor prostě byrokracií je nemístným zploštěním skutečnosti, zkratem, který svědčí o nepochopení rozdílu mezi zavřenou a otevřenou společností.

Z uvedených pěti kategorií jen první tři jsou nositeli nejvyšší moci. Jejich vzájemné skloubení je dáno osobou generálního či prvního tajemníka komunistické strany, která je v každém směru nadřazena státu. Je-li tento tajemník současně nejvyšším představitelem státu /jako jeho prezident/ není rozhodující. Tento hodnostář je šéfem všech tří aparátů donucovací moci: ideového, vojenského a policejního. Specialisace těchto aparátů se projevuje jen na nižších úrovních jejich hierarchizace. V politbyru, které je styčným místem všech mocenských aparátů, zasedají lidé, kteří mohou své funkce podle potřeby změnit. Tady na nejvyšší úrovni je elita vpravdě uniformní, i když zkušenost ve vedení některého ze tří aparátů do značné míry ovlivňuje pracovní rozdělení úloh v politbyru a sekretariátu strany. To, co probíhá dole, se nesmí vymknout z kontroly politbyru, v němž ideolog, voják a policista jedno jsou... Elity na nižším stupni hierarchického rámce se mohou legitimně přit jen o to, jak nejlépe splnit úkoly dané vrchním vedením. Že přitom v rámci možností usilují o upevnění nebo rozšíření vlastní moci, je záležitostí podružnou.

Vlády všech satelitů se opíjí po Kremlu, ale navíc mu každý slouží.

Trojdielná vrcholná elita funguje i v satelitních státech. Ve srovnání se Sovětským svazem se zde však uplatňuje jeden

podstatný rozdíl. Zatímco tam je první tajemník nepopíratelným vůdcem, který velí všem třem donucovacím aparátům, v satelitech se jeden každý z těchto aparátů snaží udržet přímý kontakt s odpovídajícím aparátem v SSSR a tak obcházet výhradní kontrolu místního vůdce, jehož pozice je pak tím více závislá na osobním kontaktu s nejvyšším funkcionářem v Kremlu.

Technokratická a byrokratická složka elity může stěží docílit něco podobného. Jejich řady jsou taky více otevřeny vertikální mobilitě, která je však do velké míry usměrňována podmínkami politické konformity. Systém nomenklatury je páteří sociální stratifikace.

Námezdní privilegovaná nová buržoazie komunistů.

Pro ty, kteří jsou ochotni spokojit se materiálními výhodami bez odpovídající pozice v mocenském aparátě a s tím související prestiže, přichází v úvahu cesta tzv. druhého, neoficiálního hospodářství. At' běží o legální příjmy ze záhumnků, o příjmy umělců apod., či o více méně ilegální výdělečnou činnost, tento druh zaměstnání a výdělků podstatně modifikuje důchodovou strukturu, která vyplývá z oficiální politiky. Vytváří se tak druhotný kanál vertikální mobility, otevřený jak směrem nahoru tak dolů. V této oboustranné otevřenosti se podobá oficiálnímu kanálu kontrolovanému nomenklaturou.

Sociální vzestup oficiálním kanálem, at' v rámci některého z hierarchických aparátů či oficiálním uznáním umělecké činnosti, vede do řad společenské elity, kterou oficiální sovětská terminologie nazývá „pracující inteligenci“. Z hlediska životního stylu se tato vrstva v ničem neliší od vrstvy, kterou v podmínkách tržního hospodářství marxisté nazývají buržoazií. Rozdíl je hlavně v tom, že na Západě je ještě podstatná, i když menší část této vrstvy jsou vlastníky výrobních prostředků, kdežto ve společnostech sovětského typu běží téměř výlučně /s výjimkou umělců/ o osoby v zaměstnaneckém poměru.

Můžeme zde proto mluvit oprávněně o námezdní buržoazii jakožto nejvyšší společenské vrstvě /třídě/ v sovětské společnosti.

Meloucháři a šmelináři.

Mezi ni a proletariát, at' už v průmyslu či jiných oborech, se vsouvá nová, ne zcela stabilní vrstva, která doplňuje svůj oficiální příjem příjmem z více méně nedovolené činnosti, tzv. melouchů a příležitostně též „šmeliny“ /která má nejčastěji formu ilegální výměny valut/. Společenskou vrstvu, která takto podstatným způsobem zvyšuje svůj životní standard, můžeme nazvat „melouchářským saláriátem“. V podobné situaci jsou do jisté míry i družstevní rolníci, kteří mohou hospodářství na svých záhumnkách vylepšovat pod rukou z družstevního majetku. Proletariát, který nemá příležitost k větším melouchům, se musí spokojit s přisvojováním podnikového materiálu pro vlastní potřebu a s drobnou šmelinou, kterou toto přisvojování umožňuje.

V sovětské sociálně ekonomické soustavě se tak vytváří vedle oficiální platové politiky a redistribučního materiálu /penze, stipendia, nemocenské atd./ rozsáhlá síť neoficiálních důchodové redistribuce, jejíž účinky jsou statistikou nepostizitelné. Jak dalece působí neoficiální /paralelní/ ekonomika nivelizačně či diferenciacně na důchodové rozvrstvení, lze těžko odhadnout. Mohou se na ní podílet lidé všech důchodových stupňů a míra úplaty závisí na poptávce

po službách toho kterého druhu a na tom, do jaké míry mají ti, kteří je poskytují, monopolní postavení.

Ovoce toho všeho: chamtivost, závist, zlodějnost, podvody a nalomené charaktery.

Oficiální publikace sociologické sekce Ústavu pro filosofii a sociologii ČSAV, vydaná v r. 1972, popsala tuto situaci takto: „...je opět třeba připomenout varovnou zkušenost se skupinami lidí, kteří mají další ilegální příjmy, často velmi podstatné, nehlášené, nezdaněné, tajné. Jsou to příjmy nejrůznějšího druhu, formy naturálních i peněžních ‚odměn‘, plynoucích z rozmanitých služeb a úsluh, ‚fušek‘, obchodováním nedostatkovým zbožím, ‚zprostředkováváním‘, dohazováním, šmelin, rozkrádáním /zedníci, instalatéri, opraváři všeho druhu, lidé související se stavebnictvím, automobilismem, obchodem/ dosahují ‚zisků‘, které se mnohdy rovnají oficiálním příjmům ze zaměstnání nebo je i převyšují. Lidé v těchto výhodných pozicích shromáždí poměrně rychle značné prostředky a majetek: vytvářejí se poměrně velké rozdíly, které stojí mimo oblast socialistické odměny za práci a které vykonávají silný tlak na orientaci spotřeby. Bohužel, nedovedeme ani odhadnout rozsah a velikost těchto jevů. Dovedeme si představit pouze jejich dosah: narušují sociální strukturu naší společnosti, mnohonásobně se promítají do chování a postavení lidí a působí i na perspektivy vývoje naší společnosti.“

Our 103rd Year

SECOND FEDERAL SAVINGS

Member of
Federal Home Loan Bank System

Road 12 & Grand Ave.
FOX LAKE, ILL. 60020
☎ 587-6311

INSURED SAVINGS
—up to \$100,000.00—
by Federal Savings and
Loan Insurance Corp.

A FRIENDLY
SAVINGS
INSTITUTION
SERVING A GREAT
COMMUNITY

SAVING IS
CONVENIENT
HERE!

Every feature of our
association is designed
with safety, increased
earnings and conveni-
ence for you in mind.

For your convenience:
— a Save-by-Mail plan,
— easy-to-serve-you
office facilities,
— fast service,
— free parking.
Come in.

Satisfying friendly service
CORNER
26TH & PULASKI
CHICAGO, ILLINOIS 60623
PHONE: 277-8500

7345 W. 25TH ST.
N. RIVERSIDE, IL. 60546
PHONE: 442-5700

DOPORUČTE
Hlas národa
SVÝM
PŘÁTELŮM
A ZNÁMÝM

Blahoslavený Hroznata 14. července

Narodil se kolem roku 1160 ze šlechtické rodiny. Po otci pocházel z Poděbradska. Urozenost a bohatství mu pomohly dostat se ke knížecímu dvoru do Prahy. Po ztrátě manželky a syna se již po druhé neoženil. Po roce 1190 se připojil ke křížové výpravě Leopolda Rakouského, která se pak rozpadla. Znechucený Hroznata se rozhodl vykonat pout' do Říma. Tam mu papež Celestin III. schválil úmysl založit v Čechách klášter ke cti Panny Marie. Hroznata založil dva: v Teplé, ke cti Panny Marie a v Chotěšově ke cti sv. Václava.

Projednal vše potřebné s knížetem Přemyslem Otakarem I. a byl ustanoven správcem kláštera tepelského. Na jedné visitační cestě byl přepaden a zajat loupeživými rytíři, spolu se svým sluhou, kterému se ale podařilo z vězení utéci. Hroznata ve vězení zemřel. Do tepelského kláštera, po zaplacení výkupného, bylo přeneseno již jen jeho mrtvé tělo.

Založením dvou klášterů Hroznata bezesporu podstatně přispěl k rozkvětu náboženského a duchovního života v českých zemích, zejména mezi prostým venkovským lidem. Důvodem jeho zajetí a věznění byla podle historických pramenů houževnatost, s níž hájil práva a majetek svých klášterů. Církevní a řeholní majetek byl tehdy pokládán za propůjčené Boží jmění. Jeho ničení se proto považovalo za zločin proti Bohu. Z této příčiny se o Hroznatovi píše jako o „mučedníkovi pro spravedlnost“.

Jako mučedník byl Hroznata uctíván již zanedlouho po své smrti. První jeho životopis s vylíčením zázraků pochází už z prvé půle XIII. století a v následujícím století čeští Premonstráti v Teplé a v Chotěšově slavili už jeho úmrtí den jako zasvěcený svátek. K vlastnímu oficiálnímu blahořečení došlo ale mnohem později, až v minulém století, r. 1897. Po zrušení kláštera tepelského byly Hroznatovy tělesné pozůstatky přeneseny do děkanského kostela v městě Teplé.

Svátek blahoslaveného Hroznaty se slaví u nás 14. července.

(Přetištěno ze „Zvonu“ Otce A. Vyoralá z New Yorku.)

ŠTĚPÁN KARDINÁL TROCHTA

ŽIVOTOPIŠNA ČRTA A VÝBĚR
Z PROSLOVŮ A PASTÝŘSKÝCH LISTŮ

(K 10. výročí smrti vydali čeští salesiáni)

(Pokračování z min. čísla)

V Radvanově.

V prosinci, ještě před vánocemi roku 1963, přestěhovali Msgr. Trochta z domu »Květů« v Táboře do charitního ústavu ve vsi Radvanov u Mladé Vožice, v okrese města Tábor. Tam se opravoval zámek bývalého pražského velkouzenáře Macešky. Byl určen pro internaci našich pánu biskupů. Tito bydleli v přistavěném jednoposchodovém traktu, který přiléhá k původnímu zámečku. Každý měl svůj pokoj. V celém objektu bylo zařízeno ústřední topení. Topičem byl určen pan opat Machálka. Kolem zámečku byla velká zahrada. Tou byl pověřen pan biskup Trochta.

Na jaře 1964 byl převezen z Mukařova do Radvanova i pražský arcibiskup Msgr. Josef Beran. Po jeho příjezdu nastalo menší uvolnění. Páni biskupové mohli přijímat návštěvy bez zvláštních kontrol. Jejich hmotná situace se zlepšila; zato však velká vzdálenost od obydlených středisek a nepohodlné komunikační prostředky zvětšovaly pocit odloučenosti. Po odjezdu do Říma nově jmenovaného pana kardinála J. Em. Josefa Berana, návštěvy v Radvanově se početně umenšily.

26. března 1965 oslavil biskup Trochta v tichosti a ústraní svou šedesátku. Jeho zdraví však nebylo dobré. On sám byl si toho vědom. Omlouval se již v dopise psaném představeným 8. prosince 1964, že jeho písmo není úhledné, že jeho nervový stav se zhoršil. Prosí naléhavě o léky, které v Československu není možno sehnat. I jeho srdeční nemoc se zhoršila. V příložené lékařské diagnóze čteme posudek: »insufficiencia coronaria, angina pectoris, st.p. infarctus myocardi, fibrillatio arterum et tachycardia paroxysmalis, hyperlipaemia et hypercholesterolemia«.

Po velikonočních 1965 ztrávil Msgr. Trochta 3 týdny na léčení v Teplicích nad Bečvou. I v roce 1966 posílá odtamtud pohled svým přátelům (5. Května). Zajímavá je poznámka: »Jsem zde na tři týdny na vlastní útraty.« Bezpochyby mu někdo na to velkodušně přispěl.

V roce 1966 dostává Msgr. Trochta zprávu o nějakém normalizačním jednání mezi vládou československé republiky a Vatikánem, v němž by se mělo jednat i o jeho osobní situaci. Na dotazy odpovídá 8. listopadu 1966: »vůbec nic o tom nevím ... stav mého zdraví je špatný, ale předčasné zřeknutí se úřadu by nyní situaci zkomplikovalo; prozatím trpělivě vyčkávám.« Již v dopise z 8. srpna se k tomu vyslovil: »Osobně je mi vše úplně lhostejno; Boží Prozřetelnost v příhodný čas sama vše zařídí.«

Bohužel, není prozatím možno nahlédnout do dalších událostí, které se vztahují na litoměřického biskupa v letech 1967-1968. Bude to pravděpodobně možné až v celkové souvislosti našich novodobých církevních dějin. Jedno je ale jisté. Msgr. Trochta chápal až příliš dobře plán tehdejšího režimu: znemožnit litoměřickému biskupovi návrat do jeho diecéze.

Biskup Trochta se zatím v ústraní své internace věnoval modlitbě a rozjímání. A Boží Prozřetelnost zařídila ostatní.

VI. - ODMĚNA ČASNÁ A VĚČNÁ

Kdo má živou víru v Boha a z ní žije, tomu je i utrpení apoštolátem. Nemoc, vězení, nucená nečinnost stala se litoměřickému biskupovi již po druhé v životě neustálou modlitbou a účinným apoštolátem. I vzdálen od svého stáda, byl mu jako dobrý pastýř stále duchovně přítomen. Byl mu užitečným modlitbou, příkladem a svými zásluhami.

Všemohoucí Prozřetelnost Boží rozhodla dát svému věrnému sluhovi nejen odměnu věčnou, ale i viditelnou odměnu časnou. Mohl se navrátit do litoměřické diecéze a rok před smrtí byl prohlášen za člena kardinálského sboru.

J. Em. Karel kardinál KASPAR slouží první mši sv. v nové kapli sv. Terezičky v Praze - Kobylisích (24.10.1937).

Vyzván, aby se vrátil.

V lednu roku 1968 nastala změna v řízení komunistické strany Československa. Nastalo tak zvané »pražské jaro«, nebo-li Alexandrem Dubčekem zahájená kratičká éra tak zvaného »komunismu s lidskou tváří«. Ideologické uvolnění, odstranění cenzury a rehabilitační procesy živých i mrtvých obětí »stalinské« éry dávaly naději i ke zlepšení poměru církve a státu, a k uvolnění náboženské situace vůbec.

V pátek 22. března 1968 dostal Msgr. Trochta v Radvanově dopis, který jej jistě velmi potěšil. Kapitulní vikář litoměřické diecéze Oliva, kněží a věřící jej prosili, aby se vrátil a ujal se znovu řízení diecéze. Za tři dny biskup litoměřický dává svou kladnou odpověď: ... »Za nynějších okolností je mému svědomí jasné, že je mou povinností postavit se kladně k vašemu požadavku.« (Srov. Přílohy č. 8, str. 333). Stojí za povšimnutí, že v novém politickém ovzduší československé republiky všechny složky a všichni představitelé církevního života v diecézi si uvědomili svou povinnost a svorně a s důvěrou se obrátili na svého pravého a zákonného pastýře.

Situace se vskutku vyvíjela tak, že naděje na podstatné zlepšení náboženské situace se zdála oprávněnou. Msgr. Trochta kladl ovšem jako nezbytnou podmínku pro svůj návrat do Litoměřic právní přezkoumání svého procesu a zrušení nespravedlivého rozsudku z roku 1954, jakož i policejního zákazu vykonávat biskupskou činnost v diecézi, který mu byl v roce 1960 dán při jeho omilostnění.

Došlo k tomu až v pátek 19. července, kdy Nejvyšší soud v Praze pod předsednictvím Dr. O. Bočka anuloval rozsudek z 23. července 1954 a prohlásil, že Dr. Trochta se nikdy nedopustil velezrady a špionáže. Hned po své rehabilitaci zúčastnil se Msgr. Trochta slavné mše svaté v katedrále sv. Víta v Praze za všechny oběti stalinského pronásledování.

Ještě dříve než došlo k slavnostnímu znovunastoupení do litoměřické diecéze, zajímal se Msgr. Trochta činně o její naléhavé potřeby. Dne 27. července děkuje za auta, která Mezinárodní charita zprostředkovala jeho diecézním kněžím a poznamenává k tomu: »Počet zbývajících kněží po dalším dvacetiletém decimování je horší než katastrofální, takže bych potřeboval každého z nich alespoň v patronátním vydání.«

Zúčastnil se také skautské schůze v Domovině. Jeho jméno bylo bouřlivě skandováno a dostalo se mu nadšeného uvítání. I na jiných skautských poradách patřil vždy mezi nejméně činné. Zvláště jeho bývalí spoluvězňové hleděli na něho s úctou, láskou, vděčností. Mnohý z nich zachránil nejen jejich lidské ideály, ale i víru v Boha. Pro svoje zdraví a novou vysílající pastorační práci se však nemohl již ujmout vedení v Duchovní radě. Jeho zájem o skautskou činnost ale neochabnul.

Ještě v červnu 1968 začali jeho věrní kněží opět pořádat poutě k bl. Zdislavě. Msgr. Trochtovi nebylo ještě možno zúčastnit se činně těchto manifestací víry věřícího lidu, který v novém svobodném politickém ovzduší sbíral své duchovní síly a probouzel se k náboženskému životu.

Napomíná k jednotě a opatrnosti.

Je příznačné pro dobrého pastýře, jak se dovede zachovat ke zbloudilým ovečkám a k provinilým pomocníkům.

Přerušovaná stavba sales. díla v Praze (1940).

Je známo, že ne všichni kněží, kteří byli posvěceni, aby biskupovi pomáhali, měli sílu a odvahu jej následovat v utrpení a projít jako on několikaletým vězením. Mnozí zvolili spolupráci s režimem za podmínek nedovolených. Někteří ze slabosti nebo snad i s postranním dobrým úmyslem zachránit, co se zachránit dá; někteří však z přesvědčení.

Msgr. Trochta jejich úmysly nesoudil, respektoval jejich svědomí. Hned z jara 1968 vybízel všechny své kněze k nové jednotné spolupráci bez ohledu na jejich minulý způsob jednání. To je smyslem jeho úvahy z 21. dubna 1968, Uveřejněné v Katolických novinách (srov. Přílohy č. 9, str. 336), která je vzorným dokladem činnosti a shovívavé lásky litoměřického biskupa.

»Dělníci, na vinici, spojte se v Duchu svatém v úzkém semknutí s bratřimi, co byli z vinice zapuzeni. Ať se žádný z povolání necítí povýšen, že snad až dosud více vykonal, více vytrpěl, anebo přinesl více obětí. Jsme všichni jen služebníci neuziteční, i když jsme vykonali, co bylo v našich možnostech. S každým byla sjednána mzda více než spravedlivá. Kolik, jak a co z nás kdo podstoupil pro zájmy Boží a dobro národa, ví jen vševědoucí Pán. A proto bez dlouhého rozvažování všichni opět do jeho služeb!«

Msgr. Trochta jako dobrý pastýř však rozlišuje dobře mezi slabostí a vědomou zradou. Pyšná ješitnost, která touží jen po hodnostech a blahobytu, způsobila pohoršení a škody činnou kolaborací na ničení církve. V tom případě veřejná náprava je požadavkem spravedlnosti.

»S těmi nemnohými, co po léta postávali v předsíních a stali se dobrovolně nástroji deformace křesťanského i národního ducha, se na ničem neumlouvejte! Jejich čas minul a sami by měli pochopit, že pro ně nastala doba pokání a nápravy života a smýšlení. Jestliže každý z nás se musí kát za všechny své i nejtajnější hříchy, tím spíše by to měli činit ti, kteří se dopustili hříchů veřejných a vnesli zmatek do stáde Kristova - ti, kteří zasedli k egyptským hrncům, zatím co jejich bratři strádali hladem ... Přenecháváme vše milosrdnému Bohu, nikoho nesoudíme, po nikom neházíme kamenem ... Čekáme s bratrským porozuměním na jejich návrat na vinici Páně, avšak na návrat s duší zcela změněnou, nikoliv jen převlečenou!«

V měsíci květnu 1968 mohly se již pozorovat i nebezpečné náznaky netrpělivosti a nepředvídatosti v boji proti předcházející situaci. Nový směr politického života rozpoutal živly, které ve své neprozřetelné pomstychtivosti zapříčinily do jisté míry následující události v měsíci srpnu. Msgr. Trochta nebezpečí ztráty svobody předvídal a napomínal k opatrnosti. Ve své zajímavé úvaze v Katolických novinách z 5. května vybízí církevní činitele k rychlému a obezřetnému jednání. (Přílohy, č. 10, str. 339.)

»Není daleko k paradoxu, že svobodný se nedovede vždy dobře radovat ze své svobody. Ne vždycky ji dovede také správně užívat ... Někteří již tomu odvykli za ten dlouhý čas ... užívejme svobody s moudrostí a v naprosté kázni, se smyslem pro míru, skutečnost i možnost jejího postupného realizování.«

Msgr. Trochta měl jasný přehled o nové situaci, jejich možnostech a nastávajícím nebezpečí. Naléhá proto, aby se jednalo rychle a obezřetně v záležitosti obnovy náboženské svobody. »... Jsou úkoly, jež třeba uskutečnit co nejrychleji (návrat biskupů do diecézí), protože příležitost

se nevrací ... mnohé lze řešit po částech ... Jen ten, kdo je ochoten obětovat se beze zbytku, zapomenout na sebe a trpět s Kristem pro zájmy nejvyšší, dává záruky, že sám nezbloudí a nesvede jiné.«

»Dopřál sám Bůh, abychom prošli Rudým mořem včas a bez úhony. Krácejme rychle a ve spořádaných řadách směrem k zaslíbené zemi. Ale neočekávejme tak nedočkavě pohled na její krásy. Bude nám ještě dlouho bloudit vyprahlou pouští, na níž musíme čerpat životní sílu z Desatera.«

»Nabízím vám znovu svůj život.«

V neděli 1. září 1968 byl v Litoměřicích svátek. Po 15-ti letech se Msgr. Trochta triumfálně vracel do své diecéze. Byl přijat s nadšením. Dle očitých svědků, s mnohem větším nadšením než v roce 1947. Byla to jako obvykle jeho skvělá řeč v katedrále při mši svaté, která zůstala nezapomenutelnou. I nám poslouží, abychom blíže poznali pastorační plán otce biskupa. Přinášíme tento vzácný doklad v Přílohách č. 11, str. 343.

Msgr. Trochta je si vědom, že je to jen z vůle Boží, mohl-li se vrátit ke své nevěstě, litoměřické diecézi, »s níž jsem spoután nerozlučnými svazky věrnosti, oddanosti a lásky, kterým jsem se nikdy nezpronevřil«. Je proto jeho samozřejmou povinností pro diecézi litoměřickou pracovat a se obětovat úplně, se všemi silami. »... Nabízím vám svůj život i svou smrt. Ale pokud mne zde Boží milosrdenství ponechá, nabízím se vám beze zbytku.«

Jeho pohled do budoucnosti byl realistický, ale při tom zjasněn křesťanskou nadějí. To, čeho se lidé předvídati báli již v květnu, se bohužel uskutečnilo v srpnu, kdy pražské »jaro« přešlo náhle, bez léta a podzimu, do ruské »zimy«. Tím byla dána nová situace, která se měla jednoznačně vyvíjet k »normalizaci«.

Pokud se to týkalo života katolické církve, znamenalo to postupné omezování její znovu nabyté svobody, aby se docílilo úplného potlačení církve a likvidace křesťanské víry. Dle nových jasných směrnic, křesťanství musí být nahrazeno světovým názorem nevěřícího bojového marxismu. To je konečným cílem »normalizace« v každém komunistickém režimu.

To vše si Msgr. Trochta jasně uvědomoval, když znovu nastupoval do své diecéze. Měl ale naději. Normalizačnímu tlaku se dá čelit uvědomělou, jednotnou a co nejširší spoluprací všech členů církve. Ve své úvodní řeči upozorňoval všechny přítomné kněze a laiky na tuto společnou dějinnou odpovědnost.

»Nezapomínejme, že i my jsme obecné církvi něčím povinni. Uvažujme o tom, co a jak málo jsme jí dali a co jí ještě můžeme dát, až posbíráme a umocníme všechny své mravní hodnoty a hodíme je na misku osudových vah ... Usilujme o úroveň. Namáhejme se pochopit v modlitbě a rozjímání, co po nás, věřících křesťanech, v této zemi a v této historické době žádá ekonomie Boží spásy ...«

První a základní povinností dnešních křesťanů v dané situaci je důsledný křesťanský život. Bez něj je jakákoliv činnost neplodná, ne-li nemožná. »Nejdříve se musíme vzchopit my sami ... moderní křesťanství má být svou formou strážlivé a prosté. Má být mužné, zbavené zbytečných okázalostí, přitažlivé ryzností života a silou pravdy ... Zajistěte si především život v lásce Boží, posilující jej svátostmi, modlitbou a dobrými skutky.«

Druhou povinností, kterou litoměřický biskup vytyčil v této společné práci sobě, kněžím a věřícím své diecéze do příštích těžkých let, je práce na spásu duší svých bližních. Tento úpřimně apoštolský znak křesťanského náboženství dostává v dnešní moderní globální pastoraci především formu dialogu.

»Obnovujme se neustále vnitřně, půjdeme vsříci upřímnému dialogu. Neustaneme v hledání cest k dobrému soužití se všemi lidmi dobré vůle až po nejzazší mez možnosti. Vždy s novou ochotou důvěřovat, spolupracovat a podílet se na rozkvětu všech pravých hodnot, ať jsou uskutečňovány kýmkoliv. Nabízíme vám kdokoli ruku k spolupráci na dobrém díle, rádi ji přijmeme, protože máme odvahu k důvěře ...«

(Pokračování přístě)

Jiří Špánek:

Z galerie našich krajanů

Deník „San Francisco Chronicle“ přinesl pulstránkovou reportáž o hrdinství našich krajanů, kteří žijí v San Franciscu: o Jaroslavu Chlupovi a jeho manželce Anně, z doby 2. světové války. Tehdy byli zapojeni do partizánského boje v Sudetech v Československu.

Starostka města San Franciscu Diana Feinstein jim odevzdala vyznamenání za jejich hrdinství od státu Israele.

Bylo to za mrazivé noci v r. 1940, když partizáni vyhodili do povětří železniční most, ke kterému právě dojížděl nákladní vlak se židy, kteří byli transportováni do koncentračního tábora smrti Bergen - Belzen. Přes 80 zajatců využilo vzniklé paniky a rozběhlo se za hranice Československa. Čeští partizáni je při tom ukryli v katolickém kostele. Jeden z nich - Herman Feder - byl při tom zraněn do nohy nacistickým vojákem. Jaroslav Chlup ho ukryl a vzal k ošetření. Druhý den ráno pro něho přijel vozem a odvezl ho do svého domova, kde ho ošetřoval v jasném vědomí nasazení svého vlastního života. Jaroslav Chlup i jeho paní byli a jsou katolíky, upřímnými vlastenci a humanisty, kteří nedělali rozdíl mezi jinověrci a dodnes ctí každého člověka.

Ceremonie na radnici San Franciscu byla velmi dojemná, když sám Herman Feder děkoval manželům Chlupovým, že mu zachránili život. Vyznamenání přijala za manžela jeho manželka Anna, protože Jaroslav byl právě v nemocničním ošetřování.

Manželé Chlupovi byli po dlouhé roky činní v Sokole San Franciscu, kde byl Jaroslav i domovníkem a údržbářem a prakticky se staral v sokolovně o všechno. Opravil v budově všechno, co bylo třeba, protože je „všeuměl“. Jeho manželka byla v sokolovně zároveň výbornou kuchařkou a její české koláče neměly konkurenci.

Často rychle zapomínáme na zasloužilé krajany - pensisty a na jejich národně - politickou práci, a proto jsem napsal o rodině Chlupových, alespoň tuto krátkou zprávu.

Vzdáváme tím manželům Chlupovým čest a přejeme jim další léta spokojeného života na zaslouženém odpočinku.

Prosíme, oznamte nám včas změnu své adresy

Noworul Memorial Chapels

2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233

RICHARD NANES APPOINTED COMPOSER-IN-RESIDENCE AT THE CATHEDRAL OF THE SACRED HEART

American composer Richard Nanes has been appointed Composer-in-Residence for the Cathedral Symphony Orchestra. The Symphony, founded in 1983, is the orchestra of the historic Cathedral of the Sacred Heart and the only professional symphony orchestra in residence in an American cathedral.

The Cathedral, a National Historic Site, was dedicated in 1959 and is considered the purest example of French Gothic architecture in the Western Hemisphere. The edifice has a wider nave span than Chartres, higher vaulting than Canterbury, taller towers than Notre Dame and Westminster Abbey and contains one of the finest and most beautiful collections of ecclesiastical art in the world; it has over 206 stained glass windows (the gallery rose window boasts a tracery of 50 feet), hundreds of statues of Carrara marble (the stone from which Michelangelo liberated „David” came from the same Italian quarry), intricate mosaics, delicately carved pews, stalls and screens of white Appalachian oak, colorful patterned marble floors, massive carved limestone statues and ornate bronze doors.

Mr. Nanes' appointment is unique in that it has had no significant precedent, especially in the United States.

The great era of church-appointed composers began in the sixteenth century with Palestrina. Under a succession of Popes, Palestrina held various tenures as composer and choir-master at the Sistine Chapel and at Saint Peter's Basilica itself.

In 1717 Bach was appointed Kapellmeister and composer-in-residence to the Duke of Cöthen at the Lutheran Cathedral in that German city. Later in the eighteenth century, Mozart held a similar appointment under Archbishop Hieronymus at the Salzburg Cathedral in Austria. In the nineteenth century these flourishing relationships between the composer and the various churches declined.

The Philadelphia-born Nanes began his musical studies at the age of five and before he was nine his studies included piano, trumpet and composition. Subsequent studies included further work on the trumpet with Humberto Pennino (Toscanini's principal trumpeter), piano and composition at the Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris.

Winner of the International Academie des Beaux Arts for the Performing Artists „Composer of the Year” Award, a number of Nanes' compositions have been used as themes for radio and television programs of the New Jersey Council of Churches, the New York Jewish Theological Seminary and Jersey Council of Churches, the New York Jewish Theological Seminary and the Archdiocese of New York. Nanes also received a special award from the New Jersey Council of Churches as the Council Radio/Television Man of the Year.

In 1984 Richard Nanes finished a series of symphonic works. Symphony No. 1 in B Flat and his Second Symphony in B Major, a departure from his previous composing endeavours that were written primarily for the piano, were premiered with critical acclaim by the Cathedral Symphony Orchestra at sold-out concerts at the Cathedral.

In that same year, his Concerto Grosso, was given its premiere at the Alice Tully Hall in

New York. This work for chamber orchestra and brass trio was conducted by Raffael Adler with the New York Pro Arte Chamber Orchestra.

In 1985 Nanes' Symphony No. 2 was premiered by the London Symphony Orchestra under the baton of Maestro Thomas Michalak.

Nane's newest composition, Rhapsody for Violin and Orchestra, received its world premiere with the London Philharmonic in February of 1986, conducted by William Boughton with Eugene Fodor as the featured violin soloist. The Cathedral Symphony will present the American premiere of this work in their 86-87 concert season.

As a virtuoso pianist, Nanes gives many recitals of his own works at concert halls and colleges and universities. He has just accepted an invitation to give Master Classes in piano and lectures in composition to students at the China Central Conservatory in Beijing, Peoples Republic of China.

Nanes' music is heard from coast to coast on fine classical radio stations; an hour-long program highlighting his musical career, narrated by Robert Sherman of WOXR in New York, will be aired on various national public radio stations beginning in April.

Last October, WOR-TV produced a nationally-broadcast concert entitled „The Cathedral Symphony Orchestra”, which featured Nanes' First Symphony with world-renowned violinist, Yehudi Menuhin, playing Beethoven. This television program has been nominated for many coveted awards.

The Cathedral Symphony Orchestra is composed of professional musicians who perform on a regular basis with great guest artists in the Cathedral.

The NJ Mozart Festival is held in the Great Auditorium at the Victorian seaside community of Ocean Grove, New Jersey, the summer home of the Orchestra, where they present 6 concerts in July.

The conductor of the Cathedral Symphony Orchestra is Thomas Michalak. Maestro Michalak stands acclaimed as one of today's most exciting and dynamic conductors. After six seasons as chief musical administrator and conductor of the New Jersey Symphony, he is in great demand throughout the United States. He has led the orchestras of Detroit, Chicago, Milwaukee, San Diego, Buffalo, the National Symphony of Washington and has served as Music Advisor of the Kansas

City Philharmonic. International Michalak has received major critical acclaim on tours of South America, the Far East and Europe.

Michalak was born in Krakow, Poland, and grew up in Warsaw, where his father was a violinist with the Warsaw Philharmonic. He started violin studies with his father at the age of five, and by sixteen was a featured soloist with the Philharmonic. Soon after, he won a Silver Medal in the Moscow International Violin Competition and was asked by Krzysztof Penderecki, Poland's leading composer, to perform the world premiere of his Violin Concerto.

Michalak's talent as a violinist soon came to the attention of Eugene Ormandy, who invited him to join the violin section of the Philadelphia Orchestra. In 1964 he began his American conducting career with the Ballet Russe of Monte Carlo on tour. In 1965/66, Rudolph Serkin asked him to participate in

the Marlboro Festival and to record under the great Pablo Casals.

In 1971 Michalak captured one of the world's most coveted awards, Tanglewood's Koussevitzky Prize in conducting.

Maestro Michalak and the Cathedral Symphony Orchestra have recently commissioned Mr. Nanes to compose a large choral and orchestral work to be presented in the Spring of 87 to honor the spiritual head of the Archdiocese of Newark, Archbishop Peter L. Gerety. The Archdiocese is the sixth largest in America, with 1.6 million people in a four county area in Northern New Jersey, and the Cathedral is the Mother Church.

For centuries, the performing arts have played a role in the history of the Church and it is fitting that the tradition continue at the Cathedral of the Sacred Heart with its Symphony Orchestra and Composer-in-Residence, Richard Nanes.

„MOUNTAIN LIGHT: THE PHOTOGRAPHY OF GALEN ROWELL”

**Widely Acclaimed Works of
Wilderness Photographer To
Be Exhibited at Field Museum**

An exhibit of breathtaking photographs by Galen Rowell, one of America's foremost wilderness photo-journalists, opens at Field Museum on July 5, 1986. „Mountain Light: The Photography of Galen Rowell,” features ninety images taken on and around mountain tops in Tibet, China, Pakistan, Nepal, North America and British Columbia. In addition to spectacular mountain views, the exhibit includes wildlife photos and native portraits from Rowell's many expeditions.

Galen Rowell's photographs are considered masterworks of wilderness photography. They have appeared in many major publications including **National Geographic**, **Audubon**, **National Wildlife**, **Outside** and **Sports Illustrated**.

Galen Rowell is a „genuine adventurer and - most of all - a world-class, absolutely brilliant photographer. He specializes in heights and distances, finding, climbing and then capturing of film those almost inaccessible peaks that most of us are destined only to dream of...” **PSA Journal** (Photography Society of America, Inc.) January 1984

Rowell has developed a unique photographic style in which he applies the principles of action photography to his land-

scapes, and vice-versa. His scenic photographs, for instance, capture elusive moments when light and form come together, while his images of people are usually balanced with a carefully selected part of their environment.

Born in 1940 in Berkeley, California, the son of a college professor and a renowned cellist, Rowell began hiking and climbing as a teenager. He combined his love of the mountains, wildlife, and photography to become a freelance photo-journalist. His first assignment was with **National Geographic** in 1973. Rowell has been on over 1,000 climbs over the course of his career, from Yosemite and Alaska to more than ten major expeditions in the Himalaya. Recently, he was climbing leader of an expedition to attempt Mount Everest from Tibet along the challenging West Ridge - without oxygen support or porters.

Galen Rowell is the author of six wilderness books. The latest book, entitled **Mountain Light: In Search of the Dynamic Landscape**, will be released on October 15, 1986.

„Mountain Light” has been exhibited at the California Academy of Sciences, the Denver Museum of Natural History, the Los Angeles County Natural History Museum, the Pacific Science Center and the Royal Ontario Museum. Following its Chicago showing, „Mountain Light” is scheduled to go to the Smithsonian National Museum of Natural History in January, 1987.

FAMILY PRACTICE CENTER

9211 W. OGDEN Ave., Brookfield, IL. 60513

Kdy jindy se člověk zvlášť potřebuje vyjádřit ve své rodné řeči, než v době, kdy se zrovna dobře necítí a hledá lékařskou pomoc.

Tu Vám nyní v západních předměstích ochotně poskytnou dva naši odborníci vnitřního lékařství

Jan TURON MD

Waldemar TARASKIEWICZ MD

Ordinační hodiny:

Od pondělí do čtvrtku: od 9:00 AM do 9:00 PM

Ve pátek: od 9:00 AM do 4:00 PM

Ve naléhavé potřebě i domácí návštěva

☎ 387 - 7000

Czech Mass every Saturday Evening at 6:15 PM
at Our Lady of the Mount in Cicero, Ill. (2414 S. 61st Ave.)

A SESQUICENTENNIAL RESOLUTION: REDEDICATION TO OUR ANCESTORS' CULTURE

Each American in Europe misses American comforts and conveniences. Between the exhausting transatlantic flight, the change in time and numerous other inconveniences there are probably few tourists who regret their return to American soil. The Czechs say, „Všude dobře, doma nejlépe”. It's nice everywhere, but it's best at home.

It may take a little patience for American tourists to adjust to life in Czechoslovakia. For one thing, the food is different. This nation of beef eaters might be a little surprised at traditional Czech fare. Social customs are different also. A visitor removes his shoes before entering a home or apartment. I tried to explain to my hosts that we Americans don't have time for such a custom. My hosts were quite surprised that I would even consider walking into their dens or kitchens with my shoes on. And then there's the language barrier. Relatively few Czechs are fluent in English. Unless an American travels with a tour group it is a matter of sinking or swimming with what Czech he knows or does not know.

With a small amount of patience even the most egocentric American tourist can adjust himself to these cultural differences. Life in Europe and behind the Iron Curtain is simply a little different from what many Americans are used to. We Americans are conscious that our political system is the most democratic in the world and we are proud of the economic opportunities we enjoy in the United States. Yet this sometimes leads us to the mistaken conclusion that American culture is superior to any other.

I spent several weeks in Czechoslovakia in 1985. One of the most painful memories of my trip took place on the flight from Dallas to Frankfurt. I sat beside a woman from Oklahoma. She was accompanying one of her friends to the Soviet Union. The son of this woman's friend was to receive medical treatment in Moscow. I felt sorry for the lady beside me. Her only defence at being confronted with anything foreign was to ridicule the person or object in a loud and obnoxious manner. She was alternately amused and offended by the pilot, the flight attendants and the German language they sometimes used. As we finished

the dinner served us, she self-righteously grabbed the portion of hard rye bread which had been served with the meal, wrapped it in a napkin and stuck it in her purse. She turned to me laughing and explained that she would show this piece of bread to her husband Roy when she returned from Moscow in three weeks.

Her sensibilities had been deeply outraged by this encounter with a foreign culture in the form of a piece of hard rye bread. We parted in Frankfurt and wished each other a happy journey. I'm curious what she thought about Moscow. She had been amazed that I would want to visit Czechoslovakia. I doubt that she knew what continent Czechoslovakia lies on but she was nevertheless somewhat suspicious of the motive for my trip. I've found that one of the greatest difficulties for an American in Europe is the rude behaviour of his fellow countrymen.

Not long ago I read an article which summed up my own feelings about my visit to Czechoslovakia. This article was written by John Righetti, an American who in 1983 visited the former capital of Czechoslovak Ruthenia, Užhorod. John Righetti wrote in the Spring 1985 issue of CARPATHORUSYN AMERICAN:

„The sun had risen only a short time before I first laid eyes on the Carpathian Mountains. The radio on the train was playing folk music as I looked out over the land of my heritage - cold and misty, just as I had always imagined it would be. I watched the people in the village as we passed through, saw their faces, their farms, their cupolaed churches tucked among their mountains. I was overcome with an emotion so deep that mere words cannot express the feeling. I cried. How was it that an American man felt as though he had come home? What was it about this place, a place that until now had only filled my romantic imagination? I knew these churches, these mountains, these faces. And each of these faces said to me: „Brother, welcome home!”

Walking through the streets I was amazed by the people's faces. I have little sympathy for those who consume all their energy condemning the political situation in Czechoslovakia without lifting a finger to try to bring about some type of change for the better. All too often in recent years the political situation in Eastern Europe has been used as an excuse for doing nothing and not having to reach

into our own pockets to offer aid to this cause. If we think back to 1938 and 1948, when Czechoslovakia was awarded first to Hitler and then to the Soviets, I think we Americans will feel some shame. Are we Americans and we and we Czech-Americans a little bit to blame for the present political situation in Czechoslovakia? At any rate, if any American is truly concerned about this situation, I suggest that he seek ways to help the people there and try to work towards a change for the better. Many Czechs are convinced that the Iron Curtain will not stand till eternity. However from many cruel historical lessons foisted upon the people of Czechoslovakia, they have been taught that the superpowers of the world adhere to no moral guidelines when it comes to plotting Czechoslovakia's future.

My recollections of my visits to Czechoslovakia have come to me as we Texans of Czech-Moravian descent prepare to celebrate the sesquicentennial of our state's independence. On one hand this celebration offers us an opportunity to reaffirm our pride and allegiance to our state and nation. I also believe that this should be an occasion for our community to reevaluate the importance of our ethnic heritage.

We are aware that our Czech-Moravian community in Texas has always stressed its allegiance to this state and nation. Unlike some other ethnic and racial groups, our community has never sought to advance its own goals above those of the rest of the general population. It might even be suggested that our community has sometimes been too eager to subordinate its own needs to the needs of the rest of the population. For younger generations of Czech-Moravians in Texas the desire to subordinate our own community's interests and the lack of interest in defending the particular needs of the Czech-Moravian community in Texas could be viewed as an expression of feelings of inferiority. I would like to note here that any feelings of inferiority about our culture were not imparted by our immigrant ancestors. They were transmitted from „patriotic” Americans.

My personal wish for the sesquicentennial celebration in Texas is that our community will strive to learn more about its ancestors' heritage and will strive to strengthen its ties to this culture. The most striking change in our community in the past fifty years is that so many ele-

ments of our ancestors' culture have been lost and abandoned. It would be well if our various fraternal and cultural organizations in Texas could strike a middle ground and seek with equal effort to preserve our Czech culture and to advance other American patriotic and humanitarian causes. We see however that this „middle ground” erodes with each generation. We find that any organization which attempts to devote equal energies to the preservation of Czech culture and the advancement of other goals is consumed more and more by the more „pressing” interests of these other goals. We might consider whether more of our energies should be directed towards the perpetuation of our ancestors' heritage and less of these energies directed towards efforts which ultimately insure total assimilation into American culture and loss of our cultural identity.

The strenght of our nation lies in its ethnic diversity. The beauty of our political system is that we have the freedom to acclaim this diversity. No American has ever aided his nation by espousing a mindless, unfeeling patriotism based on distrust of other cultures. Any American who promotes a mindless and hateful patriotism based on fear of ethnic diversity does an injustice to our Czech-Moravian community in Texas: to ourselves, to our children and to our pioneer ancestors. Let us hope that contempt for ethnic diversity will never be expressed under any guise or under any cloak of „patriotism” by any of our Czech organizations in Texas.

Pride in America and pride in our political system will never be perpetuated by any movement based on hatred or mistrust of any cultural heritage. The truest patriotism is shown by those who accept the challenges and responsibilities of our political system. It is more beneficial for our nation and

hence more „patriotic” for us to learn about and seek to perpetuate America's ethnic heritages than it is for anyone to wave a flag with the ulterior motive of stamping out any culture that is not white Anglo-Saxon and Protestant.

We must never lend our community to those who espouse a patriotism which seeks to destroy our ancestors' culture. Perhaps some of our Czech-American organizations will choose in the future to adopt a profile which they perceive as increasingly „patriotic” and concentrate less on their interest in their Czech heritage. Perhaps some in our community feel some stigma attached to a Communist regime ruling in their ancestors' homeland. Never mind that the citizens of Czechoslovakia, our blood kin removed by only a few generations, have no say in this matter. Perhaps others of our community feel less comfortable as „Czech” and feel more secure as simply „American”. I suggest to these individuals that they find outlets for their ideas and energies other than our existing Czech-American organizations. Our organizations must remain dedicated to the preservation of our ancestors' language and heritage. This is in the interest of these Czech-American organizations, for none of these organizations has any future if it abandons its Czech cultural identity. We also do our nation a service by remaining committed to our ancestors' cultural heritage. We strengthen our nation by promoting ethnic diversity.

Our Czech-Moravian community in Texas is balanced today in a precarious position. Shall we assimilate completely or shall we retain our true cultural identity? I suggest that our community in this sesquicentennial year resolve to look back to the roots of our heritage and rededicate ourselves and our community to our ancestors' cultural heritage.

Kevin Hannan

DISCOVERY TRAVEL, INC. 641 S. La Grange Rd. LA GRANGE, IL 60525

Pozvání příbuzných z Československa rychle-
spolehlivě - bez poplatku, letenky za nejnižší ceny.

Všechny doklady vystavené naší kanceláří
jsou notářsky ověřené.

Zařídíme pasy, víza, rezervace
hotelů, aut, pojištění, překlady

Pro bližší informace a tiskoviny volejte:
LIBBY BUCEK ☎ (312) 482-8515 kancelář
☎ (312) 354-7707 večer domů

VOICE OF THE NATION

Looking Ahead

by
Robert H. Rowland
Executive Director

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Oklahoma City, Oklahoma

THE KEY TO FISCAL SANITY

It would appear to this commentator that if we are ever to solve the problems associated with ever-expanding government we are going to have to bring about a change in the way we think about the proper functions of government.

As overwhelming as this task may seem, there is no other way. For the past fifty years Congress has been passing law after law which gave government more and more power and more and more money.

Finally, today, we are faced with the moment of truth where it has become obvious to everyone that we can no longer continue the present course.

Just as occasionally in the past our people have experienced religious "revivals," it would appear what is called for is a "political revival," wherein our people renew or revive their understanding of the proper functions of government as originally envisioned by the Founders.

To bring about such a "political revival" will be a long process of education, but there seems to be no other way. The alternative is to continue to tax and spend until we become a completely socialist, then finally, a totalitarian state.

This nation was founded by individual Americans who began the process of independence and establishing a constitutional government by educating their fellow citizens. It can be saved the same way.

It is absolutely essential that we get our thinking straight about what government ought to do. We know

what it can do and is doing. That's the problem. The solution lies in limiting it to what it ought to do.

The basic theory upon which our government is based is that people have certain natural rights to life, liberty and property, and that government is instituted by the people to secure or protect those rights.

We have accepted as a truism that this is a government of, by and for the people, based on the belief that government gets its authority from the people.

If this is true, and our whole concept of government is based upon this principle, then what authority exercised by government is legitimate?

The answer to that question—and the key to the recommended political revival—is that the only legitimate authority government has is that given to it by the people. It follows logically, therefore, if the people do not have the right or the authority to certain action it cannot be delegated to government.

It is important to keep in mind that the term, "the people," is rather abstract, but it simply means two or more individuals. So we really are talking about the rights of individuals being delegated to government.

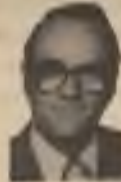
To determine the illegitimate and immoral actions of government just ask yourself if you could do as an individual what government does. For example:

Do you as an individual have the right to take money from one person to buy groceries for another? Or do you as an individual have the right to take part of the pay of John Jones to give it to Bill Smith?

If individuals can't do these and hundreds of other similar acts, where does government get the authority to do them? Quite simply, it doesn't have the authority, legitimately that is. It simply usurped it.

We can never solve our budget deficit and other fiscal problems until we realize this and rescind the laws which permit government to act illegitimately and unconstitutionally.

Looking Ahead

by
Robert H. Rowland
Executive Director

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Oklahoma City, Oklahoma

HOW TO BECOME WEALTHY

This could be one of the most important messages you've ever read. We're going to tell you how to become wealthy, if you have the discipline and motivation to save money, just a little money.

Although we've been addressing ourselves primarily to the 75 million "baby boomers," this advice can pay off for anyone. We're speaking to those who would like to plan now so his or her future might be secure at age 65, regardless of what happens to Social Security benefits in the next century.

Let's assume a person has been relatively thrifty and over the first few years of his working life has been able to save \$10,000 which is now drawing interest in some financial institution.

If that person at age 30 would invest that lump sum in such a way as to take advantage of the power of compound growth, permit the investment to grow by reinvesting the annual return, he or she will be wealthy indeed by retirement age. And this really isn't difficult to do.

As a matter of fact, if a person willing to spend a little time studying a few easy-to-understand records, wherein an investment can be found that will return 15 percent compounded annually, he or she will be

worth some \$1.3 million over that 35 year period.

Such an investment can be found in a carefully managed business, in properly located real estate, or in certain common stocks. But few of us are able to evaluate these and similar investments carefully.

But there is a way we can make these same investments, regardless of who we are, and that is by choosing from among the approximately 1,500 mutual funds currently available.

U.S. News & World Report for April 21 this year reports: "For the 12 months ended March 31, the typical stock fund was up by 33.4 percent and the average bond fund was up 23 percent." That's well above the 15 percent growth we're looking for, but of course, it's only for one year.

The secret is to study the performance of various mutual funds over an extended period of time—10, 15 or 25 years, if possible. This record is plotted in such books as Weisenberger's *Investment Companies*, published by Warren, Gorham & Lamont, and in *Johnson's Charts*. Both these books and their supplements, found in many libraries, will give you the facts you need to choose a well-managed, high performing mutual fund.

If you don't have the opportunity or library facilities to do the research yourself, you can deal with a competent financial planner who will recommend a fund for you—for a fee.

What if you don't have a lump sum of \$10,000? The same result can be accomplished—becoming a millionaire—by investing \$1,000 a year, from age 30 to age 65 in a fund giving a return of 15 percent compounded annually.

What if your choice doesn't give the anticipated return? Well, would you not be satisfied with a third of a million?—or half-a-million? At any rate, consider the alternative!

COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

Main Bank
3322 South Oak Park Ave.
Berwyn, Illinois 60402

Manor Branch
5919 West 35th Street
Cicero, Illinois 60650

ALL PHONES:
484-0800

KARLIN HALL AND CLUB
Cleveland 5304 Fleet Ave.

—STEAKROAST—
Saturday, July 19, 1986

Food By Chef Joe Dolezal
From 5:30 P.M.

Music By Lew Hladky
Donation \$8.50

Reservations Frank Soukup
☎ 663-8944

Mjd. Otec biskup Jan L. Mořkovský z Texasu pozdravuje čtenáře H.N. a všechny krajany.

V téže době, kdy Sv. Otec byl na pastorační cestě v Kolumbii a v Latinské Americe, náš stále čiperný a apoštolsky zanícený Otec biskup Jan Mořkovský se zúčastnil turistické výpravy do Skandinávských zemí, Polska, Moskvy, Leningradu, Československa. Na své zpáteční cestě do svého rodného Texasu přestupoval na chicagském letišti OHare, a protože musil čekat na letadlo, zavolal nám do re-

dakce, že se s Boží pomocí vrací z té dlouhé cesty zdrav a - z Československa.

Opět navštívil Velehrad, sloužil tam mši Sv. a v Lubině u Koprivnice se zúčastnil slavnostního posvěcení zvonu do věže místního kostela sv. Václava. A víře věrní obyvatelé Valašska měli radost jak z jeho návštěvy, tak z jména, které si pro svůj zvon vybrali. Nový zvon na jejich svatováclavském kostele nese totiž jméno papeže Jana Pavla II. a má prý krásný hlas. A tak ze zrdce upřímně děkujeme Otci biskupu Mořkovskému, že zase utvrdil svou přítomností a modlitbou ve víře naše věřící doma....